

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 359 1,00 €

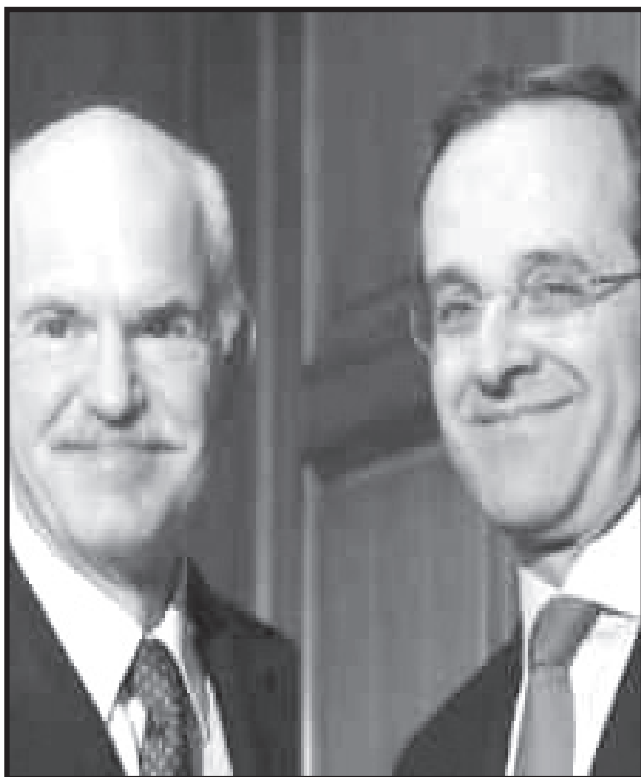
Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Συγκυβέρνηση οριστικής χρεοκοπίας Σε αποσύνθεση Ε.Ε. και αστικά κόμματα

ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΟΛΟΙ

Υπό την υψηλή εποπτεία των ιμπεριαλιστών της ΕΕ και των πιο αρπακτικών επιτελείων της ελληνικής αστικής τάξης, η συγκυβέρνηση των αστικών κομμάτων θα επιχειρήσει να υποχρεώσει τους εργαζόμενους, τη νεολαία, όλο τον ελληνικό λαό να «καταπιούν» με το ζόρι τη νέα Δανειακή Σύμβαση και τα ακόμα πιο βάρβαρα μέτρα που άμεσα έρχονται.

Όμως ούτε αυτή ούτε και καμία άλλη αστική κυβέρνηση, ούτε η ίδια η ΕΕ, όσα ψευδοδίλημματα ή εκβιασμούς κι αν επιστρατεύσουν, δεν πρόκειται να σταματήσουν τη διαλυτική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, την κρίση που απλώνεται σαν πυρκαγιά σ' όλη την Ευρώπη. Απέναντι σ' αυτή την κατάρρευση, στην ταπείνωση και τον εξευτελισμό μας, στην καταστροφή της ζωής μας, πρέπει να ξεσηκωθούμε παντού.

► Να φύγουν όλοι όσοι ευθύνονται για την χρεοκοπία της χώρας.

► Γενική Πολιτική Απεργία Διάρκειας παντού, σε χώρους δουλειάς, πανεπιστήμια και σχολεία, για να διώξουμε τη χούντα της ΕΕ, του ΔΝΤ και της νέας συγκυβέρνησης.

► Διαγραφή του Χρέους. Δεν χρωστάμε, δεν πληρώνουμε! Αρκετά δις άρμεξαν τραπεζίτες, μεγαλοεπιχειρηματίες, κερδοσκόποι.

► Συντακτική Συνέλευση, για ν' αποφασίσει ο λαός για μια άλλη οργάνωση και λειτουργία της οικονομίας, της κοινωνίας, της πολιτικής, που θα στηρίζεται: (α) Σε κινηματικές δομές και όργανα εργατικού ελέγχου σε κάθε επιχείρηση, συνοικία, νομό, κλάδο, σε Λαϊκές Συνελεύσεις στις γειτονιές ή όπου χρειάζεται, με όργανα εκλεγμένα και ανακλητά. (β) Στην κινητοποίηση των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας για να επιβάλουν απέναντι στην κρίση ένα άμεσο πρόγραμμα σωτηρίας.

ΣΥΝΟΔΟΣ ΚΟΡΥΦΗΣ

Συμφωνίες χωρίς λύση - Η Ε.Ε. σε τροχιά διάλυσης

σελ. 7

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Η 48ωρη απεργία στις 19-20 Οκτώβρη

σελ. 10

ΗΠΑ

Το κίνημα «Καταλάβετε την Wall Street»

σελ. 14

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973

Μύθοι και αλήθειες για την εξέγερση

σελ. 15

Το ψευδοδίλημμα «Δανειακή σύμβαση ή χρεοκοπία και δραχμή»

Μ' αυτό το δίλημμα μας απειλούν συνεχώς τα δύο τελευταία χρόνια. Κι όμως είναι ένα ψευδοδίλημμα. Το μνημόνιο του Μαΐου του 2010, οι τέσσερις αναθεωρήσεις του, το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα και ο εφαρμοστικός νόμος, το πρόσφατο πολυνομοσχέδιο και τα διάφορα χαράτσια έχουν οδηγήσει σε τρομακτική μείωση του βιοτικού μας επιπέδου, κατάρρευση της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας (με πρωτοφανή μείωση του ΑΕΠ κατά 12% την τελευταία τριετία) και εκτίναξη της ανεργίας. Τώρα, με τη νέα δανειακή σύμβαση και το διαρκές μνημόνιο που τη συνοδεύει, θα υπάρξει άλλη μια τεράστια μείωση του βιοτικού μας επιπέδου, καταστροφή της υγείας, της παιδείας και της κοινωνικής ασφάλισης, ακόμα μεγαλύτερη εκτίναξη της ανεργίας. Αν αυτό δεν είναι η απόλυτη χρεοκοπία των ελλήνων εργαζομένων και λαϊκών στρωμάτων, τότε τι είναι χρεοκοπία; Γι' αυτό λοιπόν το δίλημμα «νέα δανειακή σύμβαση ή έξο-

δος από το ευρώ και επιστροφή στη δραχμή» είναι ένα ψευδοδίλημμα. Η πραγματική αιτία της κόλασης που ζούμε -και θα χειροτερεύει συνεχώς- είναι η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και η διαχείρισή του τόσα χρόνια από τις διάφορες κυβερνήσεις. Είναι από αυτό το σάπιο και καταστροφικό σύστημα που πρέπει ν' απαλλαγούμε. Γι' αυτό και κάθε κυβέρνηση «αριστερή», «προοδευτική», «λαϊκής εξουσίας», «λαϊκομετωπική» κλπ. που προτείνεται από τα κόμματα της αριστεράς -που το μόνο που κάνουν είναι να ζητιανεύουν εκλογές- θα είναι απλώς διαχείριση ενός σάπιου και καταρρέοντα συστήματος, μια ακόμη προδοσία των συμφερόντων των εργαζομένων και λαϊκών στρωμάτων.

Απέναντι στην κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει να παλέψουμε για να επιβάλλουμε ένα άμεσο πρόγραμμα σωτηρίας:

- ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ

- Εθνικοποίηση των τραπεζών, μεγάλων επιχειρήσεων και ΔΕΚΟ χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο.

- Απαγόρευση των Απολύσεων. Σε κάθε επιχείρηση που κλείνει ή απολύει, δήμευση της περιουσίας των ιδιοκτητών και λειτουργία κάτω από εργατικό έλεγχο. Δουλειά για όλους, με 35ωρο-5νθήμερο-7ωρο.

- Κατάργηση ΦΠΑ στα είδη λαϊκής κατανάλωσης. Εργατικός έλεγχος τιμών.

- Αυξήσεις μισθών-συντάξεων με στόχο 1.400 ευρώ κατώτερο βασικό μισθό.

- Αύξηση των κοινωνικών δαπανών, δημόσια και δωρεάν υγεία και παιδεία, πρόγραμμα οικοδόμησης σχολείων, νοσοκομείων, εργατικών-λαϊκών κατοικιών και προστασίας του περιβάλλοντος.

- Άμεση επιστροφή στα ασφαλιστικά ταμεία όλων των κλεμμένων και των οφειλών κρατών και εργοδοτών. Κατάργηση όλων των αντιασφαλιστικών νόμων.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Ναβάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Ναβάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αριστερή Αντιπολίτευση και 4η Διεθνής στην Ελλάδα

Συγγραφείς: Σοφία Καρασαρλίδου, Βαγγέλης Σακκάτος, Φίλιππος Καλογερίδης, Μάριος Εμμανουηλίδης, Γιώργος Οικονομάκης, Δημήτρης Κατσορίδας

Χρονολογία έκδοσης: Φεβρουάριος 2005

Σελίδες: 118

Τιμή: 6 ευρώ

Στις 20-22 Ιουνίου 2003 έγινε στη Θεσσαλονίκη η Σύνοδος Κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με αφορμή την οποία το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ διοργάνωσε Αντισύνοδο στις 13-22 Ιουνίου, με πλήθος εκδηλώσεων και κινητοποιήσεων. Η ΟΚΔΕ συμμετείχε σ' αυτές τις δραστηριότητες και οργάνωσε δυο συζητήσεις στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Η μία από αυτές είχε θέμα “Αριστερή Αντιπολίτευση και 4η Διεθνής στην Ελλάδα. 60 χρόνια από τον θάνατο του Π. Πουλιόπουλου”, με τη συμμετοχή μελετητών, ιστορικών και πλήθους αγωνιστών.

Αυτό το βιβλίο που κυκλοφορούν οι “Εκδόσεις Εργατική Πάλη” είναι καρπός αυτής της εκδήλωσης και περιλαμβάνει τις εισηγήσεις με τη σειρά που πα-

ρουσιάστηκαν. Δυστυχώς η πλούσια συζήτηση και οι σημαντικές παρεμβάσεις συντρόφων που ακολούθησαν δεν είναι δυνατόν να περιληφθούν στην έκδοση. Τα κείμενα που περιέχονται δεν είναι ούτε ιστορία, ούτε ολοκληρωμένες μελέτες για τον ρόλο της Αριστερής Αντιπολίτευσης, του Τροτσκισμού και του Π. Πουλιόπουλου στο εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα. Αποτελούν, ωστόσο, σημαντική συμβολή και πολύτιμο υλικό για όποιον θα καταπιαστεί μ' ένα έργο που παρουσιάζει μεγάλες δυσκολίες, καθώς σχεδόν όλοι οι παλαιοί αγωνιστές/πρωταγωνιστές έχουν εγκαταλείψει την σκηνή και ένα μεγάλο μέρος του σχετικού υλικού καταστράφηκε στα δύσκολα χρόνια που προηγήθηκαν.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάννεννα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καίνα Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Οι μάσκες όλων έπεσαν και η σαπίλα του πολιτικού σκηνικού προβάλλει μπροστά μας. Το «αντιδεξιό» και «δημοκρατικό» ΠΑΣΟΚ του «αντιεξουσιαστή» Παπανδρέου συμμαχεί με την «επάρατη» Δεξιά για χάρη της «σωτηρίας της πατρίδας». Η «λαϊκή» Δεξιά του υπερπατριώτη Σαμαρά, που μέχρι χθες υποτίθεται ότι ήταν ενάντια στο Μνημόνιο, τώρα δίνει όρκους πίστης σε Τρόικα, τραπεζίτες και κερδοσκόπους, στο νέο, χειρότερο από το προηγούμενο Μνημόνιο που αποφασίστηκε στις 26 Οκτωβρίου. Η ομάδα προθύμων, των κατ'επάγγελμα «σωτήρων»-πατριωτών του Καρατζαφέρη, των ταλιμπάν του νεοφιλελευθερισμού της Μπακογιάννη και των κομπάρσων του Κουβέλη και των Οικολόγων-Πράσινων, έτρεξαν να προστεθούν στο υπηρετικό προσωπικό της «σωτηρίας της πατρίδας», αυτό το καταφύγιο όλων των απατεώνων.

Από αυτό το καταφύγιο δεν ήταν δυνατόν να λείψουν τα Μ.Μ.Ε.ξάπατησης. Μέρα-νύχτα έχουν επιδοθεί σ' ένα όργιο εκβιασμών, σε μια χωρίς προηγούμενο ιδεολογική τρομοκρατία για το τι περιμένει τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία αν δεν πάρουμε την 6^η δόση, αν δεν υπογράψουμε τη νέα Δανειακή Συνθήκη... αν δεν υπογράψουμε ό,τι ζητούν κεφάλαιο, κερδοσκόποι, ΕΕ και ιμπεριαλιστές. Θα χρεοκοπήσουμε, φωνάζουν Καψής και Τρέμη και επαναλαμβάνουν με ένα σωρό απίθανα σενάρια οι γνωστοί αργυρώνητοι μεγαλοδημοσιογράφοι και κήνσορες του σάπιου αστικού καθεστώτος (θα γίνουμε σαν την Αλβανία του Χότζα και τη Β. Κορέα του Κιμ Ιλ Σουνγκ, δεν θα έχουν τα παιδιά μας γάλα και η βενζίνη θα έχει 2 χιλιάδες δραχμές κλπ.). Βέβαια, η πραγματικότητα είναι ότι ο ελλ. καπιταλισμός -και αυτό το γνωρίζουν όλοι- είναι χρεοκοπημένος από τις αρχές του 2010 και έκτοτε βρίσκεται διασωληνωμένος χωρίς καμιά δυνατότητα αντιστροφής από την επιθανάτια κρίση του. Και ακόμη το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και της νεολαία οδεύει με γοργά βήματα προς εκείνο της Αλβανίας και οι συνθήκες διαβίωσης και αναπαραγωγής τους μετατρέπονται ταχύτατα σε συνθήκες δουλοπάροικου.

Συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ Επιστροφή των υπευθύνων της χρεοκοπίας

Όλοι αυτοί δεν έχουν καταλάβει τίποτα. Ότι δεν είναι μόνοι τους, ότι με τη μαύρη προπαγάνδα και τα ανακτοβούλια τους δεν μπορούν πια να διαμορφώνουν τις πολιτικές εξελίξεις. Εδώ και καιρό, οι πολιτικές εξελίξεις καθορίζονται κυρίως από: 1) Την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος στην Ελλάδα και φυσικά την παγκόσμια κρίση - και ειδικά της Ευρωζώνης/ΕΕ. 2) Τη συνολική κρίση του πολιτικού σκηνικού, των αστικών κομμάτων και θεσμών και της αστικής εξουσίας. Λίγο-πολύ τα ίδια ισχύουν και για την ΕΕ. 3) Το εργατικό και λαϊκό κίνημα, που εδώ και δυο χρόνια έχει περάσει στο προσκήνιο και σταδιακά έχει μετεξελιχθεί σε αποφασιστικό παράγοντα.

Οι τεράστιες, πολύμορφες και διαρκείς κινητοποιήσεις, αγώνες και πράξεις ανυπακοής των εργαζόμενων μαζών και της νεολαίας απονομιμοποίησαν πλήρως τις μνημονιακές/αστικές πολιτικές, αποσάθρωσαν το ΠΑΣΟΚ και το έθεσαν σε τροχιά πτώσης. Το «κίνημα των πλατειών», τα «Ιουλιανά» και η γιγαντιαία 48ωρη Γενική Απεργία της 19-20/10 έκαναν την πτώση του θέμα ημερών - αυτό έγινε λίγες μέρες μετά, μετά τα εξαιρετικής πολιτικής σημασίας γεγονότα της 28^{ης} Οκτωβρίου, όπου όλοι «εκπρόσωποι» εκδιώχθηκαν κακήν κακώς από τους «θρόνους» τους! Η συναίνεση των αστικών κομμάτων (κυρίως των δυο μεγάλων), που αρχικά προώθησαν Μέρκελ και Σαρκοζί και κατόπιν υιοθέτησαν όλα τα αστικά επιτελεία στην Ελλάδα, ήταν μια ανοιχτή ομολογία ότι κανένα αστικό κόμμα μόνο του δεν μπορούσε να κάμψει το εργατικό κίνημα. Έτσι, η τωρινή συγκυβέρνηση ΠΑΣΟΚ-ΝΔ (με την συμπαράσταση και άλλων και ειδικά του ΛΑΟΣ!), είναι αποφασιστικό βήμα και για μελλοντικές εξελίξεις. Είναι μια προσπάθεια του κεφαλαίου,

των τραπεζιτών, των κερδοσκόπων και της ΕΕ να εφαρμόσουν τις αποφάσεις της 26^{ης} Οκτωβρίου, τη λήψη δρακόντειων μέτρων (οικονομικών και πολιτικών) για να σωθεί το καπιταλιστικό σύστημα σε Ελλάδα και ΕΕ. Αυτή η συγκυβέρνηση, που δεν έχει την **παραμικρή νομιμοποίηση**, είναι πέραν όλων των άλλων αποτέλεσμα της καταπάτησης κάθε συνταγματικής, δημοκρατικής και λαϊκής διαδικασίας, είναι μια κυβέρνηση εντελώς **αυτονομημένη** από την κοινωνία και βοναπαρτιστική. Σαν τέτοια είναι φυσικό να έχει επικεφαλής τον τεχνοκράτη Λ. Παπαδήμο, έναν πράκτορα του τραπεζικού κεφαλαίου. Αυτή η κυβέρνηση **ανοίγει το δρόμο** για την αντιδραστική μετάλλαξη του καθεστώτος, όπου κατά πάσα πιθανότητα θα διατηρείται το κοινοβουλευτικό περίβλημα αλλά θα είναι θωρακισμένο σε κάθε παρέμβαση στην πολιτική σκηνή του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Αν η άνοδος και παραμονή στην εξουσία του ΠΑΣΟΚ συνιστούσε ένα πολιτικό πραξικόπημα, πολύ μεγαλύτερο συνιστά η συγκυβέρνηση με τις ευλογίες και υποδείξεις των Μέρκελ-Σαρκοζί. Αυτό το νέο πολιτικό πραξικόπημα βαρύνει πολύ περισσότερο τη ΝΔ, τη «λαϊκή» Δεξιά και όχι τόσο το ΠΑΣΟΚ, με αποτέλεσμα να υποσκάπτει σοβαρά την προσπάθειά της να εμφανιστεί αντίθετη στις μνημονιακές πολιτικές και έτσι να ανασυγκροτηθεί, να συγκρατήσει ένα σημαντικό μέρος λαϊκών δυνάμεων της. Οι όποιοι ελιγμοί της ηγεσίας της ΝΔ και του Σαμαρά για να μην χρεωθεί τη συγκυβέρνηση/πραξικόπημα και να το φορτώσει στο ΠΑΣΟΚ, εκτός του ότι είναι αναποτελεσματικές έχουν μεγαλώσει ακόμα περισσότερο την πολιτική κρίση, έχουν γελοιοποιήσει το πολιτικό σύστημα και απομακρύνει παραπέρα απ' αυτό τις μάζες.

Αυτό το πραξικόπημα και η επίθεση που ετοιμάζεται ενάντια στους εργαζόμενους δεν αντιμετωπίζεται με τις εκλογές για το αστικό κοινοβούλιο, όπου καλεί η ρεφορμιστική αριστερά, ΚΚΕ και ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ. Χρειάζεται κατ' αρχήν να φύγουμε από τις κοινοβουλευτικές πρακτικές, **να προχωρήσουμε στην εκλογή Συντακτικής Συνέλευσης, να οργανώσουμε τους επερχόμενους αγώνες και ν' ανοίξουμε το δρόμο για την εξουσία των εργαζομένων και τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία.**

Η συγκυβέρνηση είναι παράλληλα μια ομολογία του κεφαλαίου και της ΕΕ, ότι μέχρι τώρα απέτυχαν όλες οι προσπάθειές τους να κάμψουν το εργατικό κίνημα, να επιβάλουν την πολιτική τους τουλάχιστον στο βαθμό που χρειαζόνταν. Αντίθετα, η πορεία του εργατικού κινήματος ήταν ανοδική, συγκρουσιακή, εξεγερσιακή - αλλά και ριζοσπαστικοποίησης, πολιτικοποίησης, αναζήτησης εναλλακτικής λύσης έξω από το καθιερωμένο πολιτικό σύστημα, αν όχι και έξω από το αστικό σύστημα, τουλάχιστον για σημαντικά κομμάτια των εργαζομένων. Αναμφισβήτητα οι μάζες ψάχνουν λύσεις και έξω από το σύστημα - και δεν πρέπει να μας ξεγελά το γεγονός ότι πάντοτε προσωποποιούν καταστάσεις και πολιτικές. Όλα αυτά δείχνουν ότι το εργατικό κίνημα είναι ισχυροποιημένο, ακόμη περισσότερο μετά την πτώση ΠΑΣΟΚ. Έτσι, ανοίγει μια νέα περίοδος αποφασιστικής σημασίας, όπου η αστική τάξη με σχεδόν ενοποιημένα τα πολιτικά της επιτελεία κάτω από την υψηλή εποπτεία της ΕΕ ετοιμάζεται για τις επόμενες συγκρούσεις. Η μάχη που θα δοθεί από την εργατική τάξη στην Ελλάδα είναι ταυτόχρονα και μάχη των εργαζομένων της Ευρώπης, πράγμα που εξηγεί σε μεγάλο βαθμό το ενδιαφέρον που προκαλεί στα παγκόσμια αστικά επιτελεία η έκβασή της.

Η κρίση του ελλ. καπιταλισμού δεν είναι ούτε αναστρέψιμη ούτε διαχειρίσιμη. Μετά το ξέσπασμα της κρίσης στην Ιταλία και όπως όλα δείχνουν σύντομα στη Γαλλία, το πρόβλημα της ΕΕ δεν είναι μόνο και κυρίως η κρίση του ελλ. καπιταλισμού αλλά η αποφυγή της οικονομικής κατάρρευσής της συνολικά, με πρώτα θύματα την Ευρωζώνη και το Ευρώ.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Το κόστος χρηματοδότησης του κολλοσιαίου χρέους της Ιταλίας αυξήθηκε περαιτέρω κατά την έκδοση βραχυπρόθεσμων και μακροπρόθεσμων ομολόγων ύψους 7,935 δις ευρώ, παρά την συμφωνία της 26/10, ανακοίνωσε η Τράπεζα της Ιταλίας. Κατά την έκδοση αυτή, που θεωρείται ένα τεστ εμπιστοσύνης των αγορών απέναντι στην Ιταλία, τα επιτόκια των εντόκων γραμματίων του Δημοσίου που λήγουν το 2022 ξεπέρασαν το συμβολικό όριο των 6% καταγράφοντας ένα επίπεδο ρεκόρ 6,06% έναντι 5,86% στις 29 Σεπτεμβρίου, ημερομηνία της τελευταίας παρόμοιας έκδοσης. Τα επιτόκια των τίτλων που λήγουν το 2014 αυξήθηκαν σε 4,93% έναντι 4,68%. Το ιταλικό δημόσιο, το οποίο εξέδωσε επίσης τίτλους που λήγουν το 2017 και το 2019, δεν προσεγγίζει διόλου τον στόχο συγκέντρωσης χρημάτων, ενώ σκοπεύει να εκδώσει ομόλογα ύψους από 5,25 έως 8,25 δισεκατομμύρια ευρώ.

Τους 23.264.000 έφτασαν οι άνεργοι το Σεπτέμβρη του 2011 στα 27 κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ποσοστό 10,2%), αυξανόμενοι κατά 215.000 σε σχέση με τον αντίστοιχο μήνα του 2010 (ποσοστό 9,7%). Τα πρώτα θύματα της ανεργίας είναι οι νέοι κάτω των 25 ετών, οι οποίοι έφτασαν τα 5,3 εκατομμύρια (ποσοστό 21,4%). Μάλιστα, τα μεγαλύτερα ποσοστά ανεργίας τους εμφανίζονται στην Ισπανία (48%) και στην Ελλάδα (43,5% τον Ιούλη του 2011) - δηλαδή ένας στους δύο νέους κάτω των 25 ετών σ' αυτές τις χώρες είναι άνεργος! Μεταξύ των κρατών-μελών, σύμφωνα με τη Γιούροστατ τα μεγαλύτερα ποσοστά ανεργίας εμφανίζονται στην Ισπανία (22,6%), στην Ελλάδα (17,6% τον Ιούλη του 2011) και στη Λετονία (16,1% το δεύτερο τρίμηνο του 2011. Το συνολικό ποσοστό ανεργίας των ανδρών είναι στο 9,5% και των γυναικών στο 9,9%. Τέλος, το Σεπτέμβρη του 2011 το ποσοστό ανεργίας στις ΗΠΑ ήταν στο 9,1% και στην Ιαπωνία στο 4,3%.

Από έρευνα σε 3.944 μαθητές από 306 σχολικές μονάδες, παρατηρείται πως ο αριθμός των 15χρονων μαθητών που κάνουν χρήση κάνναβης έχει αυξηθεί σταδιακά τα τελευταία χρόνια και αυτό εγείρει ανησυχίες, λαμβάνοντας υπόψη ότι η Ελλάδα συγκαταλεγόταν έως πρόσφατα (έρευνα ESPAD 2007) στις ευρωπαϊκές χώρες με τα χαμηλότερα ποσοστά χρήσης. Συγκεκριμένα, χρήση κάνναβης έχουν κάνει το 7,2% των 15χρονων (10,6% των αγοριών και 3,7% των κοριτσιών), ενώ τα 2/3 έχουν επαναλάβει τη χρήση τρεις ή περισσότερες φορές. Διαχρονικά, καταγράφεται σημαντική αύξηση στη χρήση κάνναβης στους 15χρονους από 3,7% το 2006 στο 7,2% το 2010. Χρήση κάποιας παράνομης ουσίας, εκτός κάνναβης και έκστασης, έχουν κάνει τουλάχιστον μια φορά το 3,1% των 15χρονων, χρήση εισπνεόμενων ουσιών τουλάχιστον μια φορά το 8%, χρήση ηρεμιστικών/υπνωτικών φαρμάκων (χωρίς τη σύσταση γιατρού) το 3%.

Προσχέδιο Προϋπολογισμού 2012 Αρπαγή, Λεηλασία, Καταστροφή

Στις 3/10 η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ανακοίνωσε το προσχέδιο του προϋπολογισμού του 2012. Η σαρωτική επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους που εμπεριέχεται σ' αυτό, θα γίνει ακόμα χειρότερη με την απόφαση της 26ης Οκτωβρίου αλλά και γιατί η **κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού αρχίζει να παίρνει ανεξέλεγκτους ρυθμούς**. Έτσι, όχι μόνο χρειάζεται διαρκής καταγίδα νέων μέτρων για να μειωθεί το έλλειμμα στο 1% μέχρι το 2015, αλλά καταστρέφεται πλήρως η ζωή των εργαζομένων, της νεολαίας, των λαϊκών στρωμάτων.

Η παγκόσμια κρίση φαίνεται ότι υποτροπιάζει. Το παγκόσμιο ΑΕΠ το 2009 αυξήθηκε μόλις κατά 0,9%, το 2010 5,1%, το 2011 4% - και το 2012 προβλέπεται να σταθεροποιηθεί στο 4% και μάλλον θα συρρικνωθεί. Ακόμη χειρότερα, στην ΕΕ το ΑΕΠ το 2009 αυξήθηκε μόλις κατά 0,2%, το 2010 0,7%, το 2011 1,7% (υποτίθεται χρονιά εξόδου από την κρίση) - αλλά το 2012 προβλέπεται αύξηση μόνο 1%.

Μέσα σ' αυτό το διεθνές περιβάλλον, η κρίση στην Ελλάδα θα είναι χειρότερη από την μείωση του ΑΕΠ κατά 2,5%, που προβλέπεται στο προσχέδιο. **Ακόμη κι έτσι, η αθροιστική μείωση του ελληνικού ΑΕΠ την τετραετία 2009-12 θα είναι πάνω από 15%, η μείωση των επενδύσεων (δημόσιων και ιδιωτικών) πάνω από 60%**. Η κατάρρευση αυτή εξηγεί γιατί και η ανεργία (από 8% το 2008) θα υπερδιπλασιαστεί το 2012 στο 16,4% - και αυτό με βάση μόνο τα επίσημα στοιχεία, που για φέτος (Σεπτέμβριος) υπολόγιζαν 811.000 άνεργους ενώ η ΓΣΕΕ τους υπολογίζει πάνω από 1,2 εκ. Πρέπει να προσθέσουμε και τις πάνω από 800.000 μισοαπασχολούμενους, προσωρινής εργασίας, εκ περτροπής εργασίας κ.α.

Από το Μεσοπρόθεσμο στα νέα μέτρα

Έτσι, δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι τρεις μήνες μετά την ψήφιση του «σωτήριου» Μεσοπρόθεσμου η κυβέρνηση ανακοίνωσε την ενίσχυσή του με νέα μέτρα (το λεγόμενο πολυνομοσχέδιο - βλ. σχετικό άρθρο). Εκτοτε και μέχρι την πτώση της ανακοινώνει και από ένα μέτρο σχεδόν κάθε μέρα - και το αποκορύφωμα, δηλαδή το τελειωτικό χτύπημα, θα είναι η **νέα δανειακή σύμβαση και τα μέτρα που την συνοδεύουν** και που σχεδιάζει να ψηφίσει η νέα κυβέρνηση συνεργασίας ΠΑΣΟΚ-ΝΔ.

Το Μεσοπρόθεσμο καθόριζε μέτρα συνολικού ύψους 26,2 δις - απ' αυτά 6 δις μέσα στο τελευταίο τετράμηνο του 2011, άλλα 6 δις το 2012 και τα υπόλοιπα 14,5 δις μέσα την τριετία 2013-15. Τα μέχρι στιγμής επιπρόσθετα μέτρα (πολυνομοσχέδιο, χαράτσια κ.α.) υπολογίζονται σε 7,1 δις - απ' αυτά 2,1 δις μέσα στο τελευταίο τετράμηνο του 2011 και 5 δις για το 2012.

Έτσι, τους τελευταίους μήνες του 2011 και μέσα στο 2012 (σύμφωνα με το προσχέδιο προϋπολογισμού 2012) **σχεδιάζουν να μας αρπάξουν 19,1 δις!**

- 8,3 δις από μείωση των δαπανών (μείωση μισθών με το νέο μισθολόγιο, μείωση συντάξεων και ιδιαίτερα των επικουρικών, εργασιακή εφεδρεία, απολύσεις συμβασιούχων, καταργήσεις/συγχωνεύσεις σχολείων, φορέων, νοσοκομείων κλπ., επιβολή εισιτηρίου στα νοσοκομεία για μετανάστες και ανασφάλιστους, περιορισμός στα χορηγούμενα φάρμακα, μείωση υπηρεσιών ΟΤΑ, μείωση επιχορήγησης ασφαλιστικών ταμείων κ.α.).

- 10,8 δις από την φορολογική επιδρομή και τα διάφορα χαράτσια (στα ακίνητα μέσω λογαριασμών της ΔΕΗ, κατάργηση φοροαπαλλαγών, μείωση αφορολόγητου στις 5.000, αύξηση ειδικού φόρου κατανάλωσης στο πετρέλαιο θέρμανσης, «εισφορά αλληλεγγύης», αύξηση τεκμηρίων διαβίωσης κ.α.).

Φόροι, φόροι, φόροι...

και κατεδάφιση κοινωνικών υπηρεσιών

Τα έσοδα του προϋπολογισμού του 2012 προβλέπονται να ανέλθουν σε 54 δις (αύξηση 5% σε σχέση με το 2011). Από αυτά:

- **Άμεσοι φόροι** 23,6 δις (αύξηση 14% σε σχέση με το 2011). Ειδικά οι φόροι των φυσικών προσώπων θα ανέβουν στα 10,6 δις (αύξηση 27,5%), οι φόροι στην περιουσία σε 3,6 δις (αύξηση 217%!);, ενώ οι φόροι των επιχειρήσεων θα είναι μόνο 2,1 δις, δηλαδή θα μειωθούν κατά 22% σε σχέση με το 2011.

- **Έμμεσοι φόροι** 29 δις (ΦΠΑ, φόροι κατανάλωσης κ.α.), όσοι περίπου και το 2011, παρόλη την περαιτέρω μείωση της κατανάλωσης λόγω της κρίσης.

Οι **δαπάνες** του προϋπολογισμού προβλέπονται στα 70,4 δις, δηλαδή θα μειωθούν κατά 2,5% (συνυπολογίζοντας και τον πληθωρισμό). Η μείωση θα αφορά κυρίως δαπάνες για μισθούς (υπολογίζονται σε 13,4 δις, μείωση 13,5%), συντάξεις (υπολογίζονται σε 6,5 δις, μείωση 1%), κοινωνική ασφάλιση-περίθαλψη (υπολογίζονται σε 15,9 δις, μείωση 11%).

Έτσι ο προϋπολογισμό σημαίνει:

α) Κατεδάφιση των μισθών όχι μόνο των δημοσίων υπαλλήλων αλλά και των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα (ήδη έχουν καταργηθεί οι κλαδικές συμβάσεις και τώρα τίθεται θέμα και του κατώτατου βασικού μισθού, που «θα πρέπει να κατέβει κάτω από τα 560 ευρώ της Πορτογαλίας»).

β) Φορολογική λεηλασία των μισθωτών και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, κάνοντας πραγματικότητα το πιο διεστραμμένο όνειρο των νεοφιλελεύθερων φασιστών της αγοράς, δηλαδή όσο πιο φτωχός είσαι, όσο περισσότερα βάρη έχεις, τόσο περισσότερους φόρους θα πληρώνεις! Οι έμμεσοι και άμεσοι φόροι που θα πληρώνει πλέον ένας μισθωτός θα αντιστοιχούν **στο μισό του εισοδήματός του!!!**

γ) Αύξηση χρέους και ελλειμμάτων. Ήδη οι τόκοι για το 2012 αναμένεται να φθάσουν τα 18 δις (8,3% του ΑΕΠ), διπλάσιοι σε σχέση με το 2007. Έτσι, οι τόκοι του δημόσιου χρέους θα καταπίνουν το ένα τρίτο των κρατικών εσόδων - αυτό είναι όχι μόνο αδιανόητο αλλά και **συνώνυμο της πλήρους χρεοκοπίας**. Το χρέος της γενικής κυβέρνησης (χρέος κεντρικής κυβέρνησης και κρατικών φορέων) αναμένεται να φθάσει τα 371 δις το 2012 (172,7% του ΑΕΠ).

Με άλλα λόγια, τα μνημόνια επιταχύνουν την κατάρρευση και δεν αποτελούν καμία σωτηρία όπως ισχυρίζονται η Τρόικα και οι παπαγάλοι της, μόνο και μόνο για να μας «κουρέψουν» κατά 50%, να κόψουν τη ζωή μας στο μισό.

επίκαιρα...

Όχι στον «Καλλικράτη» των ΑΕΙ-ΤΕΙ

Με επιστολές της προς τους πρυτάνεις, η υπουργός Παιδείας Άννα Διαμαντοπούλου έθεσε σε εφαρμογή τον «Καλλικράτη» στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Δηλαδή την γρήγορη συγχώνευση και κατάργηση όσων σχολών δεν προσφέρονται για άμεση εκμετάλλευση από το ιδιωτικό κεφάλαιο. Στο στόχαστρο αρχικά έχουν μπει τα ΤΕΙ Ιχθυοκαλλιεργειών, Βιολογικών Καλλιεργειών και Τουρισμού διαφόρων πόλεων. Άμεσος στόχος του υπουργείου είναι η συγχώνευση των τμημάτων στο ελάχιστο δυνατό. Συγκεκριμένα ζητάει από τα τμήματα βιολογικών και αγροτικών καλλιεργειών των **ΤΕΙ Κρήτης, Ιονίων Νήσων, Καλαμάτας και Μεσολογγίου** να συγχωνευτούν σε ένα. Από τα ΤΕΙ **Θεσσαλονίκης, Ηπείρου και Μεσολογγίου** ζητείται να συγχωνευθούν σε ένα τα τμήματα ιχθυοκαλλιεργειών. Από τα τμήματα τουριστικών σπουδών των ΤΕΙ **Αθήνας, Θεσσαλονίκης, Ηπείρου, Κρήτης, Λάρισας, Πάτρας και Πειραιά** ζητείται η συγχώνευση σε τρία τμήματα. Αυτό είναι μόνο το πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση. Αν το υπουργείο καταφέρει να εκπληρώσει αυτό το καταστροφικό έργο, εγκαταστάσεις δισεκατομμυρίων θα ξεπουληθούν για ένα κομμάτι ψωμί, χιλιάδες εργαζόμενοι θα μείνουν στο δρόμο, ολόκληρες περιοχές που ζουν από την παρουσία των φοιτητών θα ερημώσουν, η διάλυση της εκπαίδευσης θα προχωρήσει ταχύτατα. Το φοιτητικό κίνημα, μαζί με τους εργαζόμενους στο πανεπιστήμιο (καθηγητές, διοικητικό προσωπικό, ιδιωτικοί υπάλληλοι), την τοπική κοινωνία και όλους τους εργαζόμενους πρέπει ν' ανακόψουν αυτή την επίθεση.

Κατακόρυφη μείωση της κατανάλωσης

Η παγκόσμια, διαδικτυακή έρευνα της εταιρίας Nielsen για τη μέτρηση της Καταναλωτικής Εμπιστοσύνης που διεξήχθη από 30 Αυγούστου έως 15 Σεπτεμβρίου 2011 και στην οποία συμμετείχαν πάνω από 31.000 καταναλωτές 56 χωρών, από την Ευρώπη, την Ασία, την Ωκεανία, την Αμερική και τη Μέση Ανατολή, δείχνει πως το 88% Ελλήνων αναγκάστηκε ν' αλλάξει τις αγοραστικές του συνήθειες εξαιτίας της συνεχιζόμενης κρίσης, με τη μεγάλη πλειοψηφία να έχει μειώσει τα χρήματα που δαπανά για διασκέδαση εκτός σπιτιού (74%), για φαγητό από έξω (64%) και για νέα ρούχα (64%). Το 63% στρέφεται σε φθηνότερα καταναλωτικά προϊόντα για να τα βγάλει πέρα. Ο δείκτης Καταναλωτικής Εμπιστοσύνης, που βασίζεται στην ασφάλεια που νιώθουν οι καταναλωτές στην αγορά εργασίας, στην κατάσταση των οικονομικών τους και στη διαθεσιμότητα ρευστού χρήματος, έπεσε στις 88 μονάδες, φτάνοντας στα χαμηλότερα επίπεδα της τελευταία διετίας.

Στρατός ανέργων και εξαθλιωμένων

Τα στοιχεία που δημοσίευσε πρόσφατα η ΕΛΣΤΑΤ δείχνουν ότι μέσα σ' έναν χρόνο (Ιούλιος 2010 - Ιούλιος 2011) οι άνεργοι αυξήθηκαν κατά 213.241 άτομα, φτάνοντας τους 820.276. Πιο συγκεκριμένα, **μέσα σ' έναν χρόνο (Ιούλιος 2010 - Ιούλιος 2011) καταστράφηκαν 300.000 θέσεις απασχόλησης**. Τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ δείχνουν ότι το ποσοστό ανεργίας σχηματίζεται κατά τα 2/3 από την απώλεια θέσεων απασχόλησης και κατά το 1/3 από «νεοεισερχόμενους», δηλαδή άτομα που δεν έχουν καταφέρει να βρουν ποτέ οποιαδήποτε δουλειά.

Αυτό αποτυπώνεται και στην κατανομή του ποσοστού ανεργίας κατά ομάδες ηλικιών. Έτσι, εκτός από το ιδιαίτερα υψηλό ποσοστό ανεργίας (42,4%) στους νέους 15-24 ετών, όπου κυρίως ανήκουν οι «νεοεισερχόμενοι» άνεργοι, τα ποσοστά ανεργίας για τις λοιπές ηλικιακές ομάδες φαίνεται ότι έχουν αυξηθεί μέσα σ' έναν χρόνο από το 60% έως και 100%. Επίσης, σύμφωνα με την τελευταία έρευνα του Ινστιτούτου Μελετών της ΓΣΕ-ΒΕΕ, οι προβλέψεις των πολύ μικρών και μικρών επιχειρήσεων τόσο για τη γενικότερη πορεία τους όσο και για κάθε επιμέρους μέγεθος (τζίρος, ρευστότητα, επενδύσεις κλπ.) παραμένουν ιδιαίτερα απαισιόδοξες. Ειδικότερα, **εκτιμάται ότι 183.000 επιχειρήσεις κινδυνεύουν να κλείσουν μέχρι το καλοκαίρι του 2012**, με ενδεχόμενο να χαθούν ακόμα 250.000 θέσεις απασχόλησης.

Νέο Μισθολόγιο Δημοσίων Υπαλλήλων

Ολοταχώς προς μισθούς-φιλοδωρήματα

Στο λεγόμενο πολυνομοσχέδιο που ψήφισε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ εν μέσω 48ωρης Γενικής Απεργίας και τη Βουλή μέσα σε κλοιό εκατοντάδων χιλιάδων διαδηλωτών, περιλαμβάνεται και το «νέο μισθολόγιο» των δημοσίων υπαλλήλων. Με αυτό οι μισθοί τους μειώνονται σε τέτοιο βαθμό που, μαζί με τις προηγούμενες μειώσεις καθώς και τα χαράτσια, απειλείται με δραματική πτώση το βιοτικό τους επίπεδο. Οι μειώσεις φτάνουν έως και το 50%, για τις κατηγορίες υπαλλήλων που είχαν πολλά επιδόματα, ενώ περισσότερο πλήττονται οι χαμηλόμισθοι υπάλληλοι Υποχρεωτικής και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης.

Τα επιδόματα αποτελούσαν μεγάλο τμήμα του μισθού και δίνονταν από τις κυβερνήσεις για να μη δώσουν αυξήσεις στους βασικούς μισθούς. Η επιδοματική πολιτική αποτελούσε έναν τρόπο για να μειώνονται οι συντάξεις και τα δώρα (καθώς τα επιδόματα δεν συμμετείχαν στον υπολογισμό τους) και για να καλλιεργούνται αντιθέσεις ανάμεσα στους δημόσιους υπαλλήλους, ενώ η συνδικαλιστική γραφειοκρατία με τον άκρατο συντεχνιασμό και το κυνήγι των επιδομάτων εξυπηρετούσε την παραπάνω πολιτική. Με το «νέο μισθολόγιο» καταργούνται όλα τα

επιδόματα εκτός από αυτά των «τέκνων», «επικίνδυνης και ανθυγιεινής εργασίας» (που το ποιοι θα το παίρνουν θα ορίζεται με υπουργικές αποφάσεις), «απομακρυσμένων και παραμεθόριων περιοχών» και «θέσης».

Ο μεικτός μισθός του νεοεισερχόμενου υπαλλήλου Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης (Υ.Ε.) διαμορφώνεται στα 780 ευρώ και ο καταληκτικός στα 1.135, του υπαλλήλου Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (Δ.Ε.) στα 858 και 1.496 αντίστοιχα, του υπαλλήλου Τεχνολογικής Εκπαίδευσης (Τ.Ε.) 1.037 και 1.992 αντίστοιχα και του υπαλλήλου Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης (Π.Ε.) 1.092 και 2.097. Είναι φανερό ότι οι «νέοι» μισθοί είναι κατά πολύ μικρότεροι από τους ισχύοντες μέχρι σήμερα στο σύνολό τους, δηλαδή βασικός μισθός συν επιδόματα.

Εισάγεται επίσης το βαθμολόγιο και η αξιολόγηση. Οι βαθμοί γίνονται έξι (ΣΤ΄ έως Α΄) και η εξέλιξη από βαθμό σε βαθμό θα γίνεται κατόπιν αξιολόγησης του υπαλλήλου για το κατά πόσο πετυχαίνει τους στόχους της υπηρεσίας και για τη συμπεριφορά του, αλλά και με ποσόστωση. Με αυτό τον τρόπο οι παραπάνω μισθοί κάθε άλλο παρά δεδομένοι είναι. Οι συμπληγάδες της αξιολόγησης και της ποσόστωσης θα μειώνουν το κόστος

της μισθοδοσίας, θα επιβάλουν εξοντωτικούς ρυθμούς δουλειάς και θα χτυπήσουν το συνδικαλισμό και την αντίσταση των δημοσίων υπαλλήλων. Οι υπάλληλοι θα «αξιολογούνται» για το αν θα εφαρμόζουν την πολιτική της διάλυσης και ιδιωτικοποίησης των υπηρεσιών προς τους πολίτες, όπως για παράδειγμα για το αν θα βρίσκουν έσοδα από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα για να λειτουργούν σχολεία και νοσοκομεία, για το αν θα κυνηγούν και θα εισπράττουν τα αλληπάλληλα χαράτσια κ.α.

Ο νεοεισερχόμενος υπάλληλος θα είναι δόκιμος για δύο χρόνια και μετά από αξιολόγηση θα μονιμοποιείται. Σε περίπτωση που κριθεί μη ικανός θα απολύεται. Η εξέλιξη από βαθμό σε βαθμό θα γίνεται μόνο με αξιολόγηση και ποσόστωση ως εξής: από το βαθμό ΣΤ΄ στον Ε΄ με ποσοστό έως και 100%, από τον Ε΄ στον Δ΄ έως 90%, από τον Δ΄ στον Γ΄ έως 80%, από τον Γ΄ στον Β΄ έως 60%, από τον Β΄ στον Α΄ έως 30%. Αν δεν κρίνεται ικανός, ο υπάλληλος θα παραμένει στον ίδιο βαθμό και μισθό. Ακόμα και για τη χορήγηση Μισθολογικών Κλιμάκια μέσα στον ίδιο βαθμό θα απαιτείται η κατά 50% τουλάχιστον επίτευξη των στόχων για δύο χρόνια. Τα μισθολογικά κλιμάκια θα φέρνουν αύξηση μόλις 2% ανά δύο χρόνια και ανά

τρία για τους υπαλλήλους των βαθμών Α΄ και Β΄. Η εξέλιξη από το βαθμό ΣΤ΄ στον Ε΄ θα επιφέρει αύξηση 10%, από τον Ε΄ στον Δ΄ 15%, από τον Δ΄ στον Γ΄ 15%, από τον Γ΄ στον Β΄ 20%, από τον Β΄ στον Α΄ αύξηση 10%.

Ο ελάχιστος χρόνος που απαιτείται για την προαγωγή από βαθμό σε βαθμό είναι μεγάλος, κυρίως για τους υπαλλήλους Υ.Ε. και Δ.Ε., που θα μένουν στον ίδιο μισθό έως και δέκα χρόνια. Την ίδια τύχη θα έχουν και όσοι υπάλληλοι δεν προάγονται ή είναι έξω από την ποσόστωση, οπότε θα «ξαναπροσπαθήσουν».

Η συνδικαλιστική ηγεσία με πρωτοστάτη την ΠΑΣΚΕ διέσπειρε αυταπάτες και κοινά ψέματα και καλλιέργησε το συντεχνιασμό, π.χ. οι εκπαιδευτικοί θα έπαιρναν υποτίθεται αυξήσεις γιατί ήταν χαμηλόμισθοι. Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο δεν έχουν να περιμένουν τίποτε από αυτή την άθλια ηγεσία. Παίρνοντας την υπόθεση των αγώνων στα χέρια τους πρέπει να παλέψουν με ενότητα και ριζοσπαστικές μορφές πάλης (καταλήψεις υπηρεσιών, δημοσίων υπηρεσιών, απεργίες, διαδηλώσεις) για να καταργηθεί το πολυνομοσχέδιο, για να πέσει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ή οποια άλλη κυβέρνηση προκύψει, για άμεση διαγραφή του χρέους και 1.400 ευρώ βασικό μισθό.

Πολυνομοσχέδιο - έκτρωμα

Πάνω από 230.000 απολύσεις Δημοσίων Υπαλλήλων

Κατά τη διάρκεια των μεγάλων απεργιακών διαδηλώσεων των τελευταίων δεκαετιών σε όλη την Ελλάδα, η χουντική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ψήφισε το πολυνομοσχέδιο-έκτρωμα, συνεχίζοντας την καταιγίδα των πρωτόγνωρα βάρβαρων αντεργατικών μέτρων του Μνημονίου και του Μεσοπρόθεσμου.

Τα επαίσχυντα μέτρα που προβλέπει το πολυνομοσχέδιο είναι: Μείωση του αφορολόγητου ορίου στα 5000 ευρώ και πεσόκομμα στο 10% των φοροαπαλλαγών. Μείωση κατά 20% των συντάξεων, για το ποσό που υπερβαίνει τα 1200 ευρώ, καθώς και μείωση κατά 40% για συνταξιούχους κάτω των 55 ετών, για το ποσό που υπερβαίνει τα 1000 ευρώ. Μείωση από 15% έως 50% όλων των επικουρικών συντάξεων, για το ποσό άνω των 150 ευρώ. Επιπλέον μείωση από 15% έως 25% στο εφάπαξ των υπαλλήλων του δημοσίου και των ΔΕΚΟ που υπέβαλαν αίτηση συνταξιοδότησης από 1/1/2010. Δραματική μείωση των μισθών στο στενό και ευρύτερο δημόσιο τομέα, με το νέο μισθολόγιο-βαθμολόγιο. Αναστολή για μία τριετία (ουσιαστικά μόνιμα) στον ιδιωτικό τομέα της επέκτασης των κλαδικών συμβάσεων και κατάργηση της ρήτρας της εννοϊκότερης σύμβασης.

Επιπλέον αποφασίστηκαν απολύσεις 30.000 δημοσίων υπαλλήλων έως το τέλος του 2011, μέσω της εργασιακής εφεδρείας. Ο αριθμός αυτός θα προέλθει από τους υπαλλήλους αορίστου χρόνου στο δημόσιο, στους ΟΤΑ, στα ΝΠΔΔ και ΝΠΙΔ, που είναι από 51 έως 53 ετών και έχουν 31 έως 33 έτη ασφάλισης αντίστοιχα ή έχουν

από ένα έως τέσσερα χρόνια ακόμη για να συνταξιοδοτηθούν, και από τους μόνιμους υπαλλήλους στο δημόσιο, στους ΟΤΑ και τα ΝΠΔΔ, που επίσης έχουν ένα έως τέσσερα χρόνια για να συνταξιοδοτηθούν. Οι δύο αυτές κατηγορίες υπολογίζονται σε 22.000 εργαζόμενους.

Παράλληλα, από τους συγχωνεύμενους ή καταργούμενους φορείς προτάσσονται για εφεδρεία όσοι έχουν μικρότερη προϋπηρεσία από τους υπαλλήλους Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (ΔΕ) και Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης (ΥΕ). Οι 7.000 υπάλληλοι αορίστου χρόνου των 49 φορέων που είναι υπό κατάργηση ή συγχώνευση, εάν δεν απορροφηθούν στους φορείς υποδοχής μέχρι τα τέλη Νοέμβρη, θα τεθούν σε εφεδρεία. Τα διοικητικά συμβούλια των φορέων υποδοχής θα πρέπει μέχρι τα τέλη Νοέμβρη να θέσουν σε εφεδρεία υπαλλήλους ΥΕ και ΔΕ και αν δεν το κάνουν τότε το σύνολο των υπαλλήλων ΥΕ και ΔΕ θα τεθεί σε εφεδρεία. Το ΑΣΕΠ θα αναλάβει να εποπτεύει την παραπάνω διαδικασία και η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων αυτών θα οδηγηθούν σε προγράμματα επανακατάρτισης και στις λίστες ανεργίας. Σε αυτούς θα προστεθούν οι εργαζόμενοι σε υπηρεσίες της κεντρικής κυβέρνησης που δεν χρειάζονται ή έχουν πλεονάζον προσωπικό και με ταχείς διαδικασίες και πάντα με την εποπτεία του ΑΣΕΠ θα καταργηθούν.

Το παραπάνω προσωπικό των ΝΠΙΔ που εντάσσεται στο καθεστώς εργασιακής εφεδρείας θα λαμβάνει για δώδεκα μήνες αποδοχές ίσες με το 60% του βασικού μισθού που λάμβανε κατά το χρόνο εισό-

δου του στην εφεδρεία. Στις ρυθμίσεις που αφορούν την εφεδρεία αναφέρεται επίσης ότι: «Η ένταξη στο καθεστώς εργασιακής εφεδρείας λογίζεται ως προαναγγελία απόλυσης για κάθε έννομη συνέπεια και οι αποδοχές που καταβάλλονται στο προσωπικό που εντάσσεται σε αυτή, συμψηφίζονται με την αποζημίωση λόγω απόλυσης που τυχόν οφείλεται κατά τη λήξη του χρόνου της εργασιακής εφεδρείας». Με άλλα λόγια, οι αποδοχές του υπαλλήλου κατά το διάστημα της εφεδρείας είναι το σύνολο της αποζημίωσης απόλυσής του!

Η εργασιακή εφεδρεία στο στενό και ευρύτερο δημόσιο τομέα ονομάζεται «προσυνταξιοδοτική διαθεσιμότητα» και προβλέπει αποδοχές στο 60% του βασικού μισθού για δύο χρόνια και κατάργηση των οργανικών θέσεων των εφεδρών.

Ακόμα, η κυβέρνηση αποφάσισε για τα έτη 2012 και 2013 την απόλυση περίπου 200.000 δημοσίων υπαλλήλων. Με την αμέριστη συνδρομή εμπειρογνομόνων της Ε.Ε. και του Ο.Ο.Σ.Α. θα περάσει σε «δικαστική αξιολόγησης της διάρθρωσης, των αρμοδιοτήτων και του προσωπικού των δημοσίων υπηρεσιών», με στόχο τη μείωση κατά 30% των υπηρεσιακών μονάδων του δημοσίου. Το προσωπικό που δεν μπορεί να απορροφηθεί σε άλλες θέσεις του δημοσίου θα τεθεί σε εργασιακή εφεδρεία-απόλυση.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ περνά σε απολύσεις στο στενό και ευρύτερο δημόσιο τομέα επιστρατεύοντας άθλια προπαγάνδα. Αυτή τη φορά τα κυβερνητικά στελέχη αναλώθηκαν στα ψέματα περί τεράστιου δημόσιου τομέα, που είναι αντιπα-

ραγωγικός και ακριβός, λόγω των παχυνών μισθών που απολαμβάνουν οι δημόσιοι υπάλληλοι, που είναι ένα ασήκωτο βάρος για το σύνολο του λαού. Πίσω όμως από αυτή την προπαγάνδα δύσκολα μπορούν να κρυφτούν οι πραγματικοί στόχοι της κυβέρνησης-τρόικας, που είναι να χτυπηθούν και να διαλυθούν οι σταθερές εργασιακές σχέσεις και τα ασφαλιστικά δικαιώματα, να πέσουν ακόμη περισσότερο οι μισθοί. Το μόνο που κάνει άλλωστε η κυβέρνηση-τρόικα είναι να μεγαλώνει διαρκώς τη στρατιά των ανέργων, προσθέτοντας σε αυτή και τις εκατοντάδες χιλιάδες των δημοσίων υπαλλήλων. Οι επιπτώσεις από τα παραπάνω μέτρα για το σύνολο των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων θα είναι τραγικές. Οι τομείς του δημοσίου που θα συρρικνωθούν είναι κυρίως οι τομείς του κράτους πρόνοιας.

Οι δημόσιοι υπάλληλοι, ξεπερνώντας τις ατελείωτες διαιρέσεις και το συντεχνιασμό, που χρόνια τώρα καλλιεργεί η συνδικαλιστική τους ηγεσία, πρέπει να περάσουν στην αντεπίθεση με έναν αγώνα διαρκείας. Με πανδημοσιοϋπαλληλικές απεργίες, καταλήψεις υπηρεσιών να αποτρέψουν τις απολύσεις. Μαζί με την εργατική τάξη και το σύνολο των εργαζομένων, να σταματήσουν τη συρρίκνωση και κατάργηση του κράτους πρόνοιας και την καταστροφή των υποδομών της χώρας, με Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας, διεκδικώντας τη διαγραφή του χρέους, την πτώση της κυβέρνησης και την απομάκρυνση της τρόικας.

Προκήρυξη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την επέτειο του Πολυτεχνείου

Η Χούντα δεν τελείωσε το '73

Από τον Νοέμβρη του 1973 έως τον φετινό Νοέμβρη του 2011, πέρασαν 38 ολόκληρα χρόνια, η μεγάλη ιστορική περίοδος της μεταπολίτευσης - και ενώ έχουν αλλάξει τόσα πολλά για το εργατικό κίνημα και όλη την ελληνική κοινωνία, από την άλλη πολλά δείχνουν όμοια.

Με την πρώτη ματιά, μπορούμε να δούμε στο ένα άκρο αυτής της ιστορικής περιόδου το Νοέμβρη του 1973, που είχε για πρωταγωνιστές τους εργάτες, τους φοιτητές, τις λαϊκές μάζες γενικά και την ενεργό συμμετοχή τους στην δράση, δηλαδή στην πολιτική, όπου μέσα από ριζοσπαστικές μορφές αγώνα οδηγήθηκαν στην εξέγερση, δηλαδή στη συλλογικότερη και ανθρωπινότερη πράξη του ανθρώπινου γένους. Στο άλλο άκρο, το Νοέμβρη του 2011, κάποιοι θέλουν να φαίνεται ότι πρωταγωνιστούν ο Παπανδρέου, ο Βενιζέλος, ο Σαμαράς, η Μέρκελ, ο Σαρκοζί κ.α. - δηλαδή ένας απίστευτα γελοίος αλλά και επικίνδυνος θίασος, που με τα διαδοχικά μνημόνια έχει κηρύξει ανοιχτό πόλεμο εδώ και 2 χρόνια ενάντια στη συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας, στους εργαζόμενους, τους νέους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Όλοι αυτοί, με προμετωπίδα την «πατρίδα», το «εθνικό συμφέρον», τη «σωτηρία της ίδιας της Ευρωπαϊκής Ένωσης» κλπ. έχουν λυσάξει και προσπαθούν να αρπάξουν, να ξεσκίσουν τη δημόσια αλλά και ιδιωτική περιουσία, το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων, τις κοινωνικές κατακτήσεις δεκαετιών.

Τις τελευταίες μέρες, με όσα κωμικοτραγικά συμβαίνουν μέσα στον «ορινθώνα της αστικής τάξης», το κοινοβούλιο, ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΛΑΟΣ και «ειδικοί», «τεχνοκράτες» κ.α. κάτω από τις επιταγές της ΕΕ και του ΔΝΤ ψάχνουν να βρουν εναγωνίως **μία κυβέρνηση συνεργασίας, μία νέα χούντα**, ώστε χωρίς να μας ρωτήσουν, να μας επιβάλλουν τη νέα δανειακή σύμβαση - δηλαδή την θανατική μας καταδίκη.

ΝΑ ΜΗΝ ΨΗΦΙΣΤΕΙ Η ΔΑΝΕΙΑΚΗ ΣΥΜΒΑΣΗ

Η ΕΕ στη Σύνοδο Κορυφής της 26ης Οκτωβρίου αποφάσισε να κηρύξει τον πόλεμο ενάντια στους ευρωπαίους εργαζόμενους για ν' αντιμετωπίσει τη βαθύτατη κρίση του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, την χρεοκοπία των ευρωπαϊκών τραπεζών και κυρίως τον θανάσιμο ανταγωνισμό από τις νεοαναδυόμενες οικονομίες (Κίνα, Βραζιλία, Ινδία κ.α.). Αυτό σημαίνουν οι λεγόμενοι «ισοσκελισμένοι προϋπολογισμοί», η «συνταγματικά κατοχυρωμένα απαγόρευση ελλειμμάτων στον

προϋπολογισμό» κλπ.

Η δοσίλογη κυβέρνηση του Παπανδρέου θριαμβολογεί μαζί με τα παπαγαλάκια της για τη νέα δανειακή σύμβαση και την υποτιθέμενη ελάφρυνση του χρέους κατά 100 δις, που υποτίθεται θα πραγματοποιηθεί με το κούρεμα των ελληνικών ομολόγων κατά 50%. Είναι η ίδια που μερικές μέρες πριν αρνιόταν ακόμη και να αναφέρει τη λέξη «κούρεμα», γιατί όπως έλεγε θα ήταν «μια καταστροφή για τη χώρα».

Όμως το **κούρεμα των ελληνικών ομολόγων κατά 50% σημαίνει:** κούρεμα κατά 50% όλων των αξιών της ελληνικής οικονομίας, πτώση κατά 50% της αξίας της ατομικής περιουσίας, των καταθέσεων, των σπιτιών, των δημόσιων επιχειρήσεων και ακινήτων, της αξίας της εργατικής δύναμης (μισθοί, επιδόματα, συντάξεις, εργασιακές σχέσεις κ.α.). Ότι θα συρρικνωθεί στο μισό η υγεία, η παιδεία και η κοινωνική ασφάλιση, ενώ μετά από τα ήδη υπάρχοντα μνημόνια και τα μεσοπρόθεσμα της τελευταίας διετίας έχουν πέσει στο μισό σε σχέση με πριν από δύο χρόνια. Το κούρεμα των ελληνικών ομολόγων κατά 50% σημαίνει ακόμη ότι ολόκληρη η δημόσια περιουσία (δημόσιες επιχειρήσεις, οργανισμοί, λιμάνια, δρόμοι, δάση, λίμνες, μνημεία κ.α.) θα βγει στο σφυρί για ένα κομμάτι ψωμί.

Η χώρα, δηλαδή οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά στρώματα, θα μπουν κάτω από την **αποικιακή εποπτεία της Τρόικας για πολλές δεκαετίες**. Οι επίτροποι θα είναι οι νέοι κυβερνήτες που θα αποφασίζουν για τα πάντα και που χωρίς την άδειά τους δεν θα γίνεται τίποτα. Θα είναι επίσης αυτοί που θα πουλάνε τη δημόσια περιουσία και θα εισπράττουν τα έσοδα.

Τέλος, το κούρεμα των ελληνικών ομολόγων δεν σημαίνει ελάφρυνση του χρέους κατά 100 δις, όπως ψευδώς διατυμπανίζουν η κυβέρνηση αλλά και η ΝΔ, το ΛΑΟΣ, η Δημοκρατική Συμμαχία και τα ΜΜΕ. Όλη αυτή η απάτη, που βασίζεται στους πολύπλοκους τεχνικούς όρους της συμφωνίας του κουρέματος (που ακόμα παζαρεύονται), έχει χρησιμοποιηθεί και στην περίπτωση άλλων χωρών και «στήθηκε» μόνο και μόνο για να παρουσιάσουν «ευαίσθητους» τους δανειστές τοκογλύ-

φους και τους ευρωπαίους «εταίρους» μας, ώστε να μας αποσπάσουν και την τελευταία σταγόνα αίματος που μπορούν να μας στραγγίξουν.

Με το **ψευτοδίλημα: δανειακή σύμβαση ή χρεοκοπία και επιστροφή στη δραχμή μας απειλούν συνεχώς τα δύο τελευταία χρόνια**. Όμως με το Μνημόνιο του Μαΐου του 2010, τις τέσσερις αναθεωρήσεις του, το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα και τον εφαρμοστικό νόμο, το πρόσφατο πολυνομοσχέδιο και τα διάφορα χαράτσια, μας έχουν ήδη οδηγήσει σε τρομακτική μείωση του βιοτικού μας επιπέδου, κατάρρευση της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας (με πρωτοφανή μείωση του ΑΕΠ κατά 12% την τελευταία τριετία) και εκτίναξη της ανεργίας. Τώρα, με τη νέα δανειακή σύμβαση και το διαρκές μνημόνιο που τη συνοδεύει, θα υπάρξει νέα τεράστια μείωση του βιοτικού μας επιπέδου, καταστροφή της υγείας, της παιδείας και της κοινωνικής ασφάλισης και ακόμα μεγαλύτερη εκτίναξη της ανεργίας. **Αν αυτό δεν είναι η απόλυτη χρεοκοπία των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων, τότε τι είναι χρεοκοπία;** Γι' αυτό λοιπόν δεν πρέπει να έχουμε απολύτως κανένα δίλημα, ο μόνος δρόμος που μας απομένει είναι αυτός του Νοέμβρη του 1973.

Μια μόνο διέξοδος:

**- ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΠΑΝΤΟΥ
- ΝΑ ΑΠΟΤΕΛΕΙΩΣΟΥΜΕ
ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ
ΝΑ ΑΠΟΤΡΕΨΟΥΜΕ ΜΙΑ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ**

Όλος αυτός ο θίασος, με τα απίστευτα παραγκιοζιλίκια του, δείχνει τον πανικό του και ταυτόχρονα προσπαθεί να εγκλωβίσει ή να σταματήσει τις μεγαλειώδεις αντιστάσεις και αντιδράσεις της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας. Την μεγαλύτερη απεργία της μεταπολίτευσης (στις 19-20 Οκτώβρη), τις καθολικές αντιδράσεις στις παρελάσεις, ακόμα και στα γήπεδα, την ανυπακοή στα χαράτσια κ.α. που όλα κατευθύνονται ενάντια στα παλιά και νέα Μνημόνια τους.

Από μια δεύτερη ματιά λοιπόν, το Νοέμβρη του 1973 και τον φετινό του

2011, κάποια πράγματα είναι ακριβώς ίδια. Κατά πρώτο από την πλευρά της ύπαρξης μιας Χούντας - και κατά δεύτερο, ίσως το σημαντικότερο, από την πλευρά του ότι και σήμερα πλέον οι πραγματικοί πρωταγωνιστές είναι, όπως και τότε, οι εργάτες, οι νέοι, οι λαϊκές μάζες γενικά με την ενεργό συμμετοχή τους στα γεγονότα.

Όμως ο αγώνας αυτός θα είναι μακρύς, δύσκολος, σκληρός. Πατί η πραγματική αιτία της κόλασης που ζούμε -και που θα χειροτερεύει συνεχώς- είναι η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού και η διαχείρισή του τόσα χρόνια απ' αυτές τις πολιτικές δυνάμεις. **Είναι αυτό το ίδιο το σάπιο και καταστροφικό σύστημα από το οποίο πρέπει να απαλλαγούμε.** Γι' αυτό και κάθε κυβέρνηση «αριστερή», «προοδευτική», «λαϊκής εξουσίας», «λαϊκο-μετωπική» κ.α. που προτείνεται από τα κόμματα της αριστεράς -που το μόνο που κάνουν είναι να ζητιανεύουν εκλογές- θα είναι απλώς διαχείριση ενός σάπιου και καταρρέοντος συστήματος, μια ακόμη προδοσία των συμφερόντων των ελλήνων εργαζομένων και λαϊκών στρωμάτων.

Απέναντι στην κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού, στην ταπείνωση και τον εξευτελισμό μας, στην καταστροφή της ζωής μας, θα πρέπει να παλέψουμε για:

1) Να φύγουν όλοι όσοι ευθύνονται για την χρεοκοπία της χώρας.

2) Γενική (Πολιτική) Απεργία Διάρκειας παντού, στους χώρους δουλειάς, στα πανεπιστήμια, στα σχολεία κ.α. για να διώξουμε τη χούντα της Τρόικας και της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ ή μιας κυβέρνησης συνεργασίας.

3) Συντακτική Συνέλευση για ν' αποφασίσει ο ελληνικός λαός για μια άλλη οργάνωση και λειτουργία της οικονομίας, της κοινωνίας, της πολιτικής, που θα στηρίζεται: (α) Σε κινηματικές δομές και όργανα εργατικού ελέγχου σε κάθε επιχείρηση, συνοικία, νομό, βιομηχανικό κλάδο, σε Λαϊκές Συνελεύσεις στις γειτονιές ή όπου αλλού χρειάζεται, με όλα τα όργανα εκλεγμένα και ανακλητά. (β) Στην κινητοποίηση των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας για να επιβάλουν απέναντι στην κρίση ένα άμεσο πρόγραμμα σωτηρίας με πρωταρχικά μέτρα τη διαγραφή του χρέους, την εθνικοποίηση όλων των τραπεζών, μεγάλων επιχειρήσεων και ΔΕΚΟ χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο, την απαγόρευση των απολύσεων.

4) Να ανοίξουμε τον δρόμο σε μια άλλη κοινωνία, δημοκρατική, ριζοσπαστική, σοσιαλιστική

**Ο.Κ.Δ.Ε.
4/11/2011**

Σύνοδος Κορυφής

Συμφωνίες χωρίς λύση - ΕΕ σε τροχιά διάλυσης

Η Σύνοδος Κορυφής που κατέληξε στις αποφάσεις της 26^{ης} Οκτωβρίου θα μείνει στην ιστορία, όχι βέβαια επειδή έδωσε κάποια βιώσιμη λύση στη λεγόμενη «κρίση χρέους» της Ευρωζώνης, αλλά επειδή ακριβώς έδειξε οριστικά την αδυναμία να βρεθεί οποιαδήποτε τέτοια λύση.

Για την Ελλάδα προβλέπεται:

1) «Κούρεμα» 50% στα ομόλογα που κατέχει ο ιδιωτικός τομέας, κυρίως τράπεζες και ασφαλιστικά ταμεία (εξαιρείται π.χ. το δάνειο των 110 δις από ΕΕ-ΔΝΤ με το πρώτο Μνημόνιο). Αυτά ανέρχονται περίπου σε 205 δις, οπότε εμφανίζεται προπαγανδιστικά μια ελάφρυνση του χρέους περίπου κατά 100 δις (πράγμα που δεν ισχύει - βλ. παρακάτω).

2) Τα ασφαλιστικά ταμεία χάνουν από το «κούρεμα» περίπου 13 δις. Με δεδομένη την έλλειψη εσόδων τους, που έχει γιγαντωθεί λόγω της ανεργίας, ανασφάλιστης εργασίας κλπ. οδηγούμαστε μαθηματικά σε κατάργηση του εφάπαξ, νέες δραματικές μειώσεις των συντάξεων (θα γίνουν μια ελεημοσύνη των 100-150 ευρώ) και σύντομα σε στάση πληρωμών, δηλαδή διακοπή της καταβολής τους.

3) Νέο δάνειο 130 δις στην Ελλάδα: 100 δις για τις ανάγκες μέχρι το 2014, 30 δις για εγγυήσεις στις τράπεζες που θα συμμετάσχουν στο «κούρεμα».

4) Νέα Δανειακή Σύμβαση, δηλαδή νέο Μνημόνιο Διαρκείας και ατέλειωτα βάρβαρα μέτρα (μειώσεις μισθών, απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων, χαράτσια κλπ.). Οι ελεγκτές της Τρόικας θα εγκατασταθούν μόνιμα στην Αθήνα και ο ελληνικός λαός μπαίνει κάτω από την αποικιακή εποπτεία της ΕΕ.

Υποτίθεται ότι με τα παραπάνω το χρέος θα πέσει στο 120% του ΑΕΠ το... 2020. Μια «πρόβλεψη» χωρίς νόημα, που γίνεται μόνο για να δοθεί μια επίφαση χρησιμότητας στις αποφάσεις.

Με την καταστροφική πορεία του ελληνικού καπιταλισμού, το 2020 το ΑΕΠ θα έχει ουσιαστικά εκμηδενιστεί, ενώ κανείς από τους ευρωπαίους «ηγέτες» δεν ξέρει πώς θα εξελιχθούν τα πράγματα στην ΕΕ και παγκόσμια όχι τα επόμενα 8 χρόνια αλλά τις επόμενες 8 μέρες!

Οι **ελληνικές τράπεζες** δεν μπορούν να καλύψουν τις απώλειες με δικά τους κεφάλαια. Θα χρειαστούν περίπου 30 δις, ενώ δανειζόμενες και πουλώντας περιουσιακά στοιχεία (οι βαλκανικές θυγατρικές τους βγαίνουν ήδη στο σφυρί) συγκεντρώνουν το πολύ 5 δις. Απομένει λοιπόν να πέσουν στη στοργική αγκαλιά του αστικού κράτους (στο ελληνικό Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας ή στον ευρωπαϊκό μηχανισμό EFSF), δίνοντας σε αντάλλαγμα μετοχές. Αυτή η «κρατικοποίηση» (οι λεπτομέρειες δεν έχουν ξεκαθαριστεί), για την οποία τόσο εμφανίζονται ν' ανησυχούν τραπεζίτες και ΜΜΕ, θα είναι επανάλυση του γνωστού έργου κρατικοποίησης των ζημιών του ιδιωτικού τομέα, στέλνοντας το λογαριασμό στον ελληνικό λαό. Πράγμα που δεν πρόκειται βέβαια να εξασφαλίσει τις καταθέσεις του κοσμάκη, σε μια επόμενη φάση της κρίσης!

Απάτη η «ελάφρυνση» του χρέους

Αν υποθέσουμε ότι υπάρχει ωφέλεια 100 δις (δεν είναι καθόλου έτσι), πρέπει απ' αυτή να αφαιρεθούν το νέο δάνειο των 130 δις και η κάλυψη των απωλειών των ελληνικών τραπεζών και ασφαλιστικών ταμείων. Βέβαια, κυβέρνηση και ΕΕ, ευρωπαϊκό κεφάλαιο και ελληνική αστική τάξη απλά σκοπεύουν ν' αφήσουν τα τελευταία να καταρρεύσουν!

Η συμμετοχή των τραπεζών στο «κούρεμα» - ή μάλλον στην ανταλλαγή ομολόγων - είναι εθελοντική και η διαπραγμάτευση για τους όρους του μόλις τώρα ξεκινά, σχεδόν από το μηδέν και με άδηλο αποτέλεσμα. Για να μην υπάρχει καμία παρανόηση για τις

προτεραιότητες των αστικών κυβερνήσεων και επιτελείων της ΕΕ, αυτή θα αρχίσει μόνο αφού πρώτα το IIF (ένα διεθνές «συντονιστικό» των μεγαλύτερων τραπεζών, με εκπρόσωπο τον Τσαρλς Νταλάρα) καθορίσει τους όρους των τραπεζιτών. Είναι άγνωστο τι ανταλλάγματα θα ζητήσουν και το επιθυμητό ποσοστό συμμετοχής τους. Γι' αυτό άλλωστε ναυάγησε και η συμφωνία της 21^{ης} Ιουλίου, όπου χρειάστηκαν μήνες διαπραγματεύσεων για να φτάσει η συμμετοχή στο «κούρεμα» (ύψους 21%) στο επιθυμητό ποσοστό των ιδιωτών.

Όσο για την ουσία της «διευκόλυνσης»: αν ένα ομόλογο που λήγει π.χ. το 2011 «κουρευτεί» κατά 50%, τότε η Ελλάδα θα πρέπει κατά τη λήξη του να πληρώσει τα μισά από τα οφειλόμενα (αρχικό κεφάλαιο + τόκοι). Αν όμως τα υπόλοιπα οφειλόμενα δεν διαγραφούν αλλά «ανταλλαχθούν», μ' ένα νέο ομόλογο που λήγει αργότερα και ειδικά αν αυτό έχει ληστικό επιτόκιο (λόγω της χρεοκοπίας όπου έχει περιέλθει η Ελλάδα), τότε το χρέος μπορεί όχι μόνο να μη μειώνεται αλλά ακόμα και να αυξάνεται! Μόνο τον Ιανουάριο του 2012, μετά την ολοκλήρωση(;) των διαπραγματεύσεων με τις τράπεζες κλπ. θα μπορούσε ίσως να διαμορφωθεί μια σαφής εικόνα για την «ελάφρυνση» του χρέους - αλλά ποιος ξέρει τι θα έχει ισχύσει και τι θα γίνεται μέχρι τότε!

Με απλά λόγια, **αν μας «απαλλάσσουν» από ένα χρέος τώρα, μας το ξαναφορτώνουν στο ακέραιο ή πολλαπλάσιο!** Με μόνο σχέδιο να μη χάσουν λεφτά τα κοράκια του χρηματοπιστωτικού συστήματος. Γι' αυτό και αυτές οι συμφωνίες δεν λύνουν την «κρίση χρέους», απλά μεταθέτουν την οριστική έκρηξη της σ' ένα όλο και πιο κοντινό και αβέβαιο μέλλον.

Γερμανικό «γήπεδο» η ΕΕ - αλλά για πόσο;

Η κρίση ξεφεύγει πλέον από κάθε έλεγχο, βάζοντας το ευρώ και την ίδια την ΕΕ σε τροχιά διάλυσης. Ο λόγος δεν είναι βέβαια το απονενομημένο διάβημα του Παπανδρέου για δημοψήφισμα, αλλά η κρίση του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, **με τις ευρωπαϊκές τράπεζες να ακροβατούν στο χείλος της αβύσσου**, απειλώντας να συμπαρασύρουν όλη την οικονομία. Στη Σύνοδο αποφασίστηκε η ενίσχυση του EFSF ώστε τα κεφάλαιά του να φτάσουν στο 1,1 τρις ευρώ (μετά τα χρήματα που δανείστηκαν σε Ελλάδα, Ιρλανδία, Πορτογαλία, τα διαθέσιμά του έχουν πέσει στα 290 δις). Απ' αυτά θα πρέπει να «ανακεφαλαιοποιηθούν» οι ευρωπαϊκές τρά-

πεζες, δηλαδή να καλύψουν τις ζημιές τους από το όποιο «κούρεμα», που με βάση την 26^η Οκτωβρίου εκτιμώνται περίπου στα 110 δις ευρώ (μια εκτίμηση εξαιρετικά χαμηλή). Και μετά; Κανείς δεν ξέρει... Είναι χαρακτηριστικό ότι οι ΗΠΑ, καλώντας για σταθερότητα στην Ευρώπη, είχαν ζητήσει «δύναμη πυρός» του EFSF 2 τρις ευρώ. Ούτε όμως και τα 1,1 τρις υπάρχουν και η ΕΕ απευθύνεται σε Κίνα, Βραζιλία και άλλες «νεοαναδυόμενες» χώρες ώστε να προσελκύσει κεφάλαια - μια προσπάθεια με αμφίβολη κατάληξη αλλά και που σηματοδοτεί μεγάλες ανατροπές συσχετισμών σε βάρος των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών.

Η σωτηρία των τραπεζών θα γίνει έτσι το επίκεντρο σφοδρότατων συγκρούσεων των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Οι αποφάσεις της 26^{ης} Οκτωβρίου μιλάνε μεν για ενίσχυσή τους μέσω του EFSF (αν αυτές δεν πιάνουν τους ορισμένους δείκτες κεφαλαιακής επάρκειας), αλλά μόνο αν πιο μπροστά δεν έχουν καταφέρει να συγκεντρώσουν οι ίδιες κεφάλαια ή να τις διασώσουν οι κυβερνήσεις «τους». Ούτε το ένα ούτε το άλλο είναι δυνατό στις σημερινές συνθήκες. Τότε όμως ποιος θα πρωτοπάρει «σωσίβιο»; Το παγκάρι του EFSF θα γίνει μια αρένα σύγκρουσης τεράστιων συμφερόντων - τελικά θα αποδειχθεί ότι **είναι αδύνατο να βρεθούν λεφτά για να σωθούν οι ευρωπαϊκές τράπεζες. Ένα μεγάλο μέρος τους, ακόμα και από τις μεγαλύτερες, πρέπει να θεωρείται προγραμμαμένο.** Η ύφεση που θα ακολουθήσει τέτοιες τραπεζικές καταρρεύσεις θα είναι χωρίς προηγούμενο.

Ταυτόχρονα οξύνεται η πολιτική κρίση, η κρίση επιτελείων και ηγεσίας της ΕΕ - και επομένως της κατεύθυνσής της. Η Γαλλία αποδείχτηκε στη Σύνοδο ότι είναι σε πορεία σημαντικής υποβάθμισης της ισχύος της (ήθελε περιορισμό του «κουρέματος» στο 40%, για να μειωθούν οι απώλειες των γαλλικών τραπεζών, που είναι από τις πιο ευάλωτες), ενώ αντίθετα η Γερμανία επέβαλε πλήρως την ατζέντα της (εκβίασε για ακόμα μεγαλύτερο «κούρεμα» 60%). **Η Γερμανία προσπαθεί πλέον ανοιχτά να μετατρέψει την ΕΕ σε αυλή της**, προωθώντας την αλλαγή όλων των συνθηκών της σε μια άκρως αντιδημοκρατική κατεύθυνση και μάλιστα αρκετά σύντομα (η σχετική «συζήτηση» ξεκινάει το Δεκέμβριο). Σύμφωνα με τη Μέρκελ, «οι αλλαγές δεν πρέπει να είναι ταμπού» και μάλιστα «η νομική τάξη πραγμάτων πρέπει να ευθυγραμμιστεί με την πραγματική»!

Στη Σύνοδο εγκρίθηκαν ήδη

τα εξής: (1) Μέχρι το τέλος του 2012, κάθε χώρα της Ευρωζώνης υποχρεώνεται σε συνταγματική (ή νομικά ισοδύναμη) πρόβλεψη για ισοσκελισμένους προϋπολογισμούς - δηλαδή σε διαρκή μνημόνια. (2) Οι χώρες με υπερβολικό έλλειμμα μπαίνουν κάτω από αυστηρή επιτήρηση. Οι προϋπολογισμοί και όλες οι σημαντικές οικονομικές αποφάσεις τους θα εγκρίνονται πρώτα από την ΕΕ. Συζητούνται δε και ακόμα πιο αυταρχικές δομές: μηχανισμός αυτόματων κυρώσεων όταν ξεπερνούνται τα όρια ελλείμματος/χρέους, θέση Υπουργού Οικονομικών ή «υπερεπιτρόπου» της Ευρωζώνης με αυξημένες αρμοδιότητες, τα «απειθαρχα κράτη» να οδηγούνται στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο ή και να διώκονται από την Ευρωζώνη. Δεν μένει παρά να αναφωνήσουμε: Ζήτω η ευρωπαϊκή «δημοκρατία», η νέα Βαστίλη των λαών!

Όμως αυτή η αλλαγή στη δομή της ΕΕ, πέρα από τα δεινά που φέρνει για τους εργαζόμενους και τους λαούς, **πολύ δύσκολα μπορεί να περπατήσει.** Η προσπάθεια να ισορροπήσουν εν μέσω κρίσης όλα τα αντικρουόμενα συμφέροντα μοιάζει πιο δύσκολη κι από τον τετραγωνισμό του κύκλου. Να υποθέσει κανείς ότι οι υπόλοιποι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αποδέχονται όχι απλά μια πρωτοκαθεδρία αλλά μια ανοιχτή ηγεμονία της Γερμανίας δεν είναι καθόλου εύκολο, ούτε για την Ιταλία, ούτε για τη Βρετανία (δεν είναι τυχαίο ότι τις μέρες της Συνόδου εκδηλώθηκε κίνηση 80 βουλευτών για δημοψήφισμα για την παραμονή της χώρας στην ΕΕ), ούτε βέβαια για τη Γαλλία, όσο αδυνατισμένη κι αν είναι. Αλλά ακόμα και με την ΕΕ κάτω από γερμανική «μπότα» είναι απίθανο να μπορέσει τελικά να ελεγχθεί η κρίση. Μόνο το μέγεθος της επερχόμενης χρεοκοπίας της Ιταλίας τα λείει όλα.

Γι' αυτό και η Σύνοδος και οι αποφάσεις της 26^{ης} Οκτωβρίου δεν αποκλείεται να αποδειχτούν η **ύστατη προσπάθεια** της Γερμανίας να διατηρηθεί η Ευρωζώνη - που αν αποτύχει πάμε σε άλλα σενάρια και λύσεις. Μέσα σ' αυτό το τοπίο, η αποπομπή κάποια στιγμή της Ελλάδας από το ευρώ πρέπει να θεωρείται βέβαιη. Όχι μόνο λοιπόν δεν υπάρχει φως στο ευρωπαϊκό «τούνελ», όχι μόνο δεν προσφέρει η ΕΕ καμία ασφάλεια για το μέλλον (για ευημερία ούτε λόγος...), αλλά οι ισχυροί της Ευρώπης, κεφάλαιο και ιμπεριαλιστές, μπαίνουν σε όλο και πιο ζοφερούς δρόμους, που εγκυμονούν θανάσιμους κινδύνους για τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των λαών της Ευρώπης.

18η Συνδιάσκεψη της Ο.Κ.Δ.Ε

Ανασυγκροτούμε το εργατικό κίνημα

Πολιτική Απόφαση

Α) Παγκόσμια Οικονομική και Πολιτική Κατάσταση

1. Η επιδείνωση της κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος [...] συνεχίζεται και οξύνεται [...], η λεγόμενη χρηματοπιστωτική κρίση (όλες οι κρίσεις στο σύγχρονο καπιταλισμό αρχίζουν από τον χρηματοπιστωτικό τομέα) εξελίχθηκε γρήγορα σε κρίση ελλειμμάτων και χρέους συνολικά της καπιταλιστικής οικονομίας [...]. Σήμερα, τα κρατικά χρέη όλων των κρατών είναι κοντά στο 100% του παγκόσμιου ΑΕΠ (60-65 τρις δολ.) με αυξητική τάση. Το κρατικό χρέος των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών υπολογίζεται ότι ως το 2015 να ξεπεράσει το 110% του ΑΕΠ τους, ενώ πριν την επιδείνωση της κρίσης (2007) ήταν περίπου στο 70%. [...]

3. Η κρίση [...] και ιδιαίτερα όπως εκφράζεται τα τελευταία 20-25 [...] χτυπά κυρίως τα δυο ιμπεριαλιστικά κέντρα και την Ιαπωνία, έχει προκαλέσει πολύ σημαντικές αλλαγές στον παγκόσμιο καταμερισμό της εργασίας, στον παγκόσμιο ανταγωνισμό και στον παγκόσμιο συσχετισμό δύναμης, που χωρίς αμφιβολία κινούνται σε βάρος των παλιών ιμπεριαλιστών. Οι λεγόμενες αναδυόμενες οικονομίες [...] η Κίνα, η Ινδία, η Βραζιλία και η Ρωσία κατέχουν ένα σημαντικό κομμάτι του παγκόσμιου ΑΕΠ, διεκδικούν ένα ακόμη μεγαλύτερο και μάλιστα σε βάρος των παλιών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και αυξάνουν διαρκώς την παραγωγική βάση της οικονομίας τους. [...]

4. Όλες οι βασικές στρατηγικές επιλογές των ιμπεριαλιστών (Νεοφιλελευθερισμός, Παγκοσμιοποίηση, Νέα Τάξη - πόλεμος) με τις οποίες προσπάθησαν να ανακάμψουν οικονομικά, να ελέγξουν την παγκόσμια οικονομία, να υπερεκμεταλλευτούν τον Τρίτο Κόσμο [...] βρίσκονται σε κρίση ή έχουν αποτύχει πλήρως. [...]

Η «ακαμψία» και επιμονή στον νεοφιλελευθερισμό, παρά την αυξανόμενη αμφισβήτησή του από τις εργαζόμενες μάζες, δεν οφείλεται μόνο στο γεγονός ότι είναι ένα ερωτηματικό κατά πόσο είναι δυνατή με τη σημερινή κατάσταση των οικονομιών (βουνά από χρέη, ελλείμματα κλπ.) η υιοθέτηση πολιτικών κείνσιανισμού. Οφείλεται [...] στη συρρίκνωση της παραγωγικής βάσης της οικονομίας, της διόγκωσης του χρηματοπιστωτικού τομέα ιδίως στις ιμπεριαλιστικές χώρες, που και τα δυο έχουν σαν αποτέλεσμα σημαντικές αλλαγές στο εσωτερικό της αστικής τάξης και των μικροαστικών στρωμάτων προς όφελος κομματιών που δεν σχετίζονται με την παραγωγή (που είναι κυρίως μια οικονομικο-πολιτική ελίτ), που δεν ενδιαφέρονται για την σχέση κατανάλωσης-μισθών, που έχουν όχι μόνο αυτονομηθεί από την παραγωγή αλλά και παρασιτούν σε βάρος της, που έχουν αντικαταστήσει την έννοια του καπιταλιστικού κέρδους με την πρόσοδο και έχουν ταυτίσει την έννοια της μισθωτής εργασίας με την έννοια της εργασίας του δουλοπάροικου και σταδιακά προχωρούν στην πρακτική εφαρμογή της. [...]

5. Η κρίση της παγκόσμιας αστικής εξουσίας επιδεινώνεται [...] και συμβαδίζει με την κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. [...]

6. Όμως δεν είναι μονάχα η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος που είναι μια θανάσιμη απειλή για την ανθρωπότητα. Για πρώτη φορά στην ιστορία έχουμε [...] και μια τεράστια οικολογική κρίση και ακόμη μια διατροφική κρίση. [...] Αυτά τα τραγικά αδιέξοδα [...] που έχει δημιουργήσει ο Καπιταλισμός, επιδεινώνονται από τον τεράστιο κίνδυνο [...] της πυρηνικής ενέργειας όπως έδειξε και το τελευταίο μεγάλο πυρηνικό «ατύχημα» στη Φουκοσίμα της Ιαπωνίας και φυσικά η εξάπλωση και η εξέλιξη των όπλων μαζικής καταστροφής και ιδιαίτερα των πυρηνικών οπλικών συστημάτων.

Β) Εργατικό και επαναστατικό κίνημα

7. [...] Τα επαναστατικά γεγονότα που βρίσκονται [...] σε εξέλιξη στη Β. Αφρική και τη Μ. Ανατολή σφραγίζουν την περίοδο και ασφαλώς μαζί με τις επαναστατικές εξελίξεις της περασμένης δεκαετίας στη Λ. Αμερική, είναι τα πιο σημαντικά γεγονότα μετά τις δυσμενείς εξελίξεις (του 1989-90) [...] Ακόμη δημιουργούν νέους ταξικούς συσχετισμούς υπέρ των πληβειακών και προλεταριακών μαζών σ' αυτή την τεράστια περιοχή και ευρύτερα, μια περιοχή πολύ μεγάλης γεωοικονομικής (πετρέλαιο και φυσικό αέριο), γεωπολιτικής και γεωστρατηγικής σημασίας [...]. 8. Στην Ευρώπη έχουμε πολλούς αγώνες σε Γαλλία, Αγγλία, Γερμανία, Ιταλία κλπ. (πολλοί από αυτούς έχουν βίαια και «άγρια» χαρακτηριστικά), ιδιαίτερα στην Πορτογαλία, Ισπανία και πάνω απ' όλα στην Ελλάδα. [...] Αυτοί [...] σηματοδοτούν ότι μάλλον έχουμε μπει σε μια νέα ανοδική φάση των αγώνων. [...] Αυτοί οι λόγοι, σε γενικές γραμμές, είναι που γέννησαν το λεγόμενο κίνημα των «αγανακτισμένων», που περιλαμβάνει όλους τους «από κάτω» και κυρίως τη νεολαία «σκουπίδι». [...]

Γ) Οικονομική και πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα

Η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού δεν είναι αναστρέψιμη και δεν είναι και διαχειρίσιμη.

9. Η κρίση δεν είναι αναστρέψιμη. Ο ελλ. καπιταλισμός είναι βασικά χρεοκοπημένος [...] από τα τέλη 2009 και ουσιαστικά (παραγωγικοί τομείς και ζωντανό δείκτης της οικονομίας) από πολύ νωρίτερα. Με τις αποφάσεις [...] στις 21/7/11 ανακοινώθηκε και η τυπική χρεοκοπία του, ανεξάρτητα από το πως την παρουσίασαν. [...]

10. [...] Η κρίση του ελλ. καπιταλισμού δεν είναι αναστρέψιμη, η οικονομία δεν μπορεί να ανακάμψει και το χρέος (συνολικά της οι-

κονομίας και όχι μόνο του κράτους) δεν είναι βιώσιμο [...] (Πολύ περισσότερο που) [...] τα πράγματα δείχνουν ότι πηγαίνουν με ολοταχώς σε μια νέα επιδείνωση της κρίσης σε παγκόσμια κλίμακα και ιδιαίτερα στα ιμπεριαλιστικά κέντρα (ΗΠΑ, ΕΕ) και την Ιαπωνία. [...]

12. Η κρίση στην ΕΕ. Η οικονομική κατάσταση της ΕΕ είναι ουσιαστικά το τεράστιο πρόβλημα που αντιμετωπίζει η ευρωπαϊκή μπουρζουαζία και όχι μόνο η χρεοκοπία της Ελλάδας ή ακόμη και [...] της Ιρλανδίας και της Πορτογαλίας. [...] Στα πρόθυρα της χρεοκοπίας βρίσκονται η Ισπανία και η Ιταλία, [...] που για τη σωτηρία τους χρειάζονται αρκετά τρισεκατομμύρια ευρώ, ποσά που δεν υπάρχουν. Φυσικά το πρόβλημα δεν σταματάει εδώ, εξελίσσεται σε ντόμινο με πρώτα υποψήφια θύματα το Βέλγιο και τη Γαλλία.

Το τραπέζιο σύστημα στη ΕΕ βρίσκεται σε βαθιά κρίση και για τη σωτηρία του -αν σώζεται- θα χρειάζονταν τεράστια ποσά. [...]

15. Η κρίση δεν είναι και διαχειρίσιμη. [...]

16. Οι πολιτικές μετατοπίσεις και αλλαγές στις μάζες επιταχύνουν την κρίση του πολιτικού σκηνικού, την πολιτική κρίση και την κρίση των πολιτικών κομμάτων, που έτσι και αλλιώς αντιμετώπιζαν σοβαρά προβλήματα: αναποτελεσματικότητα των επιλογών τους, χαλάρωση των δεσμών τους με τις μάζες, κρίση αντιπροσώπευσης των μαζών, σήψη, σκάνδαλα, διαφθορά κλπ. [...] Όλα αυτά όμως θα εξαρτηθούν από την πορεία της ταξικής πάλης και όχι από [...] σχεδιασμούς και «παλατιανού» τύπου συνομοσίες. [...]

17. Το κίνημα 25 Μάη προκάλεσε [...] σοβαρές αλλαγές και κρίσεις στο πολιτικό αστικό σύστημα και στο κράτος, που βέβαια αντιμετώπιζαν σοβαρά προβλήματα αμφισβήτησης λόγω της δομικής κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού. [...]

18. Ο Βοναπαρτισμός [...] η προσπάθεια μετάλλαξης του καθεστώτος δεν είναι σχέδιο ελληνικό, είναι μια κατάσταση και ένα σχέδιο ευρωπαϊκό ή και παγκόσμιο. Άλλωστε η «Ευρωσυνθήκη» (δηλαδή το παλιό «Ευρωσύνταγμα») [...] είναι ένα αυταρχικό και ολοκληρωτικό έκτρωμα, μια καθεστωτική μετάλλαξη με ολέθριες συνέπειες για τα δημοκρατικά, πολιτικά, συνδικαλιστικά δικαιώματα και τις ατομικές ελευθερίες. [...]

Δ) Συνδικαλιστικό και εργατικό κίνημα, οι αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας

19. Κάνοντας έναν μικρό απολογισμό των αγώνων [...] ιδιαίτερα από την ανακοίνωση των αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων

Το διήμερο 28-29 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε η 18^η Συνδιάσκεψη της Ο.Κ.Δ.Ε. στο θέατρο Αργώ, στον Κεραμεικό, μόλις ενάμιση χρόνο μετά την 17^η Συνδιάσκεψη (Φεβρ. 2010) εξαιτίας των ραγδαίων οικονομικο-πολιτικών εξελίξεων στην χώρα μας και διεθνώς. Κατατέθηκαν και ψηφίστηκαν τρία Ντοκουμέντα (Πολιτικό, Οικοδόμηση, 4^η Διεθνής) κι ένα συνοδευτικό (Μεταναστευτικό). Τις εισηγήσεις ακολούθησαν πολλές τοποθετήσεις παλιών και κυρίως νέων συντρόφων, που μετέφεραν τις εμπειρίες από τους εργατικούς χώρους και τους αγώνες και έθεσαν ως βασικούς στόχους την Ανασυγκρότηση-Ανασύνθεση του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος και την οικοδόμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. μέσα στην εργατική τάξη. Παραθέτουμε στο παρόν φύλλο της Ε.Π. σύνοψη από το Πολιτικό Ντοκουμέντο και το Ντοκουμέντο Οικοδόμησης.

[- Οικοδομούμε το επαναστατικό κόμμα

από την κυβέρνηση αρχικά και κατόπιν από την κυβέρνηση-τρόικα [...] πρόκειται για το μεγαλύτερο κύμα απεργιών και κινητοποιήσεων, σε έκταση, χρονική διάρκεια και πολιτικό βάθος, τουλάχιστον από τη μεταπολίτευση και μετά. [...] Το κίνημα 25 Μάη και [...] τα «Ιουνιανά» αποτελούν **μια τομή** όχι μόνο στις κινητοποιήσεις αυτού του ενάμιση χρόνου αλλά τουλάχιστον από τη μεταπολίτευση και μετά [...] ήταν μια ανώτερη φάση στον **παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο** που ξεκίνησε πριν ενάμιση χρόνο και κυρίως μετά το Μνημόνιο [...] ήταν η κορύφωση αυτής της νέας φάσης και μάλλον το τέλος αυτής της **συγκεκριμένης εξεγερσιακής περιόδου**. [...]

23. Η γενικευμένη κρίση του συστήματος επηρεάζει [...] και τα ρεφορμιστικά κόμματα [...] (και) την Άκρα Αριστερά. [...]

25. Οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις της ΕΕ προκειμένου να σώσουν τις τράπεζες, τις μεγάλες επιχειρήσεις, τους χρηματοπιστωτικούς ομίλους κλπ. φόρτωσαν με τεράστια χρέη το δημόσιο και τους κρατικούς προϋπολογισμούς και τώρα **παρουσιάζουν στους λαούς το λογαριασμό**[...] Το ίδιο γίνεται και στη χώρα μας[...] Βέβαια, αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο. Ωστόσο, η προσπάθεια της κυβέρνηση-τρίοικας να πειθαναγκάσει τον ελλ. λαό να ξεπληρώσει το χρέος, **σημαίνει απλά να τον πειθαναγκάσει να ζει υπό συνθήκες δουλοπάροικου**. [...]

26. Όλα δείχνουν ότι το διαλυμένο και αποσαθρωμένο ΠΑΣΟΚ είναι αδύνατο να διαχειριστεί την κρίση αλλά και το εργατικό και λαϊκό κίνημα, γι' αυτό, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θα οδηγηθεί σε κατάρρευση και μάλιστα πολύ σύντομα. Ωστόσο, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η κυβέρνηση του Παπανδρέου **είναι μια άκρως επικίνδυνη κυβέρνηση**. [...] Όμως, είναι **αδύνατον** να διαχειριστεί την κρίση [...] και οποιοδήποτε άλλο μονοκομματικό ή «συναινετικό» αστικό επιτελείο που θα προκύψει μετά από τις επερχόμενες εκλογές ή όπως αλλιώς προκύψει [...] ανοίγεται μπροστά μας μια **κατάσταση παρατεταμένης πολιτικής αστάθειας**, πράγμα που σε συνδυασμό με την όλο και οξύτερη οικονομική και κοινωνική κρίση σημαίνει ότι μπαίνουμε με γοργά βήματα σε **προεπαναστατική περίοδο**. [...]

Ε) Ο χαρακτήρας της πάλης των εργαζομένων και τι πρέπει να κάνουμε

29. Η περίοδος του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου που άρχισε πριν από ενάμιση χρόνο [...] θα συνεχιστεί [...] λόγω από τη μια μεριά της χωρίς προηγούμενο επίθεσης του κεφαλαίου, της ΕΕ και του ΔΝΤ και από την άλλη της αντίστασης των εργαζομένων και της νεολαίας. [...] Η επέμβαση της οργάνωσής μας πρέπει να έχει σαν βασικούς στόχους [...] την Ανασυγκρότηση-Ανασύνθεση του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος και την οικοδόμησή της μέσα στην εργατική τάξη. [...]

30. Ο αγώνας που δίνουν σήμερα οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία δεν είναι απλά για να περισώσουν κάτι [...] αλλά κυριολεκτικά [...] για την **επιβίωση και αναπαραγωγή με σύγχρονους όρους και όχι με όρους δουλοπάροικου**. [...] Το πρόγραμμά μας πρέπει να αποτυπώνεται και στην πολιτική, τακτική και επέμβασή μας, οι βασικοί πυλώνες της οποίας είναι:

α) Ενωτική πολιτική [...], **β)** Ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του κινήματος [...], **γ)** Προώθηση, χωρίς δισταγμό αλλά και με ευελιξία, του προγράμματός μας, της στρατηγικής και τακτικής μας για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την εγκαθίδρυση του Σοσιαλισμού. [...]

31. [...] Πρέπει να επικεντρώσουμε την παρέμβασή μας σε 4 άξονες, οι οποίοι ανάλογα με τις πολιτικές εξελίξεις και τους ταξικούς και πολιτικούς συσχετισμούς μπορεί να αλλάζουν, να διαμορφωθούν διαφορετικά, να αποκτάει μεγαλύτερη βαρύτητα ο ένας ή ο άλλος κλπ.: **1)** Διαγραφή του χρέους[...], **2)** Να φύγουν όλοι όσοι ευθύνονται για την χρεοκοπία της χώρας [...], **3)** Γενική (Πολιτική) Απεργία Διαρκείας [...], **4)** Συντακτική Συνέλευση, για να αποφασίσει ο ελληνικός λαός μια άλλη οργάνωση και λειτουργία της οικονομίας, της κοινωνίας, της πολιτικής [...].

Να κάνουμε ένα αποφασιστικό βήμα εμπρός Κείμενο για την Οικοδόμηση της ΟΚΔΕ

Το βάθεμα της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, η χρεοκοπία/κατάρρευση του ελληνικού καπιτα-

λισμού, ο άγριος κοινωνικός πόλεμος ενάντια στους εργαζόμενους, τα λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, οι κοινωνικές και πολιτικές ανακατατάξεις, η νέα φάση ανόδου των αντιστάσεων και των αγώνων, έχουν μεταμορφώσει (και συνεχίζουν να μεταβάλλουν διαρκώς) το περιβάλλον μέσα στο οποίο διεξάγεται η ταξική πάλη. Οι επαναστάτες μαρξιστές και ιδιαίτερα η οργάνωσή μας έρχονται επιτακτικά αντιμέτωποι με νέα και πιο σύνθετα καθήκοντα [...].

Οι αρχές και οι κατακτήσεις του επαναστατικού μαρξισμού και ιδιαίτερα της οργάνωσής μας είναι η βάση για την απάντηση [...]. Σήμερα [...] δεν αρκούν μόνο οι προηγούμενες φόρμουλες και δομές, που έχουμε αναπτύξει και χρησιμοποιήσει είτε για την ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του κινήματος είτε για την οικοδόμηση της οργάνωσης [...].

Απολογισμός από τη 17η Συνδιάσκεψη

[...] Κάνοντας έναν συνοπτικό απολογισμό, μπορούμε να πούμε ότι καταφέραμε σ' ένα πρώτο επίπεδο να κάνουμε την απαραίτητη «στροφή», να πετύχουμε μια πρώτη προσαρμογή της οργάνωσης στη νέα κατάσταση:

- με την ενεργή συμμετοχή μας στο κίνημα και στους αγώνες, μάλιστα πολλές φορές από την πρώτη γραμμή και δημιουργώντας σημαντικά γεγονότα με δική μας πρωτοβουλία ή δικό μας καθοριστικό ρόλο (Banquet, απεργία πείνας μεταναστών, δημιουργία και δράση μαθητικής ομάδας, απεργίες και δράσεις σωματείων, επιτροπές για συγχωνεύσεις σχολείων, κίνημα των πλατειών κ.α.)
- με την ανεξάρτητη πολιτική εμφάνισή μας στις δημοτικές εκλογές ([...] μετά από πολλά χρόνια), [...] και με καλά αποτελέσματα,
- με τη βελτίωση της διακίνησης και της ποιότητας της Εργατικής Πάλης,
- με την οριοθέτηση των σχέσών μας με το χώρο της άκρας αριστεράς,
- με την ενεργοποίηση μέσα σ' αυτή την πορεία ενός μεγαλύτερου αριθμού συντρόφων [...].

Όλα τα παραπάνω πρέπει όμως να τα δούμε με ειλικρίνεια στα πραγματικά τους όρια και διαστάσεις, κάνοντας και την απαραίτητη σοβαρή αυτοκριτική, ιδιαίτερα μέσα σε μια περίοδο

εξαιρετικά κρίσιμη, [...] όπου κάθε άλλο παρά μπορούμε να επαναπαυτούμε στα πρώτα δείγματα που έχουμε ότι η δουλειά μας βελτιώνεται σε ποσότητα και ποιότητα [...].

(Α) Να αντιμετωπίσουμε συλλογικά τις επιπτώσεις της κρίσης

Οι άγριες επιπτώσεις της κρίσης, η κάθετη μείωση του εισοδήματος και του βιοτικού επιπέδου, η διάλυση των κοινωνικών υπηρεσιών, η εξάπλωση όχι μόνο της ανεργίας αλλά και της φτώχειας, της εξαθλίωσης ή και της πείνας, είναι ήδη η ζοφερή πραγματικότητα για πλατιά κομμάτια των εργαζομένων και λαϊκών μαζών και η άμεση προοπτική για ακόμα μεγαλύτερα [...].

Η δοκιμασία δεν είναι σκληρότατη μόνο για τις μάζες αλλά και για τους αγωνιστές, για την επαναστατική πρωτοπορία [...].

Για ν' αντιμετωπίσουμε αυτούς τους κινδύνους, πρέπει να ξεκινήσουμε από τα πιο επείγοντα προβλήματα που δημιουργεί γύρω μας η κρίση, πρώτα πρώτα στον πιο άμεσο και κοινινό μας χώρο, στην ίδια την οργάνωση, τους αγωνιστές και τον περίγυρό της (και επεκτείνοντας στο μέτρο των δυνάμεών μας αυτή την πρακτική σε επίπεδο μαζών και κινήματος) [...] στον καπιταλιστικό γκρεμό, στήνουμε όρθια την οργάνωση μας μέσα στα χτυπήματα της κρίσης.

(Β) Συνείδηση, Αγώνες, Ριζοσπαστικοποίηση, Μορφές Αυτοοργάνωσης στην προεπαναστατική περίοδο

Η διαμόρφωση της κατάστασης που εξελίσσεται με γοργά βήματα σε προεπαναστατική χαρακτηρίζεται μεταξύ άλλων: πρώτο, από το γεγονός ότι οι αγώνες θα τείνουν να γίνονται όλο και πιο οξείς, δεύτερο, από το ότι οι μορφές αυτοοργάνωσης θα τείνουν να εξαπλωθούν σε ακόμα μεγαλύτερη κλίμακα από ό,τι γνωρίσαμε μέχρι τώρα.

Όπως έχουμε επανειλημμένα σημειώσει, αυτή δεν είναι μια ευθύγραμμη διαδικασία. Οι μάζες δεν βρίσκονται ακόμα σε μια οργανική ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα [...]. Ωστόσο, σε γενικές γραμμές, τα μεγάλα γεγονότα των τελευταίων δύο χρόνων με αποκορύφωμα τα «Ιουνιανά» δείχνουν ότι ο βασικός άξονας αυτής της συνείδησης και πρακτικής μετατοπίζεται ολοένα προς μια πιο ενεργητική, αγωνιστική ή και επιθετική αντιμετώπιση των προβλημάτων,

των συνεπειών της κρίσης, του καθεστώτος, ακόμα και βασικών πλευρών του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος (όπως αυτό λειτουργεί σήμερα, δεν θα μπορούσαν φυσικά οι μάζες να αποδυσθούν καταρχάς σε μια ιδεολογικού τύπου κριτική και απόρριψη). [...]

Τα παραπάνω επιτάσσουν την κατανόηση και εφαρμογή δύο βασικών κατευθύνσεων για την επέμβασή μας:

- Χρειάζεται να τολμάμε να παίρνουμε υπολογισμένα ρίσκα, ώστε «να δημιουργούμε σήμερα τα γεγονότα του αύριο», δηλαδή οι αγώνες να προχωράνε όσο το δυνατόν πιο μακριά σε μορφή και περιεχόμενο, να βοηθάμε ώστε να διευρύνεται όλο και περισσότερο το ρήγμα ανάμεσα στη «νέα» συνείδηση και πρακτική των μαζών και στο καπιταλιστικό σύστημα [...].
- Όπως έχουμε πολλές φορές επαναλάβει, η ανάπτυξη των μορφών αυτοοργάνωσης είναι κομβικό σημείο του στρατηγικού σχεδίου για την επανάσταση... Την επόμενη περίοδο, το πιο πιθανό είναι να δούμε μια εξάπλωση τέτοιων μορφών, στις οποίες η οργάνωσή μας έχει σταθερά προσανατολισμένη την προσοχή της και μεγάλο μέρος της επέμβασής της και στις οποίες πρέπει να εμπλακούμε ακόμα πιο ενεργητικά και αποφασιστικά.

Ένα παράδειγμα μπορούν να είναι δομές όπως οι Λαϊκές Συνελεύσεις. Ένα άλλο σημείο όπου θα μπορούσαμε να επιχειρήσουμε να εμφανιστούν περισσότερα πράγματα είναι πχ. οι απεργιακές επιτροπές ή επιτροπές δράσης νέων στην εκπαίδευση. Στις επεμβάσεις μας, πρέπει να προσπαθούμε διαρκώς να διευρύνουμε την εμφάνιση τέτοιων μορφών, όπου είναι δυνατόν ακόμα να τις «ξεγεννήσουμε» [...].

ΜΕ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΟΛΜΗ ΣΤΗ ΝΕΑ ΠΕΡΙΟΔΟ

[...] Τέτοιες καταστάσεις η οργάνωσή μας αλλά και κάθε σύντροφος ξεχωριστά πρέπει να αποδείξει στην πράξη ότι έχει την ωριμότητα να τις διαχειριστεί, πάντα όμως μέσα σε μια πορεία που η συνολική της στρατεύση, συγκρότηση και δύναμη κρούσης πρέπει να αυξάνεται – και μάλιστα γρήγορα.

[...] Ο δρόμος θα έχει πολλές στρόφες, αλλά είναι στο δικό μας χέρι να τον πάμε μέχρι τέλους, να βγούμε νικητές. Εμπρός να κάνουμε ένα αποφασιστικό βήμα για την ενίσχυση της οργάνωσής μας, για την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος!

Η 48ωρη Απεργία 19-20 Οκτώβρη

Η 48ωρη πανεργατική πανελλαδική απεργία στις 19 και 20 Οκτωβρίου ήταν μια από τις τρεις κορυφαίες κινητοποιήσεις των εργαζομένων, των λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας στον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο που ξεκίνησε πριν από δυο περίπου χρόνια και ιδιαίτερα από τότε που άρχισαν να εφαρμόζονται οι μνημονιακές πολιτικές, το Μάη του 2010. Μάλιστα, ίσως ήταν η κορυφαία και πάντως δημιούργησε όλες τις προϋποθέσεις για την πτώση της κατοχικής κυβέρνησης.

1. Η συμμετοχή των εργαζομένων στην 48ωρη απεργία ήταν πρωτοφανής και σίγουρα η μεγαλύτερη από την Μεταπολίτευση και μετά. Το ίδιο τεράστιο ήταν και η συμμετοχή στις συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις σ' όλες τις πόλεις της χώρας και ιδιαίτερα στην Αθήνα, κυρίως την πρώτη μέρα, όπου η μαζικότητα ήταν πρωτοφανής (κοντά στο 1.000.000), συγκρινόμενη μόνο με τις δυο πρώτες διαδηλώσεις για την επέτειο της εξέγερσης του «Πολυτεχνείου».

2. Της 48ωρης απεργίας είχαν προηγηθεί πολλά σημάδια που έδειχναν ότι αυτή η απεργία θα άφηνε ανεξίτηλα τα ίχνη της στην ιστορία του εργατικού κινήματος. Δεν ήταν μόνο το «κίνημα των πλατειών» και τα «Ιουνια-

νά», ήταν επίσης όλες οι πολύμορφες και προωθημένες μορφές πάλης και ανυπακοής που συνέβαιναν εκείνες τις μέρες: εργαζόμενοι στους Δήμους, φοιτητές, ταξιτζήδες και κυρίως οι καταλήψεις των Υπουργείων, Υπηρεσιών και Οργανισμών, Δημαρχείων κλπ. Ιδιαίτερα οι καταλήψεις των Υπουργείων, η έκταση που πήραν και η χρονική διάρκειά τους, είναι γεγονότα πρωτοφανή και τεράστιας πολιτικής σημασίας, που επιπλέον δείχνουν με τον καλύτερο τρόπο την αγωνιστικότητα και μαχητικότητα των δημοσίων υπαλλήλων, οι οποίοι ασφαλώς δεν είναι και από τα πιο μαχητικά κομμάτια των εργαζομένων.

3. Στην απεργιακή κινητοποίηση συμμετείχαν για πρώτη φορά σε τέτοια έκταση, εκτός από τις περιόδους της κατοχής και απελευθέρωσης της χώρας, παλαιά και νέα μικροαστικά στρώματα (μικρομεσαίοι επαγγελματίες, έμποροι, δικηγόροι, γιατροί κλπ.). Ήταν έτσι η δεύτερη φορά μετά την πανελλαδική απεργία της 5ης Μάη 2010 που είχαμε μια **προσέγγιση** της εργατικής τάξης με τα μικροαστικά στρώματα, βέβαια αυτή τη φορά πολύ πιο αναβαθμισμένη ποσοτικά και ποιοτικά.

4. Τα συνθήματα ήταν κυρίως πολιτικά: να φύγει η κυβέρνηση και η τρόικα, να διαγραφεί το δημόσιο χρέος, να μην πληρωθούν

τα χαράτσια κλπ. Αυτό μετέτρεψε την 48ωρη Γενική Απεργία σε **πολιτική απεργία** για το διώξιμο της κατοχικής κυβέρνησης. Η συμμετοχή τεράστιων μαζών και στη δεύτερη μέρα της απεργίας δείχνει ότι αυτή μπορούσε κάλλιστα να μετατραπεί σε Πολιτική Απεργία Διαρκείας, πράγμα που με βεβαιότητα θα οδηγούσε στην πτώση της κυβέρνησης άμεσα - και όχι έμμεσα και μετά από τα γεγονότα της 28ης Οκτωβρίου και τη φαεινή ιδέα του Βοναπάρτη- Παπανδρέου για Δημοψήφισμα γύρω από τη νέα Δανειακή Σύμβαση, που έστρεψε εναντίον του όλους εκείνους που τον στήριζαν τόσο καιρό (κεφάλαιο, τραπεζίτες, κερδοσκόποι, οικονομικοπολιτική ελίτ, ιμπεριαλιστές κλπ.).

5. Όπως το «κίνημα των πλατειών» και τα «Ιουνιανά» δεν κατόρθωσαν να εκπληρώσουν τον άμεσο στόχο τους, την αποτροπή της ψήφισης του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος, έτσι και η ιστορικών διαστάσεων Γενική Απεργία της 19-20 Οκτωβρίου δεν κατόρθωσε να αποτρέψει την ψήφιση του Πολυνομοσχεδίου. Ωστόσο, αυτή η σχετική αποτυχία -την οποία δεν πρέπει να υποτιμάμε γιατί το Πολυνομοσχέδιο όπως και το Μεσοπρόθεσμο έχουν τεράστιες επιπτώσεις στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, στους μισθούς και στις συντάξεις, στις

εργασιακές σχέσεις κλπ.- **πάει μαζί, συνυπάρχει** με την πλήρη απονομιμοποίηση των αστικών-μνημονιακών πολιτικών, με την ενεργό συμμετοχή των εργαζομένων και της νεολαίας στην πολιτική και στην πολιτική σκηνή, με τον εξευτελισμό των αστικών θεσμών και του «ορνιθώνα της αστικής τάξης», την υπόσκαψη του βασικού πυλώνα της μεταπολιτευτικής αστικής ιδεολογίας περί «ευρωπαϊκής πορείας της χώρας, ευρωζώνης και ευρώ», την αποσύνθεση του ΠΑΣΟΚ, το άνοιγμα του δρόμου για την πτώση της κατοχικής κυβέρνησης...την όλο και μεγαλύτερη δυσκολία να λειτουργήσει το αστικό πολιτικό σύστημα, δηλαδή να **ικανοποιεί/παγιδεύει** τις εργαζόμενες και λαϊκές μάζες απλά και εύκολα σε μια εκλογική λύση/διέξοδο.

6. Αυτός ο παρατεταμένος κοινωνικός πόλεμος που ξεκίνησε από τις αρχές του 2010 με κορυφαίους σταθμούς τη Γενική απεργία στις 5/5/10, το «κίνημα των πλατειών» και τα «Ιουνιανά», τη 48ωρη Γενική Απεργία στις 19-20

Οκτωβρίου 2011, είναι ταυτόχρονα και μια τεράστια ανορθωτική-ανανεωτική διαδικασία των εργαζόμενων μαζών, που μαζί με τα εξεγερσιακά και συγκρουσιακά στοιχεία της έχει και στοιχεία αναζήτησης εναλλακτικών λύσεων και διεξόδων. **Το σχολείο των αγώνων, των κινητοποιήσεων, της δράσης και γενικά της ταξικής πάλης για ακόμη μια φορά αποδεικνύεται αναντικατάστατο και δημιουργός της Ιστορίας.**

Αυτός ο παρατεταμένος κοινωνικός πόλεμος, πέρα όλων των άλλων, έχει όμως αναδείξει και τις μεγάλες αδυναμίες του ελληνικού εργατικού κινήματος, ιδιαίτερα σ' αυτή την κρίσιμη περίοδο. Κυρίαρχη είναι η **έλλειψη μιας επαναστατικής πολιτικής και του επαναστατικού φορέα της**, για να δώσει ένα πρόγραμμα διεξόδου από την κρίση και ένα σχέδιο αγώνων για τη συντριβή του αστικού κράτους και την εγκαθίδρυση της αυτοδιαχειριζόμενης σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Σ.Π.

Ανακοίνωση της Ο.Κ.Δ.Ε. για την Απεργία και τα γεγονότα στις 19-20/10

1. Η ΟΚΔΕ χαιρετίζει τους εκατοντάδες χιλιάδες απεργούς και διαδηλωτές που επί δυο μέρες στις 19-20 Οκτώβρη πλημμύρισαν τους δρόμους και τις πλατείες της Αθήνας και των άλλων πόλεων της χώρας, ζητώντας να μην περάσουν τα βάρβαρα μέτρα και να φύγουν η κατοχική κυβέρνηση Παπανδρέου, η Τρόικα και το ΔΝΤ. Η συμμετοχή της εργατικής τάξης, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας στη 48ωρη απεργία και στις κινητοποιήσεις-διαδηλώσεις ήταν χωρίς προηγούμενο. Ήταν μια συνέχεια και ένας μεγαλειώδης σταθμός στην ιστορία του εργατικού κινήματος της χώρας μας, του παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου που ξεκίνησε πριν από περίπου δυο χρόνια ενάντια στις μνημονιακές πολιτικές της καταστροφής των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων, του κινήματος των πλατειών και των «Ιουνιανών», του αγώνα φοιτητών-μαθητών, των καταλήψεων των Υπουργείων, του ηρωικού αγώνα των εργαζομένων στους Δήμους... των αμέτρητων μικρών και μεγάλων απεργιών, κινητοποιήσεων και αντιστάσεων. Πάνω απ' όλα όμως οι εργαζόμενες μάζες έδειξαν τη διάθεση και τη θέλησή τους να συνεχίσουν τον αγώνα και ότι είναι έτοιμες να κατέβουν σε Γενική Απεργία Διαρκείας για να συντρίψουν την Κυβέρνηση της συμφοράς και της καταστροφής, την Τρόικα και όλους τους ντόπιους και ξένους γκαουλάιτερ.

Είναι βέβαιο ότι οι εργαζόμενες μάζες θα θάψουν γρήγορα το άταφο πτώμα της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, ακόμη και στην

περίπτωση που οι γραφειοκρατικές ηγεσίες των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ αδιαφορήσουν γι' αυτό το καθολικό αίτημα των εργαζομένων και της νεολαίας.

2. Η ΟΚΔΕ καταγγέλλει την κρατική βαρβαρότητα των μηχανισμών καταστολής, που για ακόμη μια φορά επιτέθηκαν με μανία και τόνους χημικών ενάντια στους εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές στην πλατεία Συντάγματος και τους γύρω δρόμους. Η τραγική κατάληξη αυτής της βαρβαρότητας ήταν ο θάνατος του οικοδόμου, μέλους του ΠΑΜΕ, κάτι που ήταν αναμενόμενο και που μόνο από «τύχη» δεν είχε συμβεί μέχρι τώρα. Η ΟΚΔΕ για τον άδικο χαμό του συνδικαλιστή Δημήτρη Κοτζαρίδη, γραμματέα του Παραρτήματος Βύρωνα του Συνδικάτου Οικοδόμων, εκφράζει τα ειλικρινή και βαθιά συλλυπητήριά της στην οικογένεια και στους συντρόφους του.

3. Η ΟΚΔΕ, πιστή στις αρχές του επαναστατικού μαρξισμού και τις παραδόσεις του εργατικού κινήματος, δεν μπορεί να μην στηλιτεύσει και όλα τ' άλλα που συνέβησαν στην πλατεία Συντάγματος κατά τις δυο ημέρες 19-20/10 και προκάλεσαν ζημία στο εργατικό κίνημα και ως έναν ορισμένο βαθμό επίσπενσαν την προσχεδιασμένη επίθεση των μηχανισμών καταστολής, διευκόλυναν την αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές να προχωρήσουν σε κατασυκοφάντηση του εργατικού κινήματος.

Α) Δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία ότι το ΚΚΕ-ΠΑΜΕ δεν περικύκλωσε τη Βουλή. Αυτό που έκανε ήταν να την

περιφρουρήσει από τους αγανακτισμένους διαδηλωτές και να μην αφήσει κανένα να πλησιάσει. Όσο και αν φωνάζει ότι δήθεν προστάτευσε το λαϊκό και εργατικό κίνημα, δεν μπορεί να πείσει κανέναν και να κάνει το άσπρο-μαύρο. Έκανε ακριβώς το αντίθετο, προστάτευσε τη Βουλή, αυτό τον «ορνιθώνα της αστικής τάξης» από την οργή των εργατικών και λαϊκών μαζών, από τα εκατοντάδες εργατικά σωματεία. Όλοι οι εργαζόμενοι και τις δυο μέρες είδαν και κατάλαβαν καλά το ρόλο και τις ενέργειες του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ. Οι σταλινικές αποκλειστικότητές τους ότι δήθεν αυτοί «εκπροσωπούν το εργατικό κίνημα», ότι είναι ο «μοναδικός ταξικός πόλος» κλπ. που συνοδεύονται από τόνους συκοφαντίας και λάσπης ενάντια σε άλλες τάξεις και αγωνιστές του κινήματος, προκαλούν οργή και αγανάκτηση στη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων και δεν έχουν καμιά πέραση. Την ίδια πρακτική επανέλαβαν και σε άλλες πόλεις (πχ. Γιάννενα), προκαλώντας την οργή διαδηλωτών.

Β) Αυτή η εξοργιστική στάση του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ δεν δικαιολογεί τη βάρβαρη επίθεση ενάντια στα μπλοκ του από ομάδες ροπαλοφόρων, που η σύνθεσή τους και η πολιτική τους είναι αρκετά περίεργη και επιλήψιμη. Το αναρχοαυτόνομο ρεύμα έχει τεράστια ευθύνη για την επίθεση ενάντια στο ΚΚΕ-ΠΑΜΕ και για το γεγονός ότι δεν μπορεί να προστατεύσει τις γραμμές του από προβοκάτορες και όργανα της Αστυνομίας. Για τους επαναστάτες μαρξιστές, η σύγκρουση με την προδοτι-

κή πολιτική των ρεφορμιστών (του ΚΚΕ ή όποιου άλλου χώρου) σημαίνει πάνω απ' όλα την πάλη για την ανάπτυξη της αυτοοργάνωσης και της ριζοσπαστικοποίησης των εργαζομένων, για την οικοδόμηση μιας μαζικής επαναστατικής δύναμης.

Γ) Οι ανακοινώσεις του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ και ιδιαίτερα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι κατάπτυστες. Προκαλεί «κατάπληξη» το γεγονός ότι το ρόλο του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ, που είδαν όλοι οι εργαζόμενοι, δεν «μπόρεσαν» να τον δουν αυτοί. Πρόκειται μόνο για συσκοτίση και παραπληροφόρηση ως προς τα γεγονότα. Ασφαλώς όχι μόνο αυτό. Πρόκειται, ειδικά για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, για μια τάση εξωραϊσμού του ΚΚΕ και φανταστικής πολιτικής προσέγγισής του, που και τα δυο είναι καταστρεπτικά για το εργατικό κίνημα, ειδικά όταν αυτός ο ίδιος χώρος έχει επανειλημμένα δεχτεί κάθε είδους επιθέσεις από την ηγεσία και το μηχανισμό του ΚΚΕ. Τέλος, προκαλούν πολλά ερωτηματικά οι αλυσίδες (άραγε μαζί με μέλη του ΚΚΕ-ΠΑΜΕ;) και το πανό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στη συμβολή των οδών Όθωνος και Αμαλίας και θα χρειαζόταν μια επίσημη ανακοίνωση εκ μέρους της για το τι ακριβώς έκανε εκεί.

4. Εμπρός να δώσουμε το τελευταίο χτύπημα στη δοσίλογη κυβέρνηση του Παπανδρέου. Όλοι μαζί στηριγμένοι στις δυνάμεις μας, με Γενική Απεργία Διαρκείας, για ν' ανοίξουμε τον δρόμο για μια άλλη κοινωνία, δημοκρατική, ριζοσπαστική, σοσιαλιστική.

Ο.Κ.Δ.Ε., 22.11.2011

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ η απεργία στους Δήμους

Τα κύρια χαρακτηριστικά του απεργιακού αγώνα των εργαζομένων στους δήμους ήταν η θεαματικά υψηλή συμμετοχή, η διάρκεια, η αποφασιστικότητα και η μαχητικότητα, παρά τους τόνους λάσπης από την πλευρά της κυβέρνησης και των αργυρώνητων κονδυλοφόρων της, παρά το όργιο εκφοβισμού και καταστολής. Πράγματι, στις 21 μέρες που κράτησε ο συγκεκριμένος αγώνας η συμμετοχή των εργαζομένων ξεπέρασε κάθε προηγούμενο, καταδεικνύοντας από την πρώτη στιγμή ότι ο έλεγχος είχε ξεφύγει από την ηγεσία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Στον αγώνα αυτό, κάτω από την πίεση των εργαζομένων, χρησιμοποιήθηκαν όλες οι μορφές πάλης, απεργίες, αποχή από την υπερωριακή εργασία, στάσεις εργασίας, συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας, πορείες, καταλήψεις δημαρχείων και περιφερειών.

Η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ χρησιμοποίησε κάθε μέσο για να καταπνίξει την απεργία, μιας και αποτελούσε επικίνδυνο αγωνιστικό παράδειγμα για την υπόλοιπη εργατική τάξη. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι ο τρόπος καταστολής της απεργίας αποτελεί οδηγό για την εφαρμογή των βάρβαρων μέτρων του μνημονίου και του μεσοπρόθεσμου. Το συντονισμένο σχέδιο της κυβέρνησης για να σπάσει η απεργία θα αρχίσει να ξετυλίγεται από το Σάββατο 15/10, όταν η τυφλή αστική δικαιοσύνη θα ανοίξει τα δικαστήρια για να εκδικαστεί η αγωγή του δημάρχου Αθηναίων για να κριθεί παράνομη και καταχρηστική η αποχή των εργαζομένων από την υπερωριακή εργασία το Σαββατοκύριακο καθώς και η 48ωρη απεργία τους στις 17-18/10. Μάλιστα ο Καμίνης ζητούσε με αγωγή του να κηρυχθεί παράνο-

μη και καταχρηστική ακόμη και η συμμετοχή των εργαζομένων στη 48ωρη Γενική Πανεργατική Απεργία! Θα ακολουθήσει ξημερώματα της 16/10 το άνοιγμα του ΧΥΤΑ της Φυλής από τις δυνάμεις των ΜΑΤ και τους εισαγγελείς. Είχε προηγηθεί την προηγούμενη μέρα από το Λοβέρδο η έκδοση υγειονομικής διάταξης βάσει του νόμου 2520 του 1940 απειλώντας με αυτόφωρο, φυλάκιση και χρηματικά πρόστιμα αν δεν γινόταν άμεσα η αποκομιδή και μεταφορά των σκουπιδιών στο συγκεκριμένο ΧΥΤΑ. Ταυτόχρονα η κυβέρνηση, μέσω του υφυπουργού Εσωτερικών Κουκουλόπουλου, διέκρινε ότι προωθεί άμεσα την ιδιωτικοποίηση των τομέων καθαριότητας στους δήμους του Λεκανοπεδίου και της Θεσσαλονίκης και την κατάργηση των οργανικών θέσεων (απόλυση όλων των εργαζομένων) μέσω Προεδρικών Διαταγμάτων για να αρθούν τα νομικά κολλήματα.

Εκμεταλλεμένος την έκδοση της υγειονομικής διάταξης, ο περιφερειάρχης Αττικής Σγουρός θα αναθέσει σε 3 ιδιωτικές εταιρείες την αποκομιδή των σκουπιδιών, ενώ παράλληλα θα ζητήσει από τους επόπτες δημόσιας υγείας της περιφέρειάς του να προβούν σε μηνύσεις κατά παντός υπευθύνου, ένα ρόλο που με υπερβάλλοντα ζήλο θα παίξει και η πλειοψηφία της Πανελληνίας Ένωσης Υγείας. Η απάντηση των εργαζομένων θα είναι άμεση με τη δημιουργία απεργιακών φρουρών σε κάθε γειτονιά όπου ήταν δυνατόν, μπλοκάροντας μαζί με κατοίκους την αποκομιδή των σκουπιδιών από ιδιωτικές εταιρείες, καταγγέλλοντας ότι χρησιμοποιούνται ακατάλληλα οχήματα και ανασφάλιστοι μετανάστες εργάτες. Αξίζει να σημειωθεί ότι μετά από παρέμβα-

ση των απεργών εργαζομένων, μεταναστευτικών κοινοτήτων και ντόπιων φιλομεταναστευτικών συλλογικοτήτων, δεκάδες μετανάστες αποχώρησαν από τις ιδιωτικές εταιρείες, αρνούμενοι να παίξουν το ρόλο του απεργοσπάστη.

Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση δεν μπορούσε πριν τη 48ωρη Γενική Απεργία και το κλίμα που επικρατούσε να δημιουργήσει αντανakλαστικά «κοινωνικού αυτοματισμού» αλλά ούτε και να τρομοκρατήσει τους απεργούς. Μέσα στον πανικό και το φόβο της θα προχωρήσει στο ακραίο μέτρο της πολιτικής επιστράτευσης των οδηγών και την επίταξη των απορριμματοφόρων και φορτηγών των ΟΤΑ. Είναι η φάση του αγώνα όπου η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θα χρησιμοποιήσει ακόμη και τον στρατό για να σπάσει την απεργία.

Κάπου εδώ θα ξεκινήσουν και οι παλινωδίες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της ΠΟΕ-ΟΤΑ, όπου κυριαρχούν οι δυνάμεις των ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ. Ενώ οι απεργοί στην Αθήνα κωλυσιεργούν να πάρουν τα φύλλα επίταξης και σταματούν τις ιδιωτικές εταιρείες, ενώ στη Θεσσαλονίκη οι απεργοί μπλοκάρουν τη διαδικασία επίταξης με κατάληψη της περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας, ο πρόεδρος της ΠΟΕ-ΟΤΑ δηλώνει ότι «οι εργαζόμενοι που θα πάρουν τα φύλλα επίταξης είναι υποχρεωμένοι να πάνε στη δουλειά τους». Ακόμη χειρότερα, ενώ η ΠΟΕ-ΟΤΑ έχει ανακοινώσει 24ωρη απεργία στις 21/10 για όσους εργαζόμενους δεν έχουν λάβει φύλλα επίταξης, θα δεχτεί να συναντηθεί με τον υπουργό Κασιανίδη (διαμεσολαβητές της συνάντησης ήταν ο μνηντής δήμαρχος Αθηναίων και η κατάπτυστη ηγεσία της ΑΔΕΔΥ). Αποτελε-

σμα της συνάντησης ήταν στις 22/10 η ΠΟΕ-ΟΤΑ με μια αιφνίδια ανακοίνωσή της να λήξει τον αγώνα, κάνοντας λόγο ότι έτσι θα αρθεί η επιστράτευση, θα αποχωρήσουν τα ΜΑΤ από το ΧΥΤΑ της Φυλής και θα απομακρυνθούν οι ιδιωτικές εταιρείες. Στην ανακοίνωσή της η ΠΟΕ-ΟΤΑ, αφού πρώτα αναφέρει ότι ο αγώνας «σταματάει προσωρινά βρίσκοντας τους εργαζόμενους με ψηλά το κεφάλι», επιχειρεί να αιτιολογήσει το κλείσιμό του με τους εξής λόγους: α) Για την προστασία των επιστρατευμένων συνδελφών. β) Ότι απόμειναν να παλεύουν μόνοι, μια που «η πολυαναμενόμενη συγκρότηση ενιαίου μετώπου είτε με άλλους κλάδους του δημοσίου ή ακόμη και με κοινωνικούς φορείς και κινήματα αποδείχθηκαν ευχολόγια και ευσεβείς πόθοι». γ) Πατί «κάθε απεργιακή κινητοποίηση έχει αρχή και τέλος». δ) Η ΠΟΕ-ΟΤΑ ποτέ δεν είχε εξαγγείλει «πολιτική απεργία»..., η λήψη των αποφάσεων γίνεται πάντοτε με «γνώμονα τη λογική», την «υπευθυνότητα και τους στόχους και όχι με το συναίσθημα».

Είναι φανερό ότι η ηγεσία της ΠΟΕ-ΟΤΑ την πιο κρίσιμη στιγμή του αγώνα παρέδωσε τα «όπλα» ουσιαστικά ξεπουλώντας τον. Το αγωνιστικό κλίμα στους εργαζόμενους των δήμων ήταν ψηλό και είναι σίγουρο ότι αν συνεχίζονταν η απεργία, με το κλίμα που είχε δημιουργηθεί μετά την πετυχημένη 48ωρη Πανεργατική Απεργία και τα γεγονότα στις παρελάσεις, όλη η κοινωνία θα συμπαρατασσόταν στο πλευρό των απεργών ενώ οι πιέσεις για αγωνιστικές αποφάσεις, τουλάχιστον στις ηγεσίες της ΑΔΕΔΥ και των συνδικάτων του δημοσίου, θα ήταν ασφυκτικές. Οι εργαζόμενοι στους δήμους και αλλού θα πρέπει να πετάξουν στα σκουπίδια της ιστορίας αυτές τις άθλιες ηγεσίες, προετοιμάζοντας τους κοινούς αγώνες ζωής ή θανάτου που έχουν μπροστά τους.

ΔΗΜΟΣΙΟ

Θερμό φθινόπωρο

Με την ανακοίνωση μέσα στο καλοκαίρι της συγχώνευσης-κλεισίματος δεκάδων οργανισμών του δημοσίου (αφορά 151 οργανισμούς), του ενιαίου μισθολογίου και της «εργασιακής εφεδρείας»-απόλυσης οι εργαζόμενοι στο δημόσιο βρέθηκαν μπροστά σε μία άνευ προηγουμένου επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις τους. Η θύελλα αυτή των μέτρων συνοδεύτηκε και από μια εκστρατεία κατασυκοφάντησης των δημοσίων υπαλλήλων, διαίρεσης τους και προσπάθειας να στραφεί η υπόλοιπη κοινωνία εναντίον τους, με δηλώσεις τύπου Λοβέρδου όπως ότι «οι δημόσιοι υπάλληλοι «συντηρούνται» από τα άλλα δέκα εκατομμύρια της ελληνικής κοινωνίας, τα οποία μάλιστα «απομυζούνται» και «ταλαιπωρούνται» απ' αυτούς».

Το λεγόμενο νέο μισθολόγιο ισοπεδώνει τις αποδοχές των εργαζομένων σε ολόκληρο το Δημόσιο, στις πρώην ΔΕΚΟ και στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Επιφέρει πρωτοφανή μείωση στις αποδοχές, σε ποσοστά που φτάνουν μέχρι και 50%, λόγω κατάργησης δεκάδων επιδομάτων, μεγαλύτερων φορολογικών επιβαρύνσεων και πρόσθετων περικοπών. Η εργασιακή εφεδρεία-ανεργία θα αφορά 30.000 υπαλλήλους φέτος και άλλους 70.000 το 2012. Οι «τυχεροί» που θα μείνουν για ένα χρόνο στην εργασιακή εφεδρεία θα παίρνουν το 60% του βασικού τους μισθού και μετά θα απολυθούν ως «περιττοί».

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση, ήδη από τα τέλη Σεπτεμβρίου οι εργαζόμενοι υιοθέτησαν μια νέα μορφή πάλης, τις **καταλήψεις δημόσιων υπηρεσιών και υπουργείων**, που πήραν μορφή χιονοστιβάδας. Το πρώτο κύμα καταλήψεων ξεκίνησε στις 29/9, ενόψει της συνάντησης Βενιζέλου με την τρόικα, ο οποίος αναγκάστηκε να πραγματοποιήσει τις διαπραγματεύσεις αυτές στο κτήριο της αντιπροεδρίας της κυβέρνησης.

Κύμα καταλήψεων πραγματοποιήθηκε και ενόψει της απεργίας της ΑΔΕΔΥ στις 5 Οκτώβρη και πριν την πανεργατική 48ωρη απεργία ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ στις 19-20 Οκτώβρη. Το υπουργείο Υγείας καταλήφθηκε στις 20-23/9 και το υπουργείο Παιδείας στις 7/10. Σε κατάληψη βρέθηκαν και αρκετά άλλα υπουργεία όπως Οικονομικών, Δικαιοσύνης, Αγροτικής Ανάπτυξης, Περιβάλλοντος, Πολιτισμού, Εργασίας, Ανάπτυξης Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας, Εσωτερικών, Τουρισμού, καθώς και το τμήμα μισθοδοσίας του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους. Οι καταλήψεις σε πολλές περιπτώσεις συνοδεύτηκαν από γενικές συνελεύσεις των εργαζομένων, ενώ δημιουργήθηκε και ένα συντονιστικό των υπό συγχώνευση οργανισμών.

Οι καταλήψεις προετοίμασαν το έδαφος για την έκρηξη της συμμετοχής στην απεργία της 5/10 (περίπου 50.000 διαδηλωτές στην Αθήνα) και της 48ωρης στις 19-20/10 (σχεδόν 1 εκατ. στην Αθήνα την πρώτη ημέρα και εκατοντάδες χιλιάδες τη δεύτερη).

Οι καταλήψεις υπουργείων έφεραν τη χουντική κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ σε δύσκολη κατάσταση και μεγαλύτερη αποσύνθεση, καθώς δεν μπόρεσε να τις αντιμετωπίσει και παρέμεινε σε δηλώσεις φασιστικής έμπνευσης, όπως τον κυβερνητικού εκπροσώπου Μόσιαλου: «Οι καταλήψεις δημοσίων κτηρίων ως μορφή συνδικαλιστικής κινητοποίησης, με απόφαση ή κάλυψη συνδικαλιστικών οργανώσεων, θεωρούνται απεργίες, οι οποίες είναι προφανώς παράνομες και καταχρηστικές. Η παράνομη και καταχρηστική απεργία συνεπάγεται αντίστοιχη περικοπή αποδοχών». Δεν είναι υπερβολή ότι τους τελευταίους μήνες, με τον κοινωνικό αναβρασμό και τις συνεχείς κινητοποιήσεις πολλών κοινωνικών στρωμάτων, η κυβέρνηση περιορίζεται στην προστασία του κοινοβουλίου. Η κατάληψη των υπουργείων δεν είναι απλή κινητοποίηση ή διαμαρτυρία. Αποτελεί μια κατάληψη - έστω βραχυπρόθεσμη - του κρατικού μηχανισμού και μπλοκάρισμα της ομαλής λειτουργίας του.

Ωστόσο η μορφή πάλης, όσο προωθημένη κι αν είναι, δεν μπορεί μόνη της να λύσει το πρόβλημα που παραμένει: ο αγώνας να βρίσκεται στα χέρια των εργαζομένων, οι

καταλήψεις να αποτελούν ένα κέντρο αγώνα που να οργανώνει τον αγώνα ενάντια σε κυβέρνηση-τρόικα και να συσπειρώνει ευρύτερα στρώματα της κοινωνίας πάνω σε αυτό τον σκοπό, να υπάρξει ένα απλό σχέδιο συντονισμού και κλιμάκωσης του αγώνα, να υιοθετηθούν μερικά απλά πολιτικά αιτήματα που να ενοποιούν αυτή την πάλη.

Ας σημειώσουμε ότι, ενώ είχε προγραμματιστεί γενική απεργία ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ για τις 19/10, μετά από πίεση των εργαζομένων και με το όπλο και των καταλήψεων στα χέρια τους η πλειοψηφία της ΑΔΕΔΥ αναγκάστηκε να προτείνει 48ωρη γενική απεργία, όπως και έγινε. Επιπλέον, η απόφαση για την απεργία στις 19/10 πάρθηκε στις 21/9, δηλαδή ένα μήνα μετά την ανακοίνωση των μέτρων, ενώ προκηρύχτηκε απεργία μόνο στο δημόσιο τομέα στις 5/10, με τη σύμφωνη γνώμη ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΠΑΜΕ. Η στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας σε κάθε περίπτωση σε όλες αυτές τις κινητοποιήσεις είχε ένα διαιρετικό χαρακτήρα («να μην συγχωνευθεί ο δικός μας οργανισμός») και προφανώς απουσίαζε ένα σχέδιο συντονισμού γύρω από ένα κέντρο αγώνα και κλιμάκωσης των κινητοποιήσεων.

ΗΠΑ

Το κίνημα «Καταλάβετε τη Γουόλ Στρητ»

Το κίνημα Καταλάβετε τη Γουόλ Στρητ (Occupy Wall Street, OWS), το χρηματιστηριακό κέντρο της Ν. Υόρκης, ή όπως ονομάστηκε κατά την εξέλιξη του «Είμαστε το 99%», δυναμώνει και μαζικοποιείται μέρα με τη μέρα όχι μόνο στη Ν. Υόρκη αλλά και σ' εκατοντάδες άλλες πόλεις των ΗΠΑ (Όστιν, Τενεσί, Σικάγο, Ντένβερ, Καλιφόρνια, Φλόριδα, Βοστώνη, Ουάσιγκτον, Όκλαντ, Χιούστον, Σικάγο, Σαν Φρανσίσκο κ.α.). Η αρχή έγινε στις 12 Μαΐου 2011, όταν 20.000 διαδηλώναν μπροστά από τη Γουόλ Στρητ εναντίον των τραπεζών και των μειώσεων των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων. Στις 17 Σεπτέμβρη, η επόμενη ημερομηνία-σταθμός, έγινε κάλεσμα για κατάληψη της Γουόλ Στρητ, μεταξύ άλλων από τους «Ανώνυμους» (ένα διαδικτυακό «αντάρτικο», που επιτίθεται σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους, εκθέτοντας δεδομένα τους στο διαδίκτυο ή καταστρέφοντας ιστοσελίδες τους) και από την εναλλακτική ομάδα «AdBusters» από τον Καναδά (που στοχοποιεί τον άκρατο καταναλωτισμό μέσα από την τροποποίηση συμβόλων του, λογότυπων εταιρειών κλπ. και άλλες δράσεις). Την κατάληψη υποστήριζε η ιστοσελίδα Wikileaks, με παρουσία του βαν της ήδη από την πρώτη μέρα, η «Γενική Συνέλευση της Νέας Υόρκης» και η ομάδα «ΗΠΑ – Μέρα Οργής».

Η σύνθεση του OWS είναι ως επί το πλείστον εξαθλιωμένες μάζες, άνεργοι, ελαστικά εργαζόμενοι, ακτιβιστές, καλλιτέχνες, φοιτητές, χαμηλόμισθοι που πετάγονται έξω από τα σπίτια τους, δεν έχουν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και δεν μπορούν να επιβιώσουν λόγω χρεών σε ασφαλιστικές εταιρίες και σε τράπεζες.

Στα καλέσματα ανταποκρίθηκαν μεγάλα συνδικάτα (δάσκαλοι, μεταφορές της Ν. Υόρκης, υγεία, μεταλλουργία, οικοδομές, αυτοκινητοβιομηχανία), ακόμα και μέλη της μεγαλύτερης συνδικαλιστικής συνμοσπονδίας AFL-CLO. Η πίεση της βάσης -που σωστά είδε μια ευκαιρία να βγάλει στο προσκήνιο την εργατική «ατζέντα» και να χτίσει μια αγωνιστική συμμαχία με άλλα πληττόμενα στρώματα, όσα δηλ. δεν μπορεί να κάνει με την πολιτική της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που εξαντλείται στην άσκηση πίεσης στο Δημοκρατικό Κόμμα- ήταν καθοριστική ώστε τα συνδικάτα να υποστηρίξουν το κίνημα.

Οι αμερικάνοι «αγανακτισμένοι» δηλώνουν ότι εκφράζουν το 99% των πολιτών, που δεν αντέχουν άλλο να τους ληστεύει το 1%, και προχωρούν σε καταλήψεις πλατειών, μαχητικές διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις έξω από τα σπίτια πάμπλουτων στελεχών, όπως ο πρόεδρος της Γκόλντμαν Σακς Λόιντ Μπλάνκφειν, ακυρώνοντας την ομιλία του σε κολέγιο της Ν. Υόρκης, ο Ρούπερτ Μέρντοκ της Νιούζ Κορπ και ο διευθύνων σύμβουλος της Τζέι Πι Μόργκαν Τζέιμι Ντάιμον. Απαιτούν την απαγόρευση εξώσεων και απολύσεων, να παρθούν πίσω τα ληστρικά μέτρα «εξόδου από την κρίση», να πληρώσει το κεφάλαιο, ν' αντιμετωπιστεί η ανεργία, να σταματήσουν οι διώξεις συνδικαλιστών και μεταναστών. Επιπλέον την κατάργηση της θανατικής ποινής, κοινωνική δικαιοσύνη, δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους, αλλαγή της μετανα-

στευτικής πολιτικής, ανεξάρτητη ενημέρωση και δίκαιο τραπεζικό σύστημα.

Οι διαδηλωτές έχουν εγκατασταθεί σε πάρκο δίπλα στη Γουόλ Στρητ, μετονομάζοντας το σε Πλατεία Ελευθερίας. Πραγματοποιούν λαϊκές συνελεύσεις 2 φορές τη μέρα, έχουν συγκροτήσει διάφορες μορφές αυτοόργανωσης όπως ομάδα νομικής βοήθειας, ταμείο αλληλεγγύης και οικονομικής ενίσχυσης, ομάδα υγιεινής του χώρου, διεξάγουν συζητήσεις για εργατικά και οικονομικά ζητήματα και εκδίδουν εφημερίδα.

Από την έναρξη του κινήματος, η αντιμετώπιση του κράτους, της κυβέρνησης, των ΜΜΕ και της αστυνομίας ήταν να το φιμώσουν και ν' αποκρύψουν την ύπαρξη του, ποντάροντας στην αρχικά μικρή του μαζικότητα. Όσο το κίνημα δυνάμωνε, το αντιμετώπισαν με βίαιη καταστολή και κατασυκοφάντηση. Αποκορύφωμα της αστυνομικής φρικαλεότητας ήταν η σύλληψη πάνω από 700 διαδηλωτών στη γέφυρα του Μπρούκλιν, την οποία επιχείρησαν να καταλάβουν. Η κυβέρνηση έφτασε να επιβάλλει στις εταιρείες τηλεπικοινωνιών και διαδικτύου να παρεμβαίνουν στη λειτουργία των συστημάτων τους, προκειμένου να σταματήσει να συζητιέται στο διαδίκτυο οτιδήποτε αναφέρεται στο κίνημα. Ακολούθησε δηλαδή την ίδια τακτική όπως και κατά τη διάρκεια της αιγυπτιακής επανάστασης, όπου η θυγατρική της Βόνταφον μπλόκαρε τις επικοινωνίες των εξεγερμένων της πλατείας Ταχρίρ, ενώ το δίκτυό της χρησιμοποιούνταν για τη μαζική αποστολή μηνυμάτων υπέρ του Μουμπάρακ, όπως επίσης και στην περίπτωση της Κίνας εταιρείες όπως η Google και η Yahoo συνεργάζονταν με το καθεστώς για να μπλοκάρουν συγκεκριμένες ιστοσελίδες αλλά και του έδιναν στοιχεία των χρηστών τους, παρότι αυτό μπορούσε να οδηγήσει στη σύλληψη ή ακόμη και την εκτέλεσή τους.

Το OWS είναι σαφέστερα επηρεασμένο και εμπνέεται από τα κινήματα της λεγόμενης Αραβικής Άνοιξης (Αίγυπτος, Τυνησία) και από τους «αγανακτισμένους» της Ισπανίας, της Ελλάδας κλπ. Δεν προέχεται από καμία παρθενογένεση αλλά αποτελεί συνέχεια των αντιπολεμικών κινήματων του '60, του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος, με αποκορύφωμα τις διαδηλώσεις ενάντια στον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου το Νοέμβρη του 1999 στο Σιάτλ, των νεότερων κινήματων των αρχών του 2000 ενάντια στον πόλεμο σε Ιράκ και Αφγανιστάν. Αν και δεν γίνεται ευρύτερα γνωστό, λόγω και της λογοκρισίας των ΜΜΕ, τα τελευταία δύο χρόνια υπάρχει στις ΗΠΑ ένα κύμα κινητοποιήσεων, που εμπλέκουν σημαντικές μάζες: το κίνημα ενάντια στην εγκατάσταση του αγωγού Keystone XL, αγώνες για τα δικαιώματα των μεταναστών, απεργίες πείνας και κινητοποιήσεις στις φυλακές για τα δικαιώματα των φυλακισμένων - αλλά και πολλοί εργατικοί αγώνες, όπως η απεργία των εργαζομένων στις συγκοινωνίες της Ν. Υόρκης, σε κλάδους όπως η υγεία και τα λιμάνια, η απεργία για την υπογραφή σύμβασης από 45.000 τεχνικούς της τηλεπικοινωνιακής εταιρίας Verizon και βέβαια η πρόσφατη εργατική έκρηξη στο Γουισκόνσιν, ενάντια στην κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, που έφτασε και μέχρι την κατάληψη του τοπικού κυβερνείου.

Όπως και τα περισσότερα κινήματα «αγανακτισμένων», στο OWS δεν κυριαρχεί μια εργατική πολιτική - πράγμα που το κάνει ευάλωτο σε ουτοπικές πολιτικές αλλά και στη δημαγωγική προσπάθεια γραφειοκρατών και όψιμων «υποστηρικτών» να το στρέψουν στα κανάλια της εκλογικής ενίσχυσης των Δημοκρατικών, περιορίζοντας και τη δημοκρατική λειτουργία στο εσωτερικό του. Ωστόσο, είναι συνέχεια μια σειρά αγώνων που δείχνουν την προσπάθεια της εργατικής τάξης και των «από κάτω» στις ΗΠΑ να ξαναβγούν στο προσκήνιο και να διεκδικήσουν το σταμάτημα της διαρκούς κατακύλας τους. Σ' ολόκληρο τον κόσμο, οι εργαζόμενοι, τα λαϊκά στρώματα που ολοένα φτωχοποιούνται, η νεολαία με μαχητικές κινητοποιήσεις, δίνουν το δικό τους στίγμα: «Να απαλαχθούμε απ' αυτό το σάπιο σύστημα» - και ήρθε ο καιρός αυτό να πραγματοποιηθεί.

Α.Χ.

στον κόσμο...

ΙΤΑΛΙΑ

Ο δήμαρχος της Ρώμης Τζάνι Αλεμάνο, φοβούμενος την επανάληψη των μεγάλων διαδηλώσεων της 15ης Οκτώβρη, έβγαλε απόφαση απαγόρευσης των διαδηλώσεων στο ιστορικό κέντρο της πόλης τουλάχιστον μέχρι τις 18 Νοέμβρη, συνοδεύοντάς την από έναν κατάλογο πλατειών στις οποίες επιτρέπεται μόνο καθιστικές διαμαρτυρίες. Αυτή η πρακτική, βγαλμένη από την εποχή του Μουσολίνι, έγινε αποδεκτή από την συνδικαλιστική γραφειοκρατία της κεντροαριστερής συνμοσπονδίας UIL αλλά και του συνδικάτου αυτοκινητοβιομηχανίας FIOM, ενώ η χριστιανοδημοκρατική συνμοσπονδία CISL και η αριστερή συνμοσπονδία CGIL δήλωσαν αντίθετα ότι δεν νοείται σε μια κοινοβουλευτική δημοκρατία ο περιορισμός του δικαιώματος στη διαδήλωση.

Οι διαδηλώσεις στα πλαίσια της παγκόσμιας ημέρας δράσης στις 15/10 συσπείρωσαν εκατοντάδες χιλιάδες ιταλούς εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φούντωσαν σε μια κοινωνική έκρηξη με βίαιες συγκρούσεις, με 70 τραυματίες και 12 συλληφθέντες. Οι λαϊκές μάζες της Ιταλίας, μετά από χρόνια αδράνειας, ανακάλυψαν την τεράστια συσσωρευμένη δυναμική τους και έκοψαν τον αέρα της κυβέρνησης να προχωρήσει στην εξπρές αφαίρεση κατακτήσεων και δικαιωμάτων. Ο φόβος και η αποσταθεροποίηση που της προκάλεσαν φάνηκαν από το κυνήγι μαγισσών που εξαπέλυσε η αστυνομία του Μπερλουσκόνι τις αμέσως επόμενες μέρες, πραγματοποιώντας επιδρομές σε κοινωνικούς χώρους, συλλήψεις και δίκες με τρομονόμους, με ποινές που προμηνύονται από 3 ως 15 χρόνια. Όμως για το ιταλικό φαίνεται ότι αυτές οι αντιδράσεις είναι μόνο η αρχή.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Αιματηρή αεροπορική και χερσαία επίθεση στο βόρειο Ιράκ εξαπέλυσε ο τουρκικός στρατός. Η εκστρατεία αυτή είναι και μια προσπάθεια γεωστρατηγικής αναβάθμισης των τουρκικών συμφερόντων, που διασφαλίζεται με τον διχασμό της εργατικής τάξης της Τουρκίας από την συνεχή εθνικιστική προπαγάνδα ενάντια στον κουρδικό λαό. Η αυθαίρετη εισβολή στο ιρακινό Κουρδιστάν εμφανίστηκε από τον τούρκο πρωθυπουργό Ταγίπ Ερντογάν ως πράξη τιμής και εκδίκησης ενάντια στους αντάρτες του PKK, που σε πρόσφατη επίθεσή τους σκότωσαν 26 τούρκους συνοριοφύλακες. Οι επιχειρήσεις εναντίον του κουρδικού λαού κοστίζουν ετησίως στον τούρκικο λαό το απίστευτο ποσό των 18,4 δις δολαρίων(!), που καλύπτεται με εξωτερικό δανεισμό. Συνολικά η στρατιωτική καταστολή της κουρδικής αντίστασης από το 1984 υπολογίζεται ότι έχει στοιχίσει στο τουρκικό κράτος 400 δις δολάρια.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Θλίψη και οργή προκάλεσε ο εκβιασμός και η δολοφονία από αστυνομικούς ενός κατοίκου του χωριού Μανκί στο βορειοδυτικό Πακιστάν. Στις 26 Οκτωβρίου, η αστυνομία του Σεραμπάντ συνέλαβε τον Ατλάς Χαν και τον γιο του Χουκάμ Χαν ως ύποπτους για ληστεία σε κατάσταση και απαίτησε 25.000 ρουπίες (368 ευρώ) για την απελευθέρωσή τους. Αφού αρνήθηκαν να πληρώσουν, ξυλοκοπήθηκαν, βασανίστηκαν με ηλεκτροσόκ και αφέθηκαν μετά από παρέμβαση ενός πρώην δημοτικού συμβούλου, ενώ στη συνέχεια ο Ατλάς Χαν υπέκυψε στα τραύματά του. Οι οργισμένοι κάτοικοι του χωριού, με στήριξη φοιτητών και νεολαίας, έκλεισαν τον εθνικό δρόμο Σβαμπί-Τζαχανγκίρα και έκαναν γυαλιά καρφιά το αστυνομικό τμήμα παρά τα πυκνά πυρά των αστυνομικών.

Τα βασανιστήρια, οι δολοφονίες, η απροκάλυπτη συμμετοχή σε παράνομα κυκλώματα και σε ένοπλες ληστείες είναι συνήθεις πρακτικές της αστυνομίας, των κρατικών μηχανισμών αλλά ακόμα και των οργάνων των αστικών κομμάτων στην περιοχή αυτή της Ασίας.

Οι πρώτες εκλογές στην Τυνησία

Στις 23 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκαν οι πρώτες ελεύθερες εκλογές στην Τυνησία εδώ και πολλές δεκαετίες, μετά την επανάσταση και την πτώση της δικτατορίας του Μπεν Άλι. Εκλέχθηκε Συντακτική Συνέλευση, η οποία θα συντάξει νέο Σύνταγμα και θα ορίσει ημερομηνία νέων βουλευτικών εκλογών. Μπορεί επίσης να ορίσει προσωρινό πρωθυπουργό και κυβέρνηση μέχρι τις νέες εκλογές.

Ψήφισαν 3.859.000, το 90% όσων είναι καταχωρημένοι στους εκλογικούς καταλόγους, ενώ αυτοί που έχουν δικαίωμα ψήφου ανέρχονται σε 7,5 περίπου εκατομμύρια. Συμμετείχαν 110 περίπου κόμματα και 11.000 υποψήφιοι, για τις 218 έδρες της Συντακτικής Συνέλευσης.

Πρώτο κόμμα αναδείχθηκε πανηγυρικά το ισλαμικό «Ενάχντα» («Κόμμα για την Αναγέννηση»), που κέρδισε 1.501.418 ψήφους (38,9%) και 91 έδρες. Κυριάρχησε κυρίως στις νότιες αγροτικές περιοχές, που είναι και οι πιο συντηρητικές, και στις φτωχοσυνοικίες των πόλεων. Δεύτερο ήρθε το «Κογκρέσο για τη Δημοκρατία» (CPR), με ηγέτη τον Μαζούρκι (αγωνιστή των δημοκρατικών δικαιωμάτων), που απέσπασε 323.511 ψήφους (8,37%) και 30 έδρες. Η εκλογική του δύναμη εδράζεται κυρίως στις μεγάλες πόλεις και ιδιαίτερα στην ευρύτερη περιοχή της Τύνιδας και στην Σφαζ.

Το κεντροαριστερό «Δημοκρατικό Φόρουμ για την Εργασία και τις Ελευθερίες» («Ετακατόλ») κέρδισε 242.180 ψήφους (6,27%) και 21 έδρες. Το νεοσύστατο κόμ-

μα «Λαϊκή Αίτηση» («Αλ Αρίντα») πήρε 243.214 ψήφους (6,3%) και 19 έδρες. Τα μεγαλύτερα ποσοστά του εντοπίζονται κυρίως στις πλούσιες συνοικίες, στην κεντρική και βορειοδυτική Τυνησία, αλλά στην Τύνιδα πήρε το μικρότερο ποσοστό του. Το κόμμα ιδρύθηκε από ένα μεγαλοεπιχειρηματία των ΜΜΕ και προέβαλε ένα λαϊκιστικό πρόγραμμα οικονομικής ενίσχυσης των φτωχών. Το κεντροδεξιό «Προοδευτικό Δημοκρατικό Κόμμα», που στηρίζεται από επιχειρηματίες, απέσπασε 17 έδρες. Από και πέρα αρκετά κόμματα μοιράζονται από μία ή δύο έδρες. Στην αριστερά, το ριζοσπαστικό ρεφορμιστικό Κομμουνιστικό Κόμμα Εργατών Τυνησίας κέρδισε 3 έδρες, ενώ το αριστερό Κίνημα των Δημοκρατών Πατριωτών 2 έδρες.

Είναι φανερό πως νικητές είναι το ισλαμικό κόμμα και τα άλλα παλαιά αστικά κόμματα, ενώ οι ριζοσπαστικές δυνάμεις ή η άκρα αριστερά είναι οι «ηττημένοι». Πώς εξηγείται αυτό; Έχουμε το τέλος της επανάστασης και την κυριαρχία των έστω και αναπαλαιωμένων αστικών δυνάμεων; Η αλήθεια είναι ότι πολύ απέχουμε από μια ήττα της επανάστασης, η οποία βρίσκεται ακόμη σε εξέλιξη, αν και σε μια κρίσιμη φάση.

Καταρχάς στις εκλογές έπαιξε ρόλο η προπαγάνδα των επίσημων ΜΜΕ, που το μόνο θέμα με το οποίο ασχολήθηκαν ήταν η σχέση αραβικού κόσμου και ισλαμισμού — η αραβο-μουσουλμανική ταυτότητα — αποκρύπτοντας όλα τα φλέγοντα ζητήματα. Από αυτό επωφελήθηκαν το «Ενάχντα» και τα αστικά-κοσμικά κόμματα.

Το «Ενάχντα» δεν έπαιξε ως κόμμα ρόλο στην επανάσταση, ωστόσο πολλοί αγωνιστές του συμμετείχαν σ' αυτήν. Χαίρει επίσης μιας εκτίμησης μέσα στις μάζες, γιατί υπέστη την πιο σκληρή καταπίεση από τη δικτατορία του Μπεν Άλι, με χιλιάδες νεκρούς και βασανισμένους, ενώ η τεράστια χρηματοδότησή του από τις πετρελαιοπαραγωγές χώρες του Κόλπου του έδωσε τη δυνατότητα να εξαπλώσει το φιλανθρωπικό του έργο στις φτωχογειονίες. Τέλος, και ίσως το σημαντικότερο, είναι το μοναδικό κόμμα με οργανωτική δομή και δεκάδες χιλιάδες δραστήρια μέλη. Αν και εμφανίζεται ως ένα μοντέρνο ισλαμικό κόμμα που σέβεται τα δημοκρατικά δικαιώματα (δηλαδή αντίστοιχο του τουρκικού ΑΚΡ του Ερντογάν), το «Ενάχντα» έχει νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα (ιδιωτικοποιήσεις κ.α.) που, αργά ή γρήγορα, θα αποκαλύπτεται στις μάζες.

Τα διάφορα κεντροαριστερά ή κεντροδεξιά κόμματα ψηφίστηκαν όχι για τα προγράμματά τους, αλλά ως ανταμοιβή για τη στάση τους ενάντια στη δικτατορία (αν και ήταν αρκετά «ισχνή») και κυρίως για την προσωπικότητα των ηγετών τους.

Από την άλλη, η ριζοσπαστική και άκρα αριστερά αντικειμενικά βρίσκεται σε μια πορεία ανασυγκρότησης, μια που ο χρόνος μετά την πτώση της δικτατορίας δεν ήταν επαρκής, ενώ και το γεγονός ότι εμφανί-

στηκε διασπασμένη (κάποιες δυνάμεις δεν συμμετείχαν ή υποστήριξαν το μοϊκοτάζ των εκλογών) δεν της έδωσε τη δυνατότητα να αναδειχθεί στο εκλογικό επίπεδο ως ένας αξιόπιστος εναλλακτικός πόλος. Ο κύριος λόγος όμως για αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα είναι αναμφίβολα ο ίδιος ο χαρακτήρας της επανάστασης, δηλαδή το γεγονός ότι από την άποψη της συμμετοχής του κόσμου ήταν μια επανάσταση, ωστόσο δεν υπήρξε πολιτική κυριαρχία του εργατικού κινήματος.

Όπως και να' χει η επανάσταση εξελίσσεται: τα διάφορα αστικά κόμματα, όσο θα εφαρμόζουν το πρόγραμμά τους τόσο θα αποκαλύπτονται, ενώ η αστική τάξη της Τυνησίας, μη έχοντας δυνατότητα μεγάλων και διαρκών παραχωρήσεων προς τις μάζες, θα πρέπει αργά ή γρήγορα να περάσει στην επίθεση. Οι αγώνες είναι μπροστά, οι δυνατότητες για την οικοδόμηση ενός επαναστατικού κόμματος είναι μεγάλες, αρκεί να γίνει εκμετάλλευση όλης της συσσωρευμένης εμπειρίας του επαναστατικού κινήματος.

Προεδρικές εκλογές στην Αργεντινή

Οι εθνικές προεδρικές εκλογές στην Αργεντινή (για ανάδειξη προέδρου, αντιπροέδρου, 24 γερουσιαστών, 130 βουλευτών, κυβερνητών επαρχιών και δημάρχων) στις 24/10 έβγαλαν από τον πρώτο γύρο νικήτρια την Χριστίνα Κίρχνερ και το Κόμμα Δικαιοσύνης (περονιστές), μ' ένα θριαμβευτικό 54%. Ακολούθησαν το Πλατύ Προοδευτικό Μέτωπο του Μπίνερ με 17% και το Ριζοσπαστικό Κόμμα Πολιτών του Αλφονσίν με 12,5%.

Είναι ένα ιστορικό ποσοστό στις προεδρικές εκλογές της Αργεντινής, με τη διαφορά από το δεύτερο κόμμα πάνω από 35%, επιτρέποντας στην Κίρχνερ και τους συμμάχους της, το Μέτωπο για τη Νίκη-μέτωπο περονικών τάσεων, συμπεριλαμβανομένου του ΚΚ Αργεντινής, που δρέπει τους καρπούς των προδοσιών του «τσιμπολογώντας» μέσα στον κρατικό μηχανισμό (*)- να κατέχουν την απόλυτη πλειοψηφία στη Βουλή και το Κογκρέσο (όπου έως τώρα δυσκολεύονταν να περάσει ακόμα και τον προϋπολογισμό) και να περάσουν χωρίς καμία δυσκολία τους νόμους που θεωρούν αναγκαίους. Επίσης, πέρασαν στα χέρια της Κίρχνερ οκτώ από τις εννέα τοπικές κυβερνήσεις, ο έλεγχος των επαρχιακών νομοθετικών σωμάτων και σχεδόν όλες οι δημαρχίες.

Είναι μια πραγματικότητα πως ο όγκος των ψηφοφόρων της Κίρχνερ μέσα στην εργατική τάξη, όπως και στις μεσαίες τάξεις των αστικών κέντρων, «βράβευσε» με την ψήφο του μια κυβέρνηση που μοιάζει να εγγυάται την πολιτική σταθερότητα και την οικονομική ανάπτυξη, σε

οξεία αντίθεση με ό,τι συμβαίνει σχεδόν σ' όλο τον κόσμο.

Η εξέγερση του 2001 ενάντια στην εξάπλωση της φτώχειας, το ξεπούλημα της χώρας στο ΔΝΤ και στην πλήρη χρεοκοπία, άπλωσε σε όλη την χώρα μορφές αυτοοργάνωσης για την άμεση αντιμετώπιση της κρίσης. Η αυτοδιαχείριση στα κατελημμένα εργοστάσια, τα λαϊκά συσσίτια και ανταλλακτικά παζάρια, τα κινήματα ανέργων κλπ. όχι μόνο αποτέλεσαν μια στοιχειώδη ασπίδα σωτηρίας ενάντια στην καπιταλιστική αποκτίγνωση αλλά απαίτησαν να φύγουν όλοι όσοι έφεραν την κατάσταση ως εκεί και να δοθούν άμεσες λύσεις στα προβλήματα επιβίωσης.

Κάτω από το βάρος αυτού του μαχητικού κινήματος, η κυβέρνηση του Νέστορ Κίρχνερ (συζύγου της Χριστίνας) κατάφερε με σειρά μέτρων (κρατικοποιήσεις, δημόσια έργα, κλπ.) να μετριάσει την κρίση και να παρουσιάσει τους υπαίτιους της ως «σταθεροποιητές». Το 2006, ο Κίρχνερ ξόφλησε σε μόνο μια δόση τα 9,5 δις δολάρια που η Αργεντινή χρωστούσε στο ΔΝΤ με τη βοήθεια της Βενεζουέλας του Τσάβες. Αρνήθηκε τα αυστηρά προγράμματα προσαρμογής του ΔΝΤ και επαναδιαπραγματεύτηκε το 93% του χρέους της που ήταν στα χέρια ιδιωτών.

Ύστερα από 10 χρόνια, σε μια ιδιαίτερα ευνοϊκή συγκυρία, η οικονομία κατέγραψε έναν από τους μεγαλύτερους ρυθμούς ανάπτυξης. Την περίοδο 2003-2011 πέτυχε ρυθμούς ανάπτυξης (8% από το 2010) συγκρινόμενους μόνο με την Κίνα

και την Ινδία. Ο παραγωγικός της ιστός, μετά την καταστροφή του 2001, έχει επανακάμψει κατά 80%, επιτρέποντας τη μείωση της ανεργίας, της «μαύρης» εργασίας και της φτώχειας, την επιδότηση της κατανάλωσης, τις επενδύσεις και τα δημόσια έργα. Σήμερα η Αργεντινή έχει εμπορικό πλεόνασμα, βασιζόμενη στις υψηλές τιμές των εξαγωγών και στις εμπορικές σχέσεις με την Κίνα.

Το εργατικό κίνημα έχει μια σημαντική ανάπτυξη, παλεύοντας ενάντια και σε μια σκληρή εργοδοτική γραφειοκρατία, που συνεργαζόμενη με το κράτος καταφεύγει ακόμα και σε δολοφονίες απεργών και αγωνιστών, όπως του 24χρονου Μαριάνο Φερέιρα (αγωνιστής του τροτσκιστικού Εργατικού Κόμματος-ΡΟ). Χρησιμοποιούνται όλες οι δυνατές μορφές πάλης (καταλήψεις, κλεισίματα δρόμων, συγκρούσεις κ.α.) σε συμπαράταξη με τα υπόλοιπα κινήματα (φοιτητές, εκπαιδευτικοί, άνεργοι κλπ.). Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να σχεδιάσει πολλά κοινωνικά προγράμματα, χρησιμοποιώντας όμως πελατειακά το Κόμμα Δικαιοσύνης.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες υπέγραψαν με τους εργοδότες αυξήσεις 25%, που όμως εξανεμίζονται από τον πληθωρισμό (επίσημος στο 11%, πραγματικός στο 25%). Ξοδεύοντας πάρα πολλά χρήματα για την επιδότηση των επιχειρήσεων, η κυβέρνηση προς το παρόν κρατάει χαμηλές τιμές σε πολλές υπηρεσίες (μεταφορές, νερό, ρεύμα, φυσικό αέριο). Όμως τα σύννεφα της οικονομικής κρίσης αρχίζουν να συγκεντρώνονται.

Τα αποθεματικά της Κεντρικής Τράπεζας μειώθηκαν τους τελευταίους δύο μήνες από 52 σε 47 δις δολ. Έτσι, είναι εξαιρετικά δύσκολο να συνεχιστεί η ανάπτυξη μέσα στο διεθνές οικονομικό περιβάλλον που τρίζει από παντού.

Οι τροτσκιστικές δυνάμεις

Τρεις τροτσκιστικές οργανώσεις (ΡΟ, ΡΤΣ-Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, ΙΣ-Σοσιαλιστική Αριστερά) κατέβηκαν μαζί στις εκλογές, παίρνοντας 600.000 ψήφους (2,5%). Τα αποτελέσματα είναι χαμηλότερα των προσδοκιών τους (εκλογική βουλευτή στο Κογκρέσο), έχουν όμως ιδιαίτερη σημασία τα υψηλά ποσοστά τους σε εργατικές συνοικίες (πχ. 10% στην πρωτεύουσα Μπουένος Άιρες, όπου εξέλεξαν έναν βουλευτή).

Οι επαναστατικές δυνάμεις της Αργεντινής, αξιοποιώντας τη μαχητικότητα των εργατικών αγώνων και τις παραδόσεις του τροτσκιστικού ρεύματος στη Λατινική Αμερική, πρέπει να συμβάλλουν με όλες τις δυνάμεις τους για την ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του εργατικού κινήματος και τη δημιουργία ενός μαζικού επαναστατικού κόμματος, για τη ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα και τη νίκη του σοσιαλισμού.

(*) Το ΚΚΑ είχε χαρακτηρίσει το στρατιωτικό πραξικόπημα του 1976 του Βιντέλα ως «ανανεωμένη δημοκρατία» και έτσι υποστήριξε μια από τις πιο σκληρές δικτατορίες της Λατινικής Αμερικής (1976-1983), όπου εκατοντάδες άνθρωποι σκοτώθηκαν, χιλιάδες βασανίστηκαν και πάνω από 30.000 εξαφανίστηκαν.

E.Z.

44 χρόνια από τη δολοφονία του Τσε Γκεβάρα

«**Ρ**ίξε, δειλέ, έναν άντρα θα σκοτώσεις» ήταν τα τελευταία λόγια του Ερνέστο Τσε Γκεβάρα, στις 9 Οκτωβρίου 1967, προς τον Μάριο Τεράν, τον υπαξιωματικό του βολιβιανού στρατού, ο οποίος δίστασε για λίγο στο άκουσμα της διαταγής για τη δολοφονία του Τσε.

Ο αργεντινός επαναστάτης βρισκόταν στη Βολιβία μαζί με 50 αντάρτες με σκοπό να ανατρέψει, με την τακτική του ανταρτοπολέμου, τη δικτατορία του στρατηγού Ρενέ Μπαριέντος. Ακολουθώντας την ίδια τακτική, της θεωρίας των «εστιών», δηλαδή ότι μια μικρή ομάδα ανταρτών μπορεί να δημιουργήσει ένα ακτινωτό δίκτυο για να οικοδομηθεί η σοσιαλιστική επανάσταση, πρωταγωνίστησε μαζί με το Φιντέλ Κάστρο στην πετυχημένη επανάσταση της Κούβας. Εκεί, οι 82 αρχικά αντάρτες του πλοίου *Γκράν-μα*, παρ' όλες τις κακουχίες που υπέστησαν, συνάντησαν την υποστήριξη τόσο των κουβανών αγροτών, όσο και των ανταρτών πόλης με το κίνημα της 26ης Ιούλη, με αποτέλεσμα την ανατροπή της δικτατορίας του Μπατίστα και την εγκαθίδρυση της κουβανικής επαναστατικής κυβέρνησης.

Ο Τσε Γκεβάρα ήταν υπεύθυνος για πολλές από τις οικονομικές και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις του νέου καθεστώτος, με σημαντικότερες την εξάλειψη του αναλφαριθμητισμού, την αναδιανομή της γης και την εθνικοποίηση της ζάχαρης,

διατελώντας υπουργός Οικονομικών και Βιομηχανίας, καθώς και πρόεδρος της Κεντρικής Τράπεζας. Ως υπουργός Οικονομικών δέχθηκε συμβουλές από πολλούς μαρξιστές οικονομολόγους, ανάμεσά τους ο Ερνέστ Μαντέλ.

Το ίδιο διάστημα πραγματοποιεί ταξίδια σε όλο τον κόσμο και συνάπτει διεθνείς επαφές και εμπορικές συμφωνίες, κυρίως με χώρες του ανατολικού μπλοκ, ούτως ώστε να αντεπεξέλθει η κουβανική οικονομία στο εμπορικό εμπάργκο που επέβαλαν οι ΗΠΑ.

Παρατηρώντας και από κοντά τα σταλινικά καθεστώτα, ο Τσε Γκεβάρα μέσα από τα γραπτά του ασκεί κριτική στην πολιτική της «ειρηνικής συνύπαρξης» της ΕΣΣΔ με τις ΗΠΑ, αλλά και στην οικονομική πολιτική της Σοβιετικής Ένωσης, προβλέποντας την καπιταλιστική παλινόρθωση. Επίσης, κατηγορούσε την ΕΣΣΔ ότι δεν υποστήριζε τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και την επέκταση της επανάστασης. Η κριτική του στάση προς την ΕΣΣΔ οδήγησε σε διαφωνίες και διάσταση με τον Κάστρο. Τελικά ο Τσε επέλεξε να παραιτηθεί από τα καθήκοντά του στην κουβανική κυβέρνηση και να επιχειρήσει την επέκταση της επανάστασης σε άλλες χώρες.

Προσπαθώντας να γενικεύσει σε παγκόσμια κλίμακα τη μεμονωμένη εμπειρία του από την κουβανική επανάσταση, η οποία όμως δεν αποτελούσε τυπικό παράδειγμα επανάστασης, οδηγήθηκε στην

▲ 1967: Ο Τσε με τους συντρόφους του στην Βολιβία

αποτυχία, τόσο στο Κονγκό όσο και στη Βολιβία. Στη Βολιβία αυτός και οι αντάρτες του ήταν απομονωμένοι στην επαρχία και δεν κατάφεραν να συνδεθούν με τους αγρότες, με αποτέλεσμα τη σύλληψή του από το βολιβιανό στρατό και τη CIA.

Η είδηση του θανάτου του τον Οκτώβριο του 1967 ταξίδεψε σε όλο τον κόσμο, συναντώντας τους νέους επαναστάτες στους δρόμους, στα πλαίσια του αντιπολεμικού κινήματος για το Βιετνάμ. Μπορεί η στρατηγική του Τσε να μην ήταν αποτελεσματική για τις περισσότερες χώρες, αφού δεν βασιζόταν στην οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος και στην οργάνωση της εργατικής τάξης, του υποκειμένου δηλαδή που θα πραγματοποιήσει την επανάσταση, ωστόσο

το πρόσωπό του θα γοητεύει και θα συνοδεύει πάντα τους επαναστάτες, γιατί με τις επιλογές και τη στάση ζωής του υπήρξε πρότυπο και παράδειγμα προς μίμηση. Η απεριόριστη πίστη του στον άνθρωπο και στον κομμουνισμό, η διαρκής πάλη για τη διάδοση της επανάστασης, με συνεχή αυταπάρνηση και ισχυρό αίσθημα δικαιοσύνης, είναι χαρακτηριστικά που κάθε επαναστάτης πρέπει να έχει.

Ας ακολουθήσουμε κι εμείς τη συμβουλή που έδωσε στα παιδιά του στο τελευταίο του γράμμα: «Πάνω απ' όλα, να είστε πάντα ικανοί να νιώθετε βαθιά κάθε αδικία που διαπράττεται εναντίον οποιουδήποτε, οπουδήποτε στον κόσμο. Αυτή είναι η πιο όμορφη αρετή σε έναν επαναστάτη».

M.X.

Η επέτειος του Κόκκινου Οκτώβρη

Το 1917, οι εργάτες της Ρωσίας, σε συμμαχία με την μεγάλη πλειοψηφία των φτωχών αγροτικών μαζών, κατόρθωσαν να ανατρέψουν πρώτα τον Τσάρο και στη συνέχεια, τον Οκτώβρη (Νοέμβρη με το νέο ημερολόγιο), την αστική κυβέρνηση του Κερένσκι, ιδρύοντας το πρώτο εργατικό κράτος στον κόσμο.

Η βιομηχανική ανάπτυξη της καθυστερημένης, αγροτικής Ρωσίας στα τέλη του 19ου αιώνα δημιούργησε ένα ολιγάριθμο -σε σύγκριση με τον αγροτικό πληθυσμό- αλλά εξαιρετικά συγκεντρωμένο προλεταριάτο σε σύγχρονες για την εποχή παραγωγικές μονάδες, που δεν γνώρισε κοινοβουλευτισμό και ελεύθερο συνδικαλισμό αλλά την τσαρική απολυταρχία και τρομοκρατία. Το 1898 ιδρύθηκε το Σοσιαλδημοκρατικό Εργατικό Κόμμα Ρωσίας, που υπό την επίδραση του Λένιν και των «μπολσεβίκων» (η πτέρυγα που είχε την πλειοψηφία στο συνέδριο του 1903), υιοθέτησε τις επαναστατικές αρχές για την οργάνωση του κόμματος.

Η επανάσταση του 1905 ενάντια στην τσαρική καταπίεση δημιούργησε τα πρώτα Σοβιέτ στην ιστορία, δηλαδή εργατικά συμβούλια που εξαπλώθηκαν σ' όλη τη Ρωσία. Αν και η επανάσταση κατεστάλη με την χρήση του στρατού, στις 30 Οκτώβρη του 1905 ο Τσάρος αναγκάστηκε να παραχωρήσει στο λαό Σύνταγμα και την εκλογή Δούμας (Βουλής). Ο Λέον Τρότσκι, πρόεδρος του Σοβιέτ των εργατών της Πετρούπολης, συνελήφθη μαζί με τους κυριότερους ηγέτες του. Ακολούθησαν χρόνια υποχώρησης του επαναστατικού κύματος και επανάκαμψης της τσαρικής αντίδρασης, που όμως -κάτω από το βάρος της επανάστασης του

1905- ήταν υποχρεωμένη να προωθεί μέτρα «εκσυγχρονισμού» της Ρωσίας σε αστική κατεύθυνση. Η αντίφαση ανάμεσα σ' αυτόν και στις καθυστερημένες, αντιδραστικές δομές (κυρίως η μη λύση του προβλήματος της διανομής της γης στους αγρότες) ήταν η βάση της ανίατης ασθένειας του τσαρικού καθεστώτος. Από το 1912 κι έπειτα ξεκινά μια ανάκαμψη του ρώσικου εργατικού κινήματος, που ανακόπηκε από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ο Λένιν και ο Τρότσκι (που ακόμη δεν ανήκε στο ΣΔΕΚΡ) διακήρυξαν ως βασικό καθήκον των επαναστατών τη μετατροπή του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε επανάσταση.

Στις αρχές του 1917, η συνέχιση του πολέμου, η τσαρική καταπίεση και η πείνα πολλαπλασίασαν τον αριθμό των απεργιών. Τον Φλεβάρη, οι απεργίες εξελίχθηκαν σε ένοπλη εξέγερση. Στις 23 Φλεβάρη, εργάτριες της υφαντουργίας, γυναίκες στρατιωτών, πραγματοποίησαν πρώτες απεργία και μαχητικές διαδηλώσεις. Στις 25 Φλεβάρη, αφού η αστυνομία και ο στρατός δεν κατόρθωσαν να καταστείλουν τους διαδηλωτές (ο στρατός άρχισε λίγο-λίγο να περνά με το μέρος τους), η απεργία παρέλυσε την Πετρούπολη και δημιουργήθηκαν και πάλι Σοβιέτ. Στις 27-28 Φλεβάρη, ο στρατός στάσασε και ενώθηκε με τους εργάτες. Στις 2 Μάρτη, ο Τσάρος παραιτήθηκε και τα Σοβιέτ, που ως τότε ελέγχονταν από τους «μετριοπαθείς σοσιαλιστές» (ρεφορμιστές) των κομμάτων των μενσεβίκων και εσέρων, αναγνώρισαν την αστική Προσωρινή Κυβέρνηση με αντάλλαγμα υπουργικές καρέκλες.

Η αστική τάξη σύντομα αποδείχθηκε ανίκανη να ικανοποιήσει τα στοιχειώδη εργατικά αιτήματα και να σταματήσει τον πό-

λεμο. Το δίκτυο των Σοβιέτ εξαπλωνόταν συνεχώς και τα συμβούλια αναλάμβαναν σε πολλές περιοχές τις βασικές διοικητικές λειτουργίες ενάντια και απέναντι στην «θεσμική» κρατική εξουσία (αυτό που αποκαλείται δυαρχία ή δυαδική εξουσία). Ο Λένιν, με τις «Θέσεις του Απρίλη» υιοθέτησε πρακτικά τις θέσεις του Τρότσκι για τη Διαρκή Επανάσταση - τη λύση των προβλημάτων μέσα από τον σχηματισμό κυβέρνησης με την πολιτική ηγεμονία της εργατικής τάξης, βασισμένης στα Σοβιέτ, δηλαδή για την άμεση μετεξέλιξη της επανάστασης από δημοκρατική σε σοσιαλιστική). Έτσι διόρθωσε την προδοτική πολιτική που διαμόρφωναν οι «παλιοί μπολσεβίκοι» Στάλιν και Κάμενεφ, που βλέποντας μόνο τον «αστικοδημοκρατικό» χαρακτήρα της επανάστασης κατέληγαν σε μια πολιτική ουράς της Προσωρινής Κυβέρνησης και της αστικής τάξης.

Το Συνέδριο των Σοβιέτ ζήτησε από την κυβέρνηση την προκήρυξη εκλογών για τις 30 Σεπτέμβρη. Στις 3 Ιούλη, εξαιτίας της οργής των μαζών για τη μη τήρηση των υποσχέσεων της κυβέρνησης και την προσπάθειά της να συνεχίσει τον πόλεμο (ικανοποιώντας και τους αγγλογάλλους ιμπεριαλιστές συμμάχους της), πραγματοποιήθηκε διαδήλωση 500.000 ανθρώπων, στην οποία ηγήθηκαν οι μπολσεβίκοι αν και δεν την είχαν καλέσει οι ίδιοι. Η κυβέρνηση προχώρησε σε ανασχηματισμό με πρωθυπουργό τον Κερένσκι (από το κόμμα των εσέρων), που εξαπέλυσε καταστολή εναντίον των μπολσεβίκων. Όταν όμως ο στρατηγός Κορνίλοφ εξαπέλυσε πραξικόπημα εναντίον των Σοβιέτ και του ίδιου του Κερένσκι, ο τελευταίος αναγκάστηκε να εξοπλίσει τους εργάτες υπό την ηγεσία των μπολσεβίκων. Με σωστή τακτική, αυτοί δεν αρνήθηκαν να προσφέρουν αυτή τη βοήθεια στα Σοβιέτ (αν και έμοιαζε να «σώζουν» τον ίδιο

τους το διώκτη Κερένσκι) προκειμένου να αντιμετωπίσουν το πραξικόπημα, όπως και τελικά έγινε χωρίς να χρειαστεί μάχη. Έτσι οι μπολσεβίκοι ενισχύονταν διαρκώς στις μάζες. Κέρδιζαν την πλειοψηφία στα Σοβιέτ και οι Λένιν-Τρότσκι επέστρεψαν από τη φυλακή και την εξορία αντίστοιχα.

Στις 16 Οκτώβρη, κάτω από την ηγεσία των μπολσεβίκων, το Σοβιέτ της Πετρούπολης δημιούργησε την «Στρατιωτική Επαναστατική Επιτροπή» με επικεφαλής τον Τρότσκι. Στις 24-25 Οκτώβρη (6-7 Νοέμβρη) πραγματοποιήθηκε η έφοδος στα Χειμερινά Ανάκτορα (την έδρα της Προσωρινής Κυβέρνησης), που καταλήφθηκαν σχεδόν χωρίς αντίσταση. Η πρώτη νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση ήταν γεγονός.

Η Ρωσική Επανάσταση έκανε πράξη τη μαρξιστική θεωρία για τον ιστορικό προορισμό της εργατικής τάξης, τη λενινιστική θεωρία για την οργάνωση και τη συνείδηση των εργατών και τη θεωρία του Τρότσκι για τη Διαρκή Επανάσταση. Η επικράτηση της επανάστασης, πέρα από τα τεράστια οφέλη για τον ρωσικό λαό (δημοκρατικές ελευθερίες, άνοδος του βιοτικού επιπέδου, αύξηση της παραγωγικότητας κ.α.) έδωσε τεράστια ώθηση στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα. Παρά τον μετέπειτα γραφειοκρατικό εκφυλισμό της, δείχνει το δρόμο που πρέπει σήμερα να ακολουθήσουν οι εργαζόμενοι όλου του πλανήτη για να σωθούν από τον καπιταλισμό: οργάνωση, εργατική δημοκρατία, ανυποχώρητοι αγώνες, δημιουργία επιτροπών (Σοβιέτ), δημιουργία επαναστατικών κομμάτων, κατάργηση του αστικού κράτους, δημιουργία εργατικού κράτους, της δικής τους εξουσίας (σε συμμαχία με τα φτωχά λαϊκά στρώματα), βασισμένου στην εργατική δημοκρατία και τον σοσιαλιστικό σχεδιασμό της κοινωνικοποιημένης οικονομίας.

Πολυτεχνείο 1973 Μύθοι και Αλήθειες για την εξέγερση

Κατά καιρούς έχουν γραφτεί πολλά για την εξέγερση του Πολυτεχνείου, ωστόσο ελάχιστα από αυτά σκιαγραφούν τις πραγματικές της διαστάσεις. Ο αγώνας της εξουσίας για τον έλεγχο της μνήμης στη Μεταπολίτευση, καθώς και η προσπάθεια των ρεφορμιστών να δικαιολογήσουν την προδοτική στάση που κράτησαν απέναντι στην εξέγερση, οδήγησαν στη δημιουργία μιας μυθολογίας γύρω από αυτή. Ο μύθος εντοπίζεται γύρω από τα παρακάτω ζητήματα: 1) τον πρωταγωνιστικό ρόλο των φοιτητών στην εξέγερση, 2) το ρόλο των δύο μεγάλων κομμάτων της αριστεράς, του ΚΚΕ και του ΚΚΕ Εσωτερικού, 3) την πολιτική και προσωπική εκμετάλλευση που έτυχε η εξέγερση κατά τη Μεταπολίτευση.

Όσον αφορά τους πρωταγωνιστές της εξέγερσης, η πραγματικότητα βρίσκεται πολύ μακριά από αυτά που έχουν γίνει ευρέως γνωστά. Ενώ οι φοιτητές ήταν αυτοί που ομολογουμένως πυροδότησαν την εξέγερση, τελικά αριθμητικά αποτελούσαν μειοψηφία. Το μεγαλύτερο κομμάτι στην πίτα της κοινωνικής σύνθεσης της εξέγερσης κατείχαν οι εργαζόμενοι, κυρίως νεαρής ηλικίας, ενώ μεγάλη ήταν και η συμμετοχή μαθητών. Όσον αφορά την πολιτική σύνθεση, ενώ φαίνεται να συμμετείχαν κατά τη διάρκεια της εξέγερσης κόμματα και οργανώσεις από όλο το φάσμα της αριστεράς, η πολιτική που ακολουθήθηκε και που οδήγησε στην εξέγερση ήταν η πολιτική των οργανώσεων της άκρας αριστεράς. Αντίθετα, τα δύο μεγαλύτερα αριστερά κόμματα, το ΚΚΕ και το ΚΚΕ Εσωτερικού, στην αρχή κατηγόρησαν τους καταληψίες ως προβοκάτορες, ενώ στη συνέχεια προσπάθησαν με άλλα μέσα, όπως θα δούμε, να ελέγξουν την κατάσταση.

Κάτω από αυτό το πρίσμα φαίνεται ότι η εξέγερση του Πολυτεχνείου δεν ήταν μια φοιτητική κατάληψη στην οποία συμπαραστάθηκε σύσσωμος, ανεξαρτήτως ταξικής προέλευσης, ο λαός της Αθήνας. Αντίθετα, μπορεί να χαρακτηριστεί ως μία από τις σημαντικότερες ταξικές και επαναστατικές πράξεις στη σύγχρονη ελληνική ιστορία. Τα παρακάτω στοιχεία συμβάλλουν στην απόδειξη της παραπάνω θέσης και στην αποκατάσταση της αλήθειας γύρω από την εξέγερση:

Α) Η συγκρότηση της Εργατικής Συνέλευσης και η εκλογή της Εργατικής Επιτροπής Κινητοποίησης, με στόχο την πραγματοποίηση γενικής απεργίας διαρκείας: Η Εργατική Συνέλευση, ψηφίζοντας συνολικά τρεις διακηρύξεις, στέλνοντας επιτροπές στους χώρους δουλειάς και συγκέντρωσης εργατών και συνεδριάζοντας ανά τακτά χρονικά διαστήματα, κατάφερε να αποτελέσει σημείο αναφοράς για τους εργαζόμενους. Με λίγα λόγια, κατάφερε να γίνει το πολιτικό κέντρο της εξέγερσης, καθοδηγώντας σε μεγάλο βαθμό την εξέγερση έξω από το χώρο της κατάληψης, δηλαδή τις πορείες, τις συγκρούσεις με την αστυνομία, τις καταλήψεις δημοσίων κτηρίων κλπ. Τέλος, πέτυχε σε μεγάλο βαθμό την πραγματοποίηση γενικής απεργίας, που φαίνεται ότι θα ήταν μεγάλη και πανελλαδική, αν η εξέγερση δεν καταστέλλονταν από την εισβολή των τανκς.

Β) Η στάση του ΚΚΕ και του ΚΚΕ Εσωτερικού: Τα δύο επίσημα κόμματα της αριστεράς είχαν μπει στη λογική της ομαλής μετάβασης από τη δικτατορία στην κοινοβουλευτική δημοκρατία, μέσα από τη συμμετοχή τους στις επικείμενες εκλογές που είχε αναγγείλει η κυβέρνηση Μαρκεζίνη. Έτσι, δεν ήθελαν να έρθουν σε ρήξη με τη χούντα και προσπαθούσαν να αποσυμπέσουν την κλιμάκωση της οργής.

Όταν έγινε η απόπειρα κατάληψης του Πολυτεχνείου, ήταν ενάντια και με διάφορα επιχειρήματα προσπάθησαν να τη διαλύσουν. Τελικά αποχώρησαν από το χώρο καταγγέλλοντας τους καταληψίες ότι προκαλούν. Όταν όμως είδαν ότι παρά τις προσπάθειές τους ο κόσμος εξακολουθούσε να στηρίζει την κατάληψη, επέστρεψαν και, χρησιμοποιώντας το μηχανισμό τους, κατάφεραν να ελέγξουν διάφορες σημαντικές θέσεις. Από αυτές έλεγχαν τα συνθήματα που γράφονταν και φωνάζονταν, τις προκηρύξεις που μοιράζονταν, τον κόσμο που έμπαινε. Στόχος τους, όπως ομολογούν και οι ίδιοι σε εσωτερικά τους κείμενα, ήταν να κρατήσουν την εξέγερση σε φοιτητικά πλαίσια, με φοιτητικά αιτήματα. Γι' αυτό ήρθαν σε ρήξη με την Εργατική Συνέλευση: αντέδρασαν στη συνεδρίασή της, λογόκριναν τη διακήρυξή της, απαγόρευαν την είσοδο σε πολλούς εργάτες. Επίσης, στη λογική της ομαλοποίησης και της αποφυγής της σύγκρουσης με τη χούντα, αποφάσισαν ότι η κατάληψη πρέπει να εγκαταλειφθεί και προσπάθησαν να το πραγματοποιήσουν πραξικοπηματικά. Επίσης, πήραν την πρωτοβουλία να καλέσουν, εκ μέρους της κατάληψης, τους παλιούς πολιτικούς αρχηγούς των αστικών κομμάτων, για δημιουργία κυβέρνησης εθνικής ενότητας.

Παρ' όλες όμως τις επίμονες προσπάθειές τους, η πλειοψηφία του κόσμου δεν τους ακολούθησε, με αποτέλεσμα να μην πετύχουν τίποτα από τα παραπάνω, παρά

μόνο το μεταπολιτευτικό μύθο της φοιτητικής εξέγερσης και της παλλαϊκής συμπαραστάσης του κόσμου στους αγωνιζόμενους φοιτητές.

Γ) Μία ακόμα σχετικά άγνωστη πτυχή του Πολυτεχνείου είναι η εξέγερση έξω από την κατάληψη. Την Παρασκευή 16 Νοεμβρίου είχαν γενικευτεί οι συγκρούσεις με την αστυνομία, τα οδοφράγματα, οι καταλήψεις δημοσίων κτηρίων, από μεγάλη μάζα κόσμου, που στην πλειοψηφία τους δεν ήταν φοιτητές αλλά εργάτες.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου μπορεί άμεσα να φάνηκε ότι ηττήθηκε. Ωστόσο, συνέβαλε σημαντικά στην αλλαγή των συνειδήσεων και των ταξικών συσχετισμών, ανοίγοντας μεταπολιτευτικά το δρόμο σε μια συνολικότερη μετατόπιση της πολιτικής σκηνής προς τα αριστερά αλλά και προετοιμάζοντας πολλούς νικηφόρους αγώνες. Η πολιτική εκμετάλλευση της εξέγερσης μεταπολιτευτικά είναι πρωτοφανής. Οι αστοί έσπευσαν στην αρχή να την πνίξουν και στη συνέχεια να την αγκαλιάσουν για να την υποτιμήσουν. Οι ρεφορμιστές υποστήριζαν, και υποστηρίζουν ακόμα, ότι είχαν τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην εξέγερση. Οι δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι όμως που συνεχίζουν, όπως και τότε, να αυτοοργανώνονται και να κατακλύζουν τους δρόμους, διεκδικώντας το αυτονόητο δικαίωμα στη ζωή και στην ελευθερία, κόντρα σε αστούς και ρεφορμιστές, θα ξαναγράψουν την Ιστορία κατακτώντας το μέλλον.

Ρεσιτάλ σταλινικής υποκρισίας η «αποκατάσταση» Ζαχαριάδη-Βελουχιώτη

Με πολιτικές εκδηλώσεις που πραγματοποίησε, το ΚΚΕ προχώρησε στην «αποκατάσταση» του Νίκου Ζαχαριάδη, του Νίκου Βαβούδη και του Άρη Βελουχιώτη. Οι δύο πρώτοι αποκαταστάθηκαν και κομματικά, ενώ ο Βελουχιώτης μόνο «πολιτικά».

Βεβαίως, όσον αφορά το Ζαχαριάδη, η αποκατάσταση δεν αποτελεί σημαντική είδηση, καθώς εδώ και χρόνια το ΚΚΕ έχει πλήρως αποκαταστήσει τους δεσμούς του με το σταλινισμό και την προδοτική πολιτική του πρώην γενικού του γραμματέα. Ο Ζαχαριάδης κατέλαβε τη θέση αυτή το 1931, κατόπιν ωμής παρέμβασης στις εσωτερικές διαδικασίες του κόμματος από τον wwwσταλινικό μηχανισμό της Σοβιετικής Ένωσης και της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Σε όλη την πορεία του στην ηγεσία ακολουθούσε πιστά τις επιταγές του Στάλιν και της σοβιετικής γραφειοκρατίας. Το 1934, στην 6^η Ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, επέβαλε την σταλινική πολιτική της «επανάστασης κατά στάδια» και την αντικατάσταση του στόχου της σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ελλάδα με την «αστικοδημοκρατική» επανάσταση. Στα πλαίσια της πολιτικής του «Λαϊκού Μετώπου» με τη «δημοκρατική» αστική τάξη, ο Ζαχαριάδης ήρθε σε συμφωνία το 1936 με το κόμμα των Φιλελευθέρων, προδίδοντας την εξέγερση των εργατών της Θεσσαλονίκης. Κατά τη διάρκεια της Κατοχής, ο Ζαχαριάδης ήταν αιχμάλωτος σε ναζιστικό στρατόπεδο συγκέντρωσης, ωστόσο η ηγετική ομάδα του ΚΚΕ που ο ίδιος είχε δημιουργήσει (Σιάντος, Ιωαννίδης, Ρούσσοσ κ.α.) συνέχισε την προδοτική πολιτική της «εθνικής ενότητας». Οι συμφωνίες του Λιβάνου, της Καζέρτας και της Βάρκιζας, με τις οποίες η ελληνική επανάσταση και οι αγωνιστές της παραδίδονταν στην αστική τάξη και τον αγγλι-

κό ιμπεριαλισμό, ήταν δημιούργημά του και ας μην έφεραν την υπογραφή του. Μετά την τελική ήττα των ναζί και την απελευθέρωσή του, ο Ζαχαριάδης επέστρεψε στην Ελλάδα και στη θέση του γενικού γραμματέα. Την ίδια περίοδο, ο Άρης Βελουχιώτης, η ηρωική και ηγετική μορφή του αγώνα των ελληνικών εργατοαγροτικών μαζών, προσπαθούσε να συγκεντρώσει υποστήριξη από καπετάνιους και αγωνιστές του ΕΛΑΣ ενάντια στη συμφωνία της Βάρκιζας, ώστε να συνεχιστεί ο ένοπλος αγώνας ενάντια στην αστική τάξη και τους άγγλους ιμπεριαλιστές. Η στάση του Βελουχιώτη ήταν ένα ενοχλητικό «αγκάθι» για το Ζαχαριάδη, καθώς η βασική του επιδίωξη ήταν να εντάξει το ΚΚΕ στο αστικό κοινοβουλευτικό παιχνίδι. Με το σύνθημα «ούτε ψωμί, ούτε νερό στον Μιζέρια», όπως αποκαλούσαν τον Βελουχιώτη οι σταλινικοί, τον εγκατέλειψαν στο έλεος των φασιστικών συμμοριών, οι οποίες τον δολοφόνησαν τον Ιούνιο του 1945.

Η υποκρισία του ΚΚΕ πάνω σ' αυτό το θέμα δεν έχει όρια, καθώς την ίδια στιγμή που εξυμνεί το Ζαχαριάδη και την προδοτική πολιτική του, δηλώνει ότι αποκαθιστά το Βελουχιώτη, τονίζοντας βέβαια ότι η αποκατάστασή του είναι μόνο «πολιτική» και όχι «κομματική». Η γελοία αιτιολογία που προβάλλεται είναι ότι ο Βελουχιώτης ναι μεν «είχε δίκιο» σχετικά με τη συμφωνία της Βάρκιζας, ωστόσο «παραβίασε το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό». Σύμφωνα λοιπόν με τη λογική της ηγεσίας του ΚΚΕ, μπορεί κάποιος να εξυμνείται παρά την εμμονή του σε μια προδοτική συμφωνία, διότι μετά από αρκετά χρόνια απλά παραδέχτηκε ότι «ήταν λάθος», ενώ εκείνος που προσπάθησε να αποτρέψει την καταστροφή εγκალείται, διότι δεν τήρησε την «γραμμή»!

Το ίδιο υποκριτική είναι η στάση του ΚΚΕ και στην περίπτωση του Νίκου Βαβούδη. Ο Βαβούδης είχε σταλεί μαζί με το Νίκο Μπελογιάννη στην Αθήνα μετά την ήττα στον εμφύλιο, για την οργάνωση παράνομου μηχανισμού του ΚΚΕ. Εγκατέστησε ασύρματο σε υπόγειο σπιτιού στην Καλλιθέα, με τον οποίο εξασφαλιζόταν η επικοινωνία των παράνομων οργανώσεων του ΚΚΕ με την ηγεσία, που βρισκόταν εξόριστη στη Ρουμανία. Όταν το υπόγειο ανακαλύφθηκε από την αστυνομία, ο Βαβούδης αυτοκτόνησε, αφού πρώτα έκαψε όλα τα σημαντικά στοιχεία που βρίσκονταν εκεί. Η «ανταμοιβή» του από το Ζαχαριάδη, ο οποίος είχε ανάγκη από εξιλαστήρια θύματα για να κρύψει τις εγκληματικές του ευθύνες, ήταν να χαρακτηριστεί «πράκτορας», να δηλωθεί ότι ο θάνατός του ήταν ψεύτικος, ότι διέφυγε με τη βοήθεια των Αμερικάνων και ότι «έτρωγε με γυναίκες τα λεφτά της προδοσίας» (!!). Την ίδια «τύχη» επεφύλαξε ο Ζαχαριάδης και σ' έναν άλλο ηρωικό αγωνιστή, το Νίκο Πλουμπίδη, ο οποίος μάλιστα μέχρι σήμερα δεν έχει «αποκατασταθεί» από το ΚΚΕ. Θύμα όμως των ίδιων άθλιων πρακτικών έπεσε τελικά και ο ίδιος, μετά τη διαδοχή του Στάλιν από τον Χρουστσόφ και την επικράτηση των οπαδών του τελευταίου μέσα στο κόμμα.

Η σημερινή ηγεσία του ΚΚΕ συνεχίζει στον ίδιο δρόμο, πετώντας τόνους λάσπης σε όλους τους αντιπάλους της μέσα στο κίνημα. Στη σημερινή τόσο κρίσιμη περίοδο, οι εργαζόμενοι πρέπει να επαγρυπνούν για το θανάσιμο κίνδυνο που μπορεί να διατρέξουν οι αγώνες τους από την σταλινική πολιτική.

■ Γιάννης Χαλάς

Η Αραβική Άνοιξη συνεχίζει να δείχνει τον δρόμο

■ Κώστας Δικαίος

Η εξέγερση των μαζών στις αραβικές χώρες βρίσκεται σε εξέλιξη και παρά τις διαφορές από χώρα σε χώρα σχεδόν παντού υπάρχουν δύο κοινά χαρακτηριστικά. Πρώτο, η προσπάθεια των αρχουσών τάξεων και των ιμπεριαλιστών να εγκαθιδρύσουν νέες ή παλιές δομές εξουσίας με συγκαλυμμένη μορφή, που να έχουν την αποδοχή ή έστω την ανοχή των μαζών αλλά να είναι απόλυτα ελεγχόμενες και να εγγυώνται την απρόσκοπτη κυριαρχία τους, με αντάλλαγμα ίσως κάποιες παραχωρήσεις στο επίπεδο των λαϊκών ελευθεριών. Δεύτερο, η διαρκής πάλη των μαζών και ιδιαίτερα της νεολαίας, που με διαφορετικό τρόπο και ένταση από χώρα σε χώρα διεκδικούν μια ριζική μετατροπή της κοινωνίας σε όλα τα επίπεδα (εργασία, βιοτικό επίπεδο, μόρφωση, δικαιώματα, πολιτικές και ατομικές ελευθερίες). Επειδή όμως δεν έχουν ένα συγκροτημένο πρόγραμμα για μια άλλη κοινωνία και επειδή δεν υπάρχει ένας πολιτικός μηχανισμός που να τις οργανώνει για την υλοποίησή του, οι άρχουσες τάξεις μπορούν να θολώνουν τα νερά, να αποπροσανατολίζουν και να καναλιζάρουν τη λαϊκή αγωνιστικότητα προς άλλες κατευθύνσεις, όπως ο θρησκευτικός ριζοσπαστικός (πχ. Αδελφοί Μουσουλμάνοι), συγκαλύπτοντας την εκμεταλλευτική φύση των καθεστώτων. Ωστόσο, η αδυναμία αυτών των καθεστώτων να κάνουν οικονομικές παραχωρήσεις λόγω της κρίσης, η επιθετική πολιτική των ιμπεριαλιστών (καταλήστευση του πλούτου, ακόμα και με τα όπλα και χωρίς καν μια αναδιανομή του προς όφελος των λαών), η συνεχιζόμενη βίαιη καταστολή σε μια σειρά από χώρες, δεν αφήνουν περιθώρια ενσωμάτωσης των μαζών. Έτσι, συνεχίζεται η ηρωική αντίσταση των εργαζομένων, της νεολαίας

και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, δίνοντας χρόνο και ανοίγοντας δρόμους για τη συγκρότηση των κατάλληλων οργανωτικών και πολιτικών δομών, που θα οδηγήσουν την Αραβική Άνοιξη στη νίκη με άμεση επίδραση στην παγκόσμια ταξική πάλη.

ΛΙΒΥΗ

Η σύλληψη, η διαπόμπευση, το λιτσαρισμός, η εκτέλεση και η ατιμωτική έκθεση του πτώματος του Καντάφι σε ψυγείο-αποθήκη στην μαρτυρική Μίζουράτα, πόλη-σύμβολο της εξέγερσης, αποτελεί έναν συμβολισμό με πολλά περιεχόμενα και στέλνει μηνύματα με πολλούς αποδέκτες.

Συμβολίζει τη νίκη των καταπιεσμένων απέναντι στα δικτατορικά καθεστώτα και τη συντριβή των μηχανισμών καταστολής από τις ένοπλες μάζες. Οι Λίβυοι βγήκαν στους δρόμους και πανηγύρισαν το τέλος του Καντάφι -που κατόρθωσε να μετατρέψει την αρχική Λαϊκή Τζαμαχίρια του («κράτος των μαζών») στο πιο μισητό δικτατορικό καθεστώς και σε συνεργάτη των ιμπεριαλιστών- όπως ακριβώς οι Ρουμάνοι την εκτέλεση του ζεύγους Τσαουσέσκου.

Δείχνει όμως και την κυνικότητα και τον τυχοδιωκτισμό των ιδίων των ιμπεριαλιστών, που μ' έναν ανήθικο πραγματισμό αξιοποιούν καθεστώτα, λαούς, εξεγέρσεις, διαστρέφοντας την πραγματικότητα, εξαγοράζοντας ανθρώπους, εκμαυλίζοντας συνειδήσεις, εκμεταλλευόμενοι τις ανάγκες ολόκληρων λαών, ώστε να ικανοποιήσουν τα συμφέροντά τους. Ο Καντάφι έκανε μπίζνες με το πετρέλαιο και τον «αντιτρομοκρατικό αγώνα» με όλους τους. Από τον διψασμένο για λιβυκό φυσικό αέριο Μπερλουσκόνι μέχρι τον Γκόρντον Μπράουν και τον αλήστου μνήμης Τόνι Μπλερ, άτυπους υπαλλήλους της BP, έως τον Τζορτζ Μπους, που έστελνε μέσω της CIA ύποπτους τρομοκράτες για «ανάκριση» στα μουντρούμια της Τρίπολης! Όλοι θα προτιμούσαν έναν Καντάφι νεκρό, παρά κατηγορούμενο στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο, όπου θα μπορούσε να μιλήσει! Πανηγύρισαν λοιπόν τον ατιμωτικό θάνατό του, στέλνοντας μήνυμα σε όσους «αποτολμούν» να τους αφηφίσουν. Υποτίθεται έδρασαν στο όνομα της ελευθερίας του λαού της Λιβύης - που βοηθούσαν τον Καντάφι να τον καταστείλει, που τον βομβάρδισαν καταστρέφοντας τις υποδομές για να τις ξαναφτιάξουν τώρα οι δυτικές τεχνικές εταιρίες, που ετοιμάζονται να αρπάξουν τους εθνικούς πόρους και να παραχωρήσουν στις πολυεθνικές τους!

Σε τρίτο επίπεδο, δείχνει πως οι αδυναμίες ενός λαού (φυλετικές διαιρέσεις, θρησκευτικός αποπροσανατολισμός, εμπιστοσύνη στους ξένους «σωτήρες») μπορούν να μετατρέψουν έναν πραγματικό θρίαμβο μιας λαϊκής επανάστασης σε αντικείμενο εκμετάλλευσης για την επιβολή ενός νέου ληστρικού καθεστώ

στις πλάτες των εξεγερμένων.

Γιατί πράγματι το Μεταβατικό Εθνικό Συμβούλιο αποτελεί διαχειριστική ομάδα-μαριονέτα των ΗΠΑ και των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Σ' αυτό συμμετέχουν ανανήψαντα κανταφικά στελέχη, εκπρόσωποι φυλών και εντολοδόχοι των δυτικών μυστικών υπηρεσιών. Μάλιστα ζήτησε από το ΝΑΤΟ να μην αποχωρήσει από τη Λιβύη την ίδια στιγμή που δυτικοί επιχειρηματίες ετοιμάζονται να ανοικοδομήσουν τη χώρα, ενώ βρετανός βουλευτής ζήτησε να πληρώσει η νέα λιβυκή κυβέρνηση το κόστος της πολεμικής επιχείρησης του ΝΑΤΟ!

Ο λιβυκός λαός είναι ακόμη οπλισμένος, σε αντίθεση με όλους τους άλλους εξεγερμένους αραβικούς λαούς. Αν αντί να παραδώσει τα όπλα ή να τα στρέψει η μια φυλή ενάντια στην άλλη, αντιληφθεί ότι τίποτα δεν έχει να κερδίσει από τους ιμπεριαλιστές και τα ανδρείκελά τους και αν απαιτήσει την πλήρη ανεξαρτησία του και την κοινωνική του απελευθέρωση, τότε το φάντασμα του Καντάφι δεν θα τρομάζει μόνο τον Σάλεχ της Υεμένης και τον Άσαντ της Συρίας αλλά και τους Ομπάμα, Μπερλουσκόνι, Σαρκοζί... και τους παρατρεχάμενούς τους!

ΤΥΝΗΣΙΑ

Εδώ το πείραμα του «εκδημοκρατισμού», ελεγχόμενο από την άρχουσα τάξη, έχει πάρει την πιο προχωρημένη μορφή. Η εξέγερση επέβαλε εκλογές για **ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ**, που θα αποφασίσει για το πολίτευμα, τη θέση της θρησκείας, το ρόλο του κράτους στην οικονομία, τη δομή των εξουσιών. Ωστόσο δεν αποκλείεται με το πέρας της να επανακάμψουν οι άρχουσες τάξεις, προσπαθώντας να πείσουν -και ήδη εργάζονται γι' αυτό- ότι πρέπει «να σταματήσει η αταξία» και ότι η πτώση του τυράννου Μπεν Άλι είναι «αρκετή αλλαγή».

Ο Χάμα Χαμάμι, επικεφαλής του Κομμουνιστικού Εργατικού Κόμματος Τυνησίας δεν αποκλείει μια τέτοια παλινόρθωση. Γι' αυτό ενώ τα κοινωνικά δίκτυα βουίζουν από φήμες για «σκιάδη κυβέρνηση», τα νήματα της οποίας κινούν επιχειρηματίες σχετιζόμενοι με το παλιό καθεστώς, αυτός επαναλαμβάνει διαρκώς ότι «η επανάσταση πρέπει να συνεχιστεί».

Στις εκλογές κυριάρχησε το Ενάχυντα (Αδελφοί Μουσουλμάνων), συγκεντρώνοντας τουλάχιστον 40% των εδρών στη Συντακτική Συνέλευση. Είναι ένα κόμμα που παρομοιάζεται μ' αυτό του Ερντογάν (που έτυχε ενθουσιώδους υποδοχής πριν μερικούς μήνες) και που έσπευσε να καθησυχάσει τους ντόπιους και ξένους επιχειρηματίες!

Ωστόσο, η νέα κυβέρνηση θα βρεθεί αντιμέτωπη με μια δύσκολη οικονομική κατάσταση. Η ανάπτυξη από τον Ιανουάριο είναι μηδενική και η καταστροφική τελευταία τουριστική περίοδος έχει εκτοξεύσει την ανεργία στο 19%. Οι μά-

ζες που ξέρουν να εξεγείρονται και να νικούν, δύσκολα θα επιτρέψουν κάθε πισωγύρισμα.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Ο στρατός προσπαθεί να παίξει το ρόλο του ρυθμιστή. Οι αιγυπτιακές ένοπλες δυνάμεις (ένα πολιτικο-οικονομικό, βιομηχανικό μπλοκ εξουσίας, ο πιο σταθερός θεσμός της χώρας, που ελέγχει το 10-15% του ΑΕΠ, όχι όμως λιγότερο διεφθαρμένος από τους πολιτικούς του παλαιού καθεστώτος) μέσω του Ανώτατου Συμβουλίου Ενόπλων Δυνάμεων κρατούν τα ηνία μετά την πτώση του Μουμπάρακ. Ενώ θεωρητικά υποστηρίζει το «πνεύμα αλλαγής», που επιβλήθηκε από την εξέγερση, θέλει να μην απειληθούν οι άρχουσες τάξεις και βέβαια η κυριαρχία του. Συλλαμβάνει διαδηλωτές και κακοποιεί κρατούμενους (ακόμα και με τεστ παρθενίας σε διαδηλώτριες), στήνει έκτακτα στρατοδικεία με συνοπτικές διαδικασίες και τους κατηγορούμενους να στερούνται συνηγόρους ή δικαίωμα έφεσης. Ωστόσο οι μάζες αντιστέκονται έντονα και αρνούνται την υποταγή. Οι εκλογές που θα γίνουν το επόμενο διάστημα δείχνουν και εδώ τους Αδελφούς Μουσουλμάνους να καλούνται να παίξουν έναν συγκεκριμένο ρόλο στην προσπάθεια των αρχουσών τάξεων να ανακάμψουν, όσο το δυνατόν με λιγότερες απώλειες.

ΣΥΡΙΑ-ΥΕΜΕΝΗ

Τα καθεστώτα, γαντζωμένα στην εξουσία, προσπαθούν με τον στρατό και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς να πνίξουν στο αίμα τις εξεγέρσεις, που όμως δεν δείχνουν να υποχωρούν. Αντίθετα, φαίνεται κομμάτια του ίδιου του στρατού να ενώνονται με τους εξεγερμένους και πλέον οι διαδηλώσεις ξεφεύγουν από το «ειρηνικό» πλαίσιο. Τα καθεστώτα απειλούν με εμφύλιο πόλεμο και προσπαθούν να ενισχύσουν τα συντηρητικά αντανάκλαστα των χωρών του Αραβικού Συνδέσμου, των ιμπεριαλιστών και του Ισραήλ, προβάλλοντας τον κίνδυνο γενικευμένης αναταραχής και χάους στην περιοχή. Παρόλα αυτά η ηρωική αντίσταση των μαζών έχει υποχρεώσει τους πάντες να ψάξουν να βρουν άλλους τρόπους ελέγχου των χωρών αυτών. Ο Αραβικός Σύνδεσμος έχει προτείνει σχέδια εξομάλυνσης της κατάστασης, τα οποία υποτίθεται ότι δέχονται οι Σάλεχ και Άσαντ, αλλά αυτό μένει να φανεί στην πράξη. Αναμφισβήτητα όμως αργά ή γρήγορα η θυσία των 3.000 νεκρών και των συλληφθέντων, που βασανίζονται στις φυλακές της Συρίας και των αντίστοιχων της Υεμένης, δεν πρόκειται να πάνε χαμένες. Τα καθεστώτα αυτά μάλλον θα ακολουθήσουν την τύχη του Καντάφι. Τι θα πάρει τη θέση τους είναι το μεγάλο στοίχημα που ανοίγεται σ' αυτές τις διαρκείς εξεγέρσεις!

